Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
LAILA MEDINA
esitatud 16. veebruaril 2023 [1]

Kohtuasi C-478/21 P

China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products,
Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd,
Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd,
Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd,
Handan Qunshan Foundry Co. Ltd,
Heping Cast Co. Ltd Yi County,
Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd,
Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd,
Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory,
Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd
versus
Euroopa Komisjon,
menetluses osalesid:
EJ Picardie,
Fondatel Lecomte,
Fonderies Dechaumont,
Fundiciones de Odena SA,
Heinrich Meier Eisengiesserei GmbH & Co. KG,
Saint-Gobain Construction Products UK Ltd,
Saint-Gobain PAM Canalisation,

Ulefos Oy

Apellatsioonkaebus – Dumping – Teatavate Hiina Rahvabariigist pärit malmist toodete import – Lõplik dumpinguvastane tollimaks ja ajutise tollimaksu lõplik sissenõudmine – Tühistamishagi – Vastuvõetavus – Ühendus, mis hõlmab vaatlusalust toodet eksportivaid tootjaid – Õigus esitada hagi – Isiklik puutumus – Ühendus, mis esindab eksportijaid ning mis tegutseb enda nimel ja oma liikmete nimel – Määrus (EL) 2016/1036 – Artikli 5 lõiked 10 ja 11 – Huvitatud isikud – Eksportijaid esindav ühendus – Kaubandusühendused või ettevõtjate ühendused – Ühinemisvabadus – Riigi kontroll ja sekkumine – Esindusvõime – Tõendid – Artikli 3 lõiked 2, 3, 5 ja 6 – Kahju – Otsene tõendusmaterjal – Eurostati andmed – Andmete kohandamine ja ekstrapoleerimine – Mõistlik eeldus – Mõistlik järeldus –

[1] Algkeel: inglise.

Liidu tootmisharu kasumlikkuse arvutamine – Tootmiskulu ja kontsernisisesed hinnad – Artikkel 20 – Kaitseõigused – Toimikuga tutvumine – Konfidentsiaalsed andmed

Sisukord

I. Sissejuhatus . . . 3

II. Õiguslik kontekst . . . 4

A. Euroopa Liidu õigus . . . 4

B. Maailma Kaubandusorganisatsiooni õigus . . . 6

III. Asjaolud ja vaidlusalune määrus . . . 7

IV. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus . . . 8

V. Menetlus Euroopa Kohtus ja poolte nõuded . . . 8

VI. Apellatsioonkaebuse analüüs . . . 9

A. Esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetavus . . . 9

1. Esimene vastuvõetamatuse vastuväide, mis puudutab seda, et CCCME esitas tühistamishagi enda nimel . . . 9

a) Sissejuhatavad märkused . . . 10

b) Üldised kriteeriumid kaubandusühenduste õiguse kohta hagi esitada vastavalt ELTL artikli 263 neljandale lõigule . . . 11

c) Õiguslik seisund, mille komisjon andis dumpinguvastases menetluses . . . 11

d) Huvitatud isik ja/või esindav ühendus . . . 13

1) Mõiste „huvitatud isik“ . . . 13

2) Mõiste „eksportijaid esindav ühendus“ . . . 14

i) Kaubandus- või tootmisettevõtete ühendus . . . 15

– Üldised kriteeriumid . . . 15

– Suhe ühinemisvabaduse mõistega . . . 16

– Ühenduse põhikiri . . . 18

– Autonoomia versus riigi sekkumine . . . 19

– Vahepealne järeldus 20

ii) Liikmed on uurimisaluse toote tootjad, eksportijad või importijad 20

2. Teine vastuvõetamatuse vastuväide seoses sellega, et CCCME esitas tühistamishagi enda liikmete nimel 22

3. Kolmas vastuvõetamatuse vastuväide, mis puudutab seda, et hagi esitati apellantide poolt, keda CCCME ei esindanud 26

B. Apellatsioonkaebuse esimese väite esimene osa 28

1. Tuginemine võrdlusandmetele 29

2. Alternatiivsete andmete tagasilükkamine 33

C. Apellatsioonkaebuse teine väide 34

D. Apellatsioonkaebuse viies väide 36

1. Esimene väiteosa 36

2. Teine väiteosa 43

3. Kolmas väiteosa 46

VII. Kohtukulud 48

VIII. Ettepanek 48

I. Sissejuhatus

1. China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (edaspidi „CCCME“) on Hiina õiguse alusel asutatud ühendus, mille liikmete hulgas on malmist tooteid eksportivad Hiina tootjad.

2. CCCME ja veel üheksa apellanti, kes toodavad Hiina Rahvavabariigist pärit malmtooteid (edaspidi koos „apellandid“), paluvad oma apellatsioonkaebusega Euroopa Kohtul tühistada 19. mai 2021. aasta kohtuotsuse China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products *vs.* komisjon (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“).[2] Selle kohtuotsusega jättis Üldkohus rahuldamata apellantide tühistamishagi komisjoni rakendusmääruse (EL) 2018/140[3] (edaspidi „vaidlusalune määrus“) peale, millega kehtestati Hiina Rahvavabariigist pärit teatavate malmist toodete impordi suhtes dumpinguvastane tollimaks. Tegu on sisuliselt äravoolukanalite restidega.

[2] T-254/18, EU:T:2021:278. Ülejäänud üheksa apellanti on loetletud vaidlustatud kohtuotsuse I lisas; ka nemad on CCCME liikmed.

[3] 29. jaanuari 2018. aasta rakendusmäärus, millega kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist pärit teatavate malmist toodete impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ja nõutakse lõplikult sisse selle impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks ning lõpetatakse uurimine seoses Indiast pärit teatavate malmist toodete impordiga (ELT 2018, L 25, lk 6).

3. Käesolev apellatsioonkaebus tõstatab mitu küsimust, millest kolm on võib-olla olulisemad kui ülejäänud. Esimene on menetluslik küsimus. See on esimene kord, kui CCCME on vaidlustanud dumpinguvastase määruse. Järelikult puudutab käesolev kohtuasi mõistet „isiklik ja otsene puutumus“ seoses kaubandusorganisatsiooniga, kelle liikmed tegid koostööd dumpinguvastases menetluses ja kes Euroopa Komisjoni väitel on Hiina Rahvavabariigi käepikendus. Siin tekib ka küsimus, kuidas määratleda eksportijaid esindavat ühendust määruse (EL) 2016/1036[4] (edaspidi „alusmäärus“) alusel. Seetõttu peab Euroopa Kohus paika panema, millistel tingimustel võib selline ühendus esitada ELTL artikli 263 neljanda lõigu kohase tühistamishagi enda nimel ja oma liikmete nimel.

4. Teine on sisuline küsimus. See puudutab liidu tootmisharule tekitatud kahju kindlaksmääramise reegleid. Apellandid ei ole nõus sellega, kuidas komisjon on sellise kahju kindlakstegemise eesmärgil Eurostati andmete[5] suhtes kasutanud ekstrapolatsiooni ja kohandusi. Seetõttu peab Euroopa Kohus määratlema alusmääruse artikli 3 lõigetes 2, 3 ja 5 kehtestatud nõuded, mille alusel kahju kindlaksmääramine peab tuginema otsesel tõendusmaterjalil ja hõlmama objektiivset uurimist.

5. Kolmas küsimus puudutab menetlusnorme, mis reguleerivad dumpinguvastast haldusmenetlust ja täpsemalt komisjonil lasuvat avalikustamiskohustust.

II. Õiguslik kontekst

A. Euroopa Liidu õigus

6. Alusmääruse artiklis 3 „Kahju tuvastamine“ on sätestatud:

„1. Kui ei ole kindlaks määratud teisiti, siis tähendab mõiste „kahju“ käesoleva määruse kohaselt liidu tootmisharule tekitatud olulist kahju, liidu tootmisharule olulise kahju tekitamise ohtu või liidu tootmisharu rajamise olulist pidurdamist ning seda tõlgendatakse käesolevas artiklis ettenähtud korras.

2. Kahju tuvastamine põhineb otsesel tõendusmaterjalil ja selle raames uuritakse objektiivselt:

a) dumpinguhinnaga impordi mahtu ja mõju samasuguste toodete hindadele liidu turul ja

b) kõnealuse impordi edaspidist mõju liidu tootmisharule.

3. Dumpinguhinnaga impordi mahu asjus pööratakse tähelepanu sellele, kas dumpinguhinnaga import on absoluutnäitajate poolest või liidu tootmis- või tarbimisnäitajate suhtes oluliselt suurenenud. Dumpinguhinnaga impordi mõju suhtes hindadele pööratakse tähelepanu sellele, kas dumpinguhinnaga impordi mõjul on toimunud oluline hinna allalöömine võrreldes liidu tootmisharu samasuguse toote hinnaga või kas sellise impordi mõjul hinnad muidu oluliselt langevad või takistatakse olulisel määral hinnatõuse, mis muidu aset leiaksid. Otsustamisel ei tarvitse saada määravaks üks või mitu loetletud tegureist.

[4] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta määrus kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Liidu liikmed (ELT 2016, L 176, lk 21).

[5] Euroopa Liidu statistikaameti (Eurostat) andmed.

[…]

5. Uurides dumpinguhinnaga impordi mõju asjaomasele liidu tootmisharule, hinnatakse kõiki asjakohaseid tootmisharu seisundit mõjutavaid majandustegureid ja -näitajaid[…].

6. Lõike 2 alusel esitatud asjakohase tõendusmaterjaliga tuleb tõendada, et dumpinguhinnaga import põhjustab kahju käesoleva määruse tähenduses. Eelkõige tuleb tõendada, et lõike 3 alusel näidatud mahu- ja/või hinnatasemed on lõike 5 kohaselt mõjutanud liidu tootmisharu, ning et mõju ulatus võimaldab selle oluliseks liigitada.

[…]“.

7. Alusmääruse artikli 5 lõigetes 10 ja 11 on ette nähtud:

„10. Menetluse algatamise teates teatatakse uurimise algatamisest, nimetatakse vaatlusalune toode ja asjaomased riigid, tehakse kokkuvõte saadud teabest ning juhitakse tähelepanu vajadusele edastada komisjonile kogu asjakohane teave.

Teates teatatakse tähtajad, mille jooksul huvitatud isikud saavad endast teatada, oma seisukohad kirjalikult teatavaks teha ja teabe esitada, kui kõnealuseid seisukohti ja teavet peetakse uurimise seisukohalt vajalikuks; samuti teatatakse aeg, mille jooksul huvitatud isikud võivad taotleda komisjonilt ärakuulamist vastavalt artikli 6 lõikele 5.

11. Komisjon teatab talle teadaolevatele asjaomastele eksportijatele, importijatele ning eksportijaid või importijaid esindavatele ühendustele, samuti ekspordiriigi esindajatele ja kaebuse esitajatele menetluse algatamisest ning, võttes kohaselt arvesse konfidentsiaalse teabe kaitset, esitab teadaolevatele eksportijatele ning ekspordiriigi ametiasutustele lõike 1 kohaselt saadud kirjaliku kaebuse täieliku teksti ning teeb selle teistele asjaomastele huvitatud isikutele nende taotlusel kättesaadavaks. Kui asjaomaste eksportijate arv on eriti suur, võib kirjaliku kaebuse täieliku teksti esitada üksnes ekspordiriigi ametiasutustele või asjaomasele kaubandusettevõtete ühendusele.“

8. Alusmääruse artikli 6 lõikes 7 on sätestatud:

„Kaebuse esitajad, importijad, eksportijad ja neid esindavad ühendused ning kasutajad ja tarbijaorganisatsioonid, kes on andnud endast teada artikli 5 lõike 10 kohaselt, samuti ekspordiriigi esindajad võivad kirjaliku taotluse korral tutvuda kogu teabega, mis ükskõik milline uurimisega seotud isik on kättesaadavaks teinud, välja arvatud liidu või liikmesriikide asutusesisesed dokumendid, kui see teave on nende huvide esitamiseks oluline, ei ole artikli 19 tähenduses konfidentsiaalne ning seda kasutatakse uurimise käigus.

Kõnealused isikud võivad nimetatud teabe kohta esitada oma tähelepanekuid, mis võetakse arvesse niivõrd, kuivõrd need on piisavalt põhjendatud.“

9. Alusmääruse artikli 19 „Konfidentsiaalsus“ lõigetes 1–3 on sätestatud:

„1. Ametiasutused käsitlevad asjakohase põhjendatuse korral konfidentsiaalsena igasugust teavet, mis on laadilt konfidentsiaalne (näiteks teave, mille avalikustamine annaks konkurendile märkimisväärse eelise või millel oleks oluliselt kahjustav mõju teabe andjale või isikule, kellelt ta kõnealuse teabe sai) või mille uurimise osalised on konfidentsiaalsena saanud.

2. Konfidentsiaalset teavet edastavad huvitatud isikud on kohustatud esitama sellise teabe mittekonfidentsiaalse kokkuvõtte. Nimetatud kokkuvõtted peavad olema piisavalt üksikasjalikud ning võimaldama vajalikul määral aru saada konfidentsiaalsena esitatud teabe sisust. Erandlike asjaolude korral võivad kõnesolevad isikud asuda seisukohale, et nimetatud teabe kohta ei ole võimalik kokkuvõtet koostada. Selliste erandlike asjaolude puhul tuleb esitada põhjendused, miks kokkuvõtet ei ole võimalik teha.

3. Kui otsustatakse, et konfidentsiaalsusetaotlus ei ole õigustatud, ning kui teabe andja kas ei soovi teavet avalikustada või ei luba seda üldises või kokkuvõtlikus vormis avaldada, võib kõnealuse teabe jätta arvesse võtmata, kui asjakohaste allikate abil ei ole selle õigsust võimalik nõuetekohaselt tõendada. Konfidentsiaalsusetaotlusi ei tohi suvaliselt tagasi lükata."

10. Alusmääruse artikli 20 lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Kaebuse esitajad, importijad, eksportijad ja neid esindavad ühendused ning ekspordiriigi esindajad võivad taotleda selliste oluliste faktide ja kaalutlustega seotud üksikasjade avalikustamist, mille alusel ajutised meetmed kehtestati. Avalikustamise taotlus esitatakse kirjalikult kohe pärast ajutiste meetmete kehtestamist ning avalikustamine toimub kirjalikult nii kiiresti kui võimalik.

2. Lõikes 1 nimetatud isikud võivad taotleda selliste oluliste faktide ja kaalutluste lõplikku avalikustamist, mille alusel kavatsetakse soovitada lõplike meetmete kehtestamist või uurimise või menetluse lõpetamist ilma meetmeid kehtestamata, kusjuures erilist tähelepanu pööratakse selliste faktide ja kaalutluste avalikustamisele, mis erinevad ajutiste meetmete puhul kasutatutest."

B. Maailma Kaubandusorganisatsiooni õigus

11. 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe (GATT) VI artikli rakendamist käsitlev leping[6] (edaspidi „1994. aasta dumpinguvastane leping") sisaldub nõukogu otsusega 94/800/EÜ[7] heaks kiidetud Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) asutamislepingu lisas 1A.

12. 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artiklis 6.1.3 „Tõendusmaterjal" on sätestatud:

„Niipea kui juurdlus on algatatud, esitavad võimuorganid teadaolevatele eksportijatele [(16)] ja asjaomase eksportijaliikme võimuorganitele artikli 5 lõike 1 alusel saadud kirjaliku taotluse täieliku teksti ning teevad selle teistele asjaomastele huvitatud pooltele nende taotlusel kättesaadavaks. Hoolikalt tuleb arvesse võtta lõikes 5 sätestatud konfidentsiaalse teabe kaitsmise nõuet."

13. Selle artikli järel on joonealune märkus, milles on selgitatud, et „kui asjaomaste eksportijate arv on eriti suur, tuleks kirjaliku taotluse täielik tekst esitada üksnes eksportijaliikme võimuorganitele või asjaomasele kaubandusettevõtete ühendusele".

6 EÜT 1994, L 336, lk 103; ELT eriväljaanne 11/21, lk 189.

7 22. detsembri 1994. aasta otsus, mis käsitleb Euroopa Ühenduse nimel sõlmitavaid tema pädevusse kuuluvaid küsimusi puudutavaid kokkuleppeid, mis saavutati mitmepoolsete kaubandusläbirääkimiste Uruguay voorus (1986–1994) (EÜT 1994, L 336, lk 1; ELT eriväljaanne 11/21, lk 80).

14. 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artiklis 6.11 on sätestatud:

„Käesolevas lepingus hõlmab termin „huvitatud pooled“:

i) juurdlusaluse toote eksportijaid, välistootjaid või importijaid või kaubandus- või tootmisettevõtete ühendusi, mille enamik liikmeid sellist toodet toodab, ekspordib või impordib;

ii) eksportijaliikme valitsust;

iii) importijaliikme samasuguse toote tootjaid või kaubandus- või tootmisettevõtete ühendusi, mille enamik liikmeid toodab samasugust toodet importijaliikme territooriumil.“

III. Asjaolud ja vaidlusalune määrus

15. Vaidluse taust on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–9 ja käesoleva menetluse vajadustest lähtudes võib selle kokku võtta järgmiselt.

16. Komisjon sai 31. oktoobril 2016 alusmääruse artikli 5 alusel esitatud kaebuse, milles paluti algatada dumpinguvastane menetlus seoses Hiina Rahvavabariigist ja India Vabariigist pärit teatavate malmist toodete impordiga. Selle kaebuse esitasid seitse Euroopa Liidu tootjat.[8]

17. Teatega, mis avaldati *Euroopa Liidu Teatajas* 10. detsembril 2016[9], algatas komisjon kõnealust importi käsitleva dumpinguvastase menetluse.

18. Uurimisalune toode on „teatavad lamellaargrafiitmalmist (hallmalmist) või keragrafiitmalmist (kõrgtugevast malmist) valandid ning nendega seotud osad maapinnal või selle all asuvate süsteemide katmiseks või maapinnal või selle all asuvatele süsteemidele juurdepääsemiseks või nende vaatlemise võimaldamiseks“ (edaspidi „vaatlusalune toode“).

19. Dumpingut ja kahju käsitlev uurimine hõlmas ajavahemikku 1. oktoobrist 2015 kuni 30. septembrini 2016 (edaspidi „uurimisperiood“). Kahju hindamise seisukohalt asjakohaste suundumuste uurimine hõlmas ajavahemikku 1. jaanuarist 2013 kuni uurimisperioodi lõpuni (edaspidi „vaatlusalune periood“).

20. Komisjon võttis 16. augustil 2017 vastu rakendusmääruse (EL) 2017/1480[10] (edaspidi „ajutine määrus“).

21. Dumpinguvastase menetluse tulemusel võttis komisjon 29. jaanuaril 2018 vastu vaidlusaluse määruse.

22. CCCME osales haldusmenetluses, mille tulemusel võeti vastu vaidlusalune määrus. Teised juriidilised isikud on eespool mainitud üheksa Hiina eksportivat tootjat, kellest kaks kaasas komisjon uurimise otstarbel Hiina eksportivate tootjate valimisse.

8 Vt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 2 toodud loetelu.

9 ELT 2016, C 461, lk 22.

10 Rakendusmäärus, millega kehtestatakse ajutine dumpinguvastane tollimaks teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit malmist toodete impordi suhtes (ELT 2017, L 211, lk 14).

IV. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

23. Apellandid esitasid vaidlusaluse määruse tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 23. aprillil 2018. CCCME esitas Üldkohtus oma hagi põhjenduseks kuus väidet. Komisjon vaidles vastu nii hagi vastuvõetavusele kui ka hagile sisulisest küljest.

24. Üldkohtu esimese koja president rahuldas 24. oktoobri 2018. aasta kohtumäärusega EJ Picardie ja muude juriidiliste isikute [11] (edaspidi „menetlusse astujad“) menetlusse astumise avaldused.

25. Vaidlustatud kohtuotsuses käsitles Üldkohus kõigepealt komisjoni argumente CCCME hagi vastuvõetavuse kohta. Üldkohus leidis, et hagi oli vastuvõetav niivõrd, kuivõrd selle oli esitanud esiteks CCCME enda nimel, et kaitsta oma menetlusõigusi, teiseks CCCME tema poolt tuvastatud 19 liikme nimel ja kolmandaks muud juriidilised isikud, kelle nimed on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse I lisas.

26. Mis puudutab hagi sisulisi küsimusi, siis lükkas Üldkohus tagasi kõik CCCME esitatud kuus väidet ja jättis seetõttu hagi tervikuna rahuldamata.

V. Menetlus Euroopa Kohtus ja poolte nõuded

27. Apellatsioonkaebuse esitasid CCCME enda nimel ja oma liikmete nimel ning samuti muud apellandid, keda CCCME ei esindanud.

28. Apellandid paluvad Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsuse, rahuldada nende nõuded, mis olid esitatud Üldkohtus, tühistada vaidlusaluse määruse osas, milles see puudutab CCCMEd, individuaalseid äriühinguid ning asjaomaseid liikmeid, jätta komisjoni kanda nii Üldkohtu kui ka apellatsioonimenetluse kohtukulud, sh apellantide kohtukulud, ning jätta menetlusse astujate kohtukulud nende endi kanda.

29. Komisjon palub Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles esimeses astmes esitatud hagi tunnistatakse vastuvõetavaks, tunnistada Üldkohtule esitatud hagi vastuvõetamatuks, jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ning jätta Üldkohtu ja apellatsioonimenetluse kohtukulud apellantide kanda.

30. Menetlusse astujad paluvad Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata, tunnistada, et CCCME ei saa olla esindav ühendus alusmääruse tähenduses, ja jätta vastustajate kohtukulud apellantide kanda.

31. Euroopa Kohus esitas pooltele rea küsimusi, millele tuli kirjalikult vastata. Pooled vastasid 29. augustil 2022. Kõik viidatud pooled esitasid suulised argumendid Euroopa Kohtus 5. oktoobril 2022 toimunud kohtuistungil. Pooltel paluti kohtuistungil keskenduda oma suulistes argumentides vastuvõetavuse küsimusele ning apellatsioonkaebuse esimese väite esimesele osale ning teisele ja viiendale väitele, millega käesolev ettepanek vastavalt Euroopa Kohtu nõudele ka piirdub.

[11] Loetelu seitsmest juriidilisest isikust on esitatud vaidlustatud kohtuotsus II lisas.

VI. Apellatsioonkaebuse analüüs

32. Esmalt analüüsin komisjoni ja menetlusse astujate väidet, et Üldkohus tegi vea, kui ta tunnistas tühistamishagi vastuvõetavaks (A). Seejärel käsitlen kahte väidet, mis puudutavad kahju kindlaksmääramist. Alustan apellatsioonkaebuse esimese väite esimese osa analüüsiga seoses impordimahuga (B). Seejärel hindan otsese tõendusmaterjali küsimust, mis on esitatud seoses apellatsioonkaebuse teise väitega (C). Lõpuks analüüsin apellatsioonkaebuse viiendat väidet, mis puudutab huvitatud isikute kaitseõiguste järgimist ja komisjoni kohustust avalikustada andmeid nendele isikutele (D).

A. Esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetavus

33. Oma vastuses märgib komisjon, et hagi vastuvõetavaks tunnistades on Üldkohus õigusnormi rikkunud.

34. Kõigepealt olgu meenutatud, et ELTL artikli 263 neljanda lõigu kohaselt võib iga füüsiline või juriidiline isik selle artikli esimeses ja teises lõigus sätestatud tingimustel esitada hagi sealhulgas teda otseselt ja isiklikult puudutava akti vastu. Ühenduste ning täpsemalt kaubandusühenduste õigus esitada Üldkohtule tühistamishagi tuleneb üksikisikute õigusest esitada selline hagi ELTL artikli 263 neljanda lõigu alusel.

35. Kohtupraktika kohaselt võivad ühendused hagi esitada kolmes täpselt määratletud olukorras: esiteks, kui ühendus esindab ettevõtjate huve, kellel endal on õigus kohtusse pöörduda ja seega õigus esitada hagi; teiseks, kui seda ühendust iseloomustab asjaolu, et tema enda huve on mõjutatud eelkõige seetõttu, et akt, mille tühistamist nõutakse, on mõjutanud tema seisundit läbirääkijana, ja kolmandaks, kui õigusnormis on sõnaselgelt antud talle teatavad menetlusõigused.[12]

36. Käesolevas asjas esitab komisjon vastuvõetamatuse vastuväite esimese ja kolmanda olukorraga seoses. Esimene vastuvõetamatuse vastuväide puudutab olukorda, kus kaubandusühendus esitab hagi enda nimel, kuna tal endal on huvi (1), ja teine vastuvõetamatuse vastuväide puudutab kaubandusühenduse õigust hagi esitada, kui see ühendus esindab oma liikmeid, kellel endal on õigus esitada hagi (2). Lisaks vaidlustab komisjon juriidiliste isikute esitatud volituste kehtivuse, mida puudutab kolmas vastuvõetamatuse vastuväide (3).

1. Esimene vastuvõetamatuse vastuväide, mis puudutab seda, et CCCME esitas tühistamishagi enda nimel

37. Komisjon, keda toetavad menetlusse astujad, märgib, et Üldkohus rikkus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 52–75 õigusnormi, kui ta leidis, et CCCME tunnistamine eksportijaid esindavaks ühenduseks oli piisav, et tuvastada, et tal on ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses isiklik ja otsene puutumus. Selle, kas teatud kehandil on menetlusõigused kindlas haldusmenetluses või mitte, määravad ära õigusnormid, mille on vastu võtnud liidu seadusandja, mitte aga haldusasutuse otsus, milles neid norme eiratakse. Üldkohus ei hinnanud ise, kas CCCME vastas objektiivselt kõigile tingimustele, mis on nõutud alusmääruses, et teda saaks lugeda eksportijaid esindavaks ühenduseks. Komisjon vastas Euroopa Kohtu küsimustele, pannes

[12] Vt 30. septembri 1997. aasta kohtumäärus Federolio *vs.* komisjon (T-122/96, EU:T:1997:142, punkt 61 ja seal viidatud kohtupraktika) ning 28. juuni 2005. aasta kohtumäärus FederDoc jt *vs.* komisjon (T-170/04, EU:T:2005:257, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika). Vt samuti 15. jaanuari 2013. aasta kohtuotsus Aiscat *vs.* komisjon (T-182/10, EU:T:2013:9, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

suure rõhu kohustusele tõlgendada alusmääruse mõistet „kaubandusühendus“ vastavalt Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikli 12 lõikele 1 ning Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (EIÕK), mis on allkirjastatud 4. novembril 1950 Roomas, artikli 11 lõikele 1, mis sellele harta artiklile vastab.

38. Komisjon ja menetlusse astujad märgivad, et CCCME ei ole eksportivaid tootjaid esindav ühendus, kuna ta tegutses Hiina Rahvavabariigi vastavate ministeeriumide järelevalve ja juhtimise all ning ärijuhiste alusel. Menetlusse astujad lisavad, et CCCME mitte üksnes ei saa suuniseid riigilt, vaid tegutseb riigi nimel, kui ta korraldab eksportivate tootjate äritegevust ja riigi kontrolli riigisisese turu ja ekspordituru konkurentsi üle.

39. CCCME väidab, et ta on alusmääruse tähenduses eksportijaid esindav ühendus ja seetõttu huvitatud isik. Vaidlustatud kohtuotsuses Üldkohtu poolt esitatud põhjustel märgib CCCME, et vaidlusalune määrus puudutab teda otseselt ja isiklikult. Täpsemalt rõhutab CCCME, et komisjon luges teda huvitatud isikuks nii selle uurimise käigus, mis viis vaidlusaluse määruse vastuvõtmiseni, kui ka varasemates uurimistes. Kohtuistungil lisas CCCME, et komisjon peaks kontrollima seda, kas teatav kehand on huvitatud isik, uurimise käigus, mitte aga kohtumenetluse faasis. Samuti väidetakse, et põhiõiguste harta artikkel 12 ja EIÕK artikkel 11 ei ole käesoleva menetlusega seoses asjakohased.

a) Sissejuhatavad märkused

40. Alustuseks tuleb märkida, et Üldkohus analüüsis CCCME õigust hagi esitada vaidlustatud kohtuotsuse punktides 46–76 ning lükkas tagasi komisjoni vastuvõetamatuse vastuväite. Esiteks sedastas Üldkohus, et vaidlusalune määrus puudutas CCCMEd isiklikult, kuna komisjon oli pidanud CCCMEd huvitatud isikuks alusmääruse tähenduses ja seetõttu andnud sellele ühendusele menetlusõigused selles menetluses, mille tagajärjel võeti vastu vaidlusalune määrus (edaspidi „dumpinguvastane menetlus“). Lisaks lükkas Üldkohus tagasi komisjoni argumendi, et CCCMEd ei saa lugeda huvitatud isikuks alusmääruse tähenduses, vaid üksnes esindavaks ühenduseks. Teiseks tuvastas Üldkohus CCCME otsese puutumuse, kuna see ühendus saab oma menetlusõigusi kaitsta üksnes siis, kui tal on võimalus vaidlusalust määrust vaidlustada.

41. Sellega seoses pean mainima, et ELTL artikli 263 neljanda lõigu kohaselt selleks, et tuvastada, kas sellised juriidilised isikud nagu CCCME võivad esitada hagi enda nimel, tuleb hinnata seda, kas neil isikutel on esiteks õigus hagi esitada ja teiseks põhjendatud huvi seda teha.[13] Täpsemalt, mis puudutab teist tingimust, mida käesolevas apellatsioonkaebuses ei ole vaidlustatud,[14] siis tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 78 ja 79 sedastas Üldkohus, et vaidlustatud määruse tühistamise tagajärjel peaks komisjon taasavama dumpinguvastase menetluse ja ehk ka võimaldama CCCME-l menetlusse astuda, et saada tema märkused vastavalt alusmäärusele. Kuna tühistamisel võivad olla niisugused tagajärjed, võivad sellel olla õiguslikud tagajärjed enda nimel tegutsevale CCCME-le. Teisisõnu, kui CCCME menetlusõigusi oleks rikutud, oleks see mõjutanud dumpinguvastase uurimise tulemust, ja seetõttu on CCCME-l põhjendatud huvi väita, et selline rikkumine on toimunud. Seetõttu on tal põhjendatud huvi esitada Üldkohtule hagi *enda nimel* selleks, et kaitsta oma menetlusõigusi.

[13] Vt selle kohta 17. septembri 2015. aasta kohtuotsus Mory jt *vs.* komisjon (C-33/14 P, EU:C:2015:609, punkt 62 ning seal viidatud kohtupraktika).

[14] Olgu märgitud, et komisjon vaidlustab vaidlustatud kohtuotsuse punktid 52–70, mis käsitlevad isikliku puutumuse nõuet, ning selle kohtuotsuse punktid 71–75, mis käsitlevad otsese puutumuse tuvastamist.

b) Üldised kriteeriumid kaubandusühenduste õiguse kohta hagi esitada vastavalt ELTL artikli 263 neljandale lõigule

42. Esimese asjana olgu meenutatud, et eeskirjad, mille kohaselt juriidiline isik saab liidu meetme vaidlustamiseks hagi esitada, on sätestatud ELTL artikli 263 neljandas lõigus. Käesolevas asjas tuleb hinnata teist osa, mille kohaselt võib menetluse algatada, kui akt puudutab ühendust otseselt ja isiklikult.[15]

43. Mis puudutab selle tuvastamist, kas CCCME-l kui ühendusel on *enda nimel* hagi esitamise õigus käesolevas asjas põhjusel, et vaidlusalune akt teda mõjutab, siis tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et teisi isikuid kui otsuse adressaadid puudutab otsus isiklikult vaid siis, kui see otsus mõjutab neid muu hulgas mingi neile omase tunnuse või neid iseloomustava faktilise olukorra tõttu, mis neid kõigist teistest isikutest eristab ning seega individualiseerib neid sarnaselt otsuse adressaadiga.[16]

44. Käesolevas asjas on minu arvates ilmne, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine ei muutnud CCCME õiguslikku olukorda individuaalselt võetuna, kuna see üksus ise ei pea nimetatud tollimaksu tasuma.[17] Kuid asjaolu, et isik on seotud menetlusega, mille tagajärjel võeti vastu liidu meede, võib individualiseerida seda isikut kõnealuse meetme seisukohast, millel on siduv õiguslik mõju sellele isikule siis, kui asjaomased liidu õigusnormid annavad talle teatud menetluslikud tagatised.[18] Seetõttu sõltub CCCME hagi, mille ta esitas enda nimel, esitamise õiguse täpne ulatus selle kehandi õiguslikust seisundist, mis on liidu õiguses kindlaks määratud eesmärgiga kaitsta sellisele kehandile antud õiguspäraseid huve.[19]

c) Õiguslik seisund, mille komisjon andis dumpinguvastases menetluses

45. Üldkohus leidis, et komisjon pidas kogu haldusmenetluse jooksul CCCMEd huvitatud isikuks, kellele tuleb anda alusmäärusega ette nähtud menetlusõigused. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 53–57 sedastas Üldkohus, et komisjon andis CCCME-le õiguse osaleda kahel ärakuulamisel, mis korraldati uurimise raames, nagu on sätestatud alusmääruse artikli 6 lõikes 5. Üldkohus märkis samuti, et CCCME sai komisjonilt loa tutvuda uurimistoimikuga alusmääruse artikli 6 lõike 7 alusel, ja et seejärel esitas komisjon vastavalt alusmääruse artikli 20 lõikele 1 CCCME-le esialgsed järeldused, mis ta oli teinud, mille kohta CCCME esitas oma kirjalikud seisukohad. Peale selle rõhutas Üldkohus, et CCCME sai alusmääruse artikli 20 lõike 2 alusel lõplikud järeldused, milles komisjon kavatses soovitada lõplike meetmete kehtestamist. Nende sedastuste põhjal järeldas Üldkohus, et siinses asjas vastas CCCME isikliku puutumuse nõuetele ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.

15 Esimese osa kohaselt peab vaidlustatud meede olema kõnealusele isikule konkreetselt adresseeritud ning kolmanda osa kohaselt võib isik menetluse algatada halduse üldakti vastu, mis puudutab teda isiklikult ega vaja rakendusmeetmeid, millega siinses asjas selgelt tegu ei ole, kuna ükski rakendusmeede ei puuduta CCCMEd.

16 Vt selle kohta 15. juuli 1963. aasta kohtuotsus Plaumann *vs.* komisjon (25/62, EU:C:1963:17) ning 28. aprilli 2015. aasta kohtuotsus T & L Sugars ja Sidul Açúcares *vs.* komisjon (C-456/13 P, EU:C:2015:284, punkt 63).

17 Vt selle kohta 28. veebruari 2019. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Growth Energy ja Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, punkt 105).

18 Vt selle kohta 4. oktoobri 1983. aasta kohtuotsus Fediol *vs.* komisjon (191/82, EU:C:1983:259, punkt 31) ja 17. jaanuari 2002. aasta kohtuotsus Rica Foods *vs.* komisjon (T-47/00, EU:T:2002:7, punkt 55) ning 14. detsembri 2005. aasta kohtumäärus Arizona Chemical jt *vs.* komisjon (T-369/03, EU:T:2005:458, punkt 72).

19 Vt selle kohta 28. veebruari 2019. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Growth Energy ja Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, punkt 107 ning seal viidatud kohtupraktika).

46. Leian, et käesoleva analüüsi lähtepunkt on Üldkohtu järeldus, et komisjon eksis haldusmenetluse käigus, kui omistas CCCME-le huvitatud isiku seisundi ja sellest seisundist tulenevad menetlusõigused. Ehkki komisjon ei esitanud seoses selle eksimusega vastuväiteid,[20] pean märkima, et Üldkohus ei ole võtnud seisukohta, kas see eksimus on tõendatud või mitte[21]. Vastupidi, vaidlustatud kohtuotsuse punktis 68 tugineb Üldkohus komisjoni enda hinnangule CCCME kui huvitatud isiku seisundi kohta, tsiteerides vaidlusaluse määruse põhjendust 25, milles komisjon leidis, et CCCME tuleb lugeda huvitatud isikuks, kes esindab eelkõige Hiina valutööstust.

47. Siiski tuleneb ELTL artikli 263 neljandat lõiku puudutavast kohtupraktikast, et asjaolu, et isik osaleb ühel või teisel viisil menetluses, mis viib liidu õigusakti vastuvõtmiseni, ei individualiseeri seda isikut kõnealuse aktiga seoses, välja arvatud juhul, kui asjaomaste liidu õigusnormidega on kehtestatud konkreetsed menetlustagatised sellisele isikule.[22] Seetõttu võib alusmäärusega esindavatele ühendustele antud menetlusõiguste rikkumine neid ühendusi otseselt ja isiklikult puudutada. Üldkohus peab just selle määruse alusel kaaluma, kas selline kehand nagu CCCME on individualiseeritud ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.

48. Sellest tuleneb, et ei ole võimalik eeldada, et CCCME on õiguslikult kvalifitseeritav huvitatud isikuna alusmääruse tähenduses. ELTL artikli 263 neljanda lõigu alusel on Üldkohtu ülesanne kontrollida, kas sellist kehandit nagu CCCME võib lugeda eksportijaid esindavaks ühenduseks alusmääruse tähenduses, eriti veel siis, kui komisjon ja menetlusse astujad on vaidlustanud CCCME seisundi nimetatud määruse tähenduses.[23]

49. Seega, ehkki komisjon haldusmenetluse ajal luges CCCME huvitatud isikuks ja andis talle sellest tulenevad menetlusõigused, on huvitatud isiku staatuse tunnustamine ja õiguste andmine halduspraktika, mis ei ole siduv liidu kohtu hinnangule tühistamishagi menetlemise raames. Komisjoni hinnangu kohane CCCME õiguslik seisund peab olemas kooskõlas alusmäärusega, mille põhjal võeti vastu vaidlusalune määrus. Sellega seoses, nagu komisjon õigesti märgib, määrab selle, kas üksusel on mingis haldusmenetluses menetlusõigused või mitte, liidu seadusandja, kui ta võtab vastu õigusliku raamistiku, siinses asjas nimelt alusmääruse, mitte haldusasutuse praktika.

50. See ei tähenda siiski, et komisjoni ekslikul praktikal ei ole mingeid tagajärgi, eelkõige kui see institutsioon jätab isiku ilma tema menetlusõigustest. Siinse juhtumi konkreetsetel asjaoludel ei jätnud CCCME tunnistamine huvitatud isikuks teda neist õigustest ilma, vaid pigem andis talle rohkem õigusi, nagu komisjon ka kohtuistungil rõhutas. Sel põhjusel ei ole eespool kirjeldatud tunnustamisel komisjoni poolt negatiivseid tagajärgi CCCME kaitseõigustele.[24]

[20] Komisjon rõhutas kohtuistungil, et ei ole formaalset otsust ja liidu tootmisharul ei ole võimalust vaidlustada poole lugemist huvitatud isikuks.

[21] Vt vaidlustatud kohtuotsus, punkt 63.

[22] Vt viimati 9. juuni 2016. aasta kohtuotsus Growth Energy ja Renewable Fuels Association *vs.* nõukogu (T-276/13, EU:T:2016:340). Pean vajalikuks märkida, et Üldkohtu otsuse selle osaga, mis puudutas õigust esitada hagi kõnealuste määruste peale, et tagada asjaomaste kaubandusorganisatsioonide menetlusõiguste järgimine, oli Euroopa Kohus otsesõnu nõus niivõrd, kuivõrd Üldkohus lükkas tagasi Growth Energy ja Renewable Fuels Associationi hagi, mille nad olid esitanud enda nimel kui huvitatud isikud menetluses; vt selle kohta 28. veebruari 2019. aasta kohtuotsus Growth Energy ja Renewable Fuels Association *vs.* nõukogu (C-465/16 P, EU:C:2019:155, punkt 101). Vt samuti 3. juuni 1997. aasta kohtumäärus Merck jt *vs.* komisjon (T-60/96, EU:T:1997:81, punkt 73); 15. septembri 1998. aasta kohtumäärus Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel *vs.* komisjon (T-109/97, EU:T:1998:209, punktid 67 ja 68) ning 16. septembri 2005. aasta kohtumäärus Schmoldt jt *vs.* komisjon (C-342/04 P, ei avaldata, EU:C:2005:562, punktid 39 ja 40 ning seal viidatud kohtupraktika).

[23] Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 66 märgib Üldkohus, et komisjoni väitel tuleks isegi siis, kui eeldada, et CCCME võib tugineda talle alusmäärusest tulenevatele menetlusõigustele, seda kehandit pidada eksportijaid esindavaks ühenduseks nimetatud määruse tähenduses, mitte aga huvitatud isikuks sama määruse tähenduses.

[24] Siiski tuleb rõhutada, et ekslikul haldustaval võivad olla muud õiguslikud tagajärjed ning selle suhtes võivad olla ette nähtud muud õiguskaitsevahendid.

51. Seetõttu leian, et tühistamishagi vastuvõetavuse tuvastamiseks pidi Üldkohus kindlaks tegema, millise seisundi ja millised menetlusõigused (kui neid üldse on) oleks tulnud CCCME-le omistada vastavalt alusmäärusele. Minu arvates Üldkohus, hinnates vaidlustatud kohtuotsuse punktides 53–71 seda, kas tegemist oli CCCME isiklikku puutumusega, kui viimane enda nimel tegutses, vastavat analüüsi läbi ei viinud. Üldkohus leidis üksnes, et tühistamishagi vastuvõetavuse seisukohast oli CCCME individuaalselt puudutatud pelgalt seetõttu, et komisjon oli talle menetlusõigused andnud.[25] Seetõttu leian, et Üldkohus kohaldas õigusnormi valesti, kui ta järeldas, et esineb CCCME isiklik ja otsene puutumus seetõttu, et komisjon oli andnud talle menetlusõigused dumpinguvastases menetluses, ilma et see kohus oleks kontrollinud, kas nende õiguste andmine oli kooskõlas alusmäärusega.

52. Eelkirjeldatud rikkumist arvestades peab Euroopa Kohus kindlaks tegema, kas alusmääruse alusel oli komisjonil tegelikult kohustus tunnistada, et CCCME on huvitatud isik ja/või esindav ühendus, ning anda talle teatud menetlusõigused. Seetõttu tuleb lahendada küsimus, kas CCCME on huvitatud isik ja/või eksportijaid esindav ühendus.

d) Huvitatud isik ja/või esindav ühendus

1) Mõiste „huvitatud isik“

53. Mis puudutab alusmääruses mainitud menetlusosalisi, siis tuleb alustuseks märkida, et selle määruse sätted viitavad erinevatele kehanditele, nagu „eksportijad“, „importijad“ (ja neid) „esindavad ühendused“, „eksportijaid ja importijaid esindavad ühendused“, „kaebuse esitajad“, „ekspordiriigi esindaja“, „ekspordiriigi valitsus“, „kasutajad ja tarbijaorganisatsioonid“ ning „huvitatud isikud“. Ehkki alusmääruses neid kategooriaid ei määratleta, nähtub selle artiklitest 5, 6, 10, 11 ja 19, et nimetatud määrusega antakse neile osalistele erinevad õigused.[26]

54. Alusmääruse artikli 5 lõigete 10 ja 11 grammatilise ja süstemaatilise tõlgendamise alusel on siiski ilmne, et mõiste „huvitatud isikud“ on koondmõiste ja hõlmab kõiki eespool viidatud kehandeid. Täpsemalt, kui isik on selle määruse artikli 5 lõike 10 alusel endast teatanud, saab temast huvitatud isik.

55. Selleks, et haldusmenetluse käigus määrata kindlaks, kas tegemist on huvitatud isikuga, ja selle staatusega kaasnevad õigused – kuivõrd erinevatel kehanditel on erinevad õigused –, tuleks samuti kindlaks määrata see, kellena see isik tegutseb, st kas ta on eksportija, importija, esindav ühendus või keegi muu.[27] Sellega seoses tuleb samuti märkida, et kuigi alusmääruses eristatakse eksportijaid esindavaid ühendusi ja ekspordiriigi esindajaid,[28] ei anna see määrus ega ka kohtupraktika minu arvates täpseid juhiseid, milliseid kriteeriume tuleb arvesse võtta, et neid mõisteid määratleda.

25 Vt eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktid 58–60 ja 68–70.

26 Näiteks näib, et üksnes alusmääruse artikli 6 lõige 7 ning artikli 20 lõiked 1, 2 ja 4 annavad esindavatele ühendustele teatud menetluslikud tagatised. Sellega seoses olgu märgitud, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 143 märgib Üldkohus, et CCCME väitis sealses menetluses, et komisjon oli rikkunud kaitseõigusi ning alusmääruse artikli 6 lõiget 7, artikli 19 lõikeid 1–3 ning artikli 20 lõikeid 2 ja 4, kui ta ei lasknud apellantidel tutvuda teabega, mis puudutas dumpingu ja kahju kindlaksmääramist.

27 Alusmääruse artikli 5 lõike 10 teise lõigu kohaselt tuleb huvitatud isikutel „endast teatada, oma seisukohad kirjalikult teatavaks teha ja tea[v]e esitada, kui kõnealuseid seisukohti ja teavet peetakse uurimise seisukohalt vajalikuks“. See hõlmab ühtlasi seda, et nad annaks teada, kellena nad tegutsevad.

28 Vt alusmääruse artikli 6 lõige 7 ning artikli 20 lõiked 2 ja 4.

2) Mõiste „eksportijaid esindav ühendus“

56. Tuleb lahendada küsimus, kas CCCME on eksportijaid esindav ühendus alusmääruse tähenduses. Pooltel on loomulikult kaks vastandlikku vastust. CCCME leiab, et alusmäärus ei loetle mingeid menetluslikke või sisulisi kriteeriume, et määratleda eksportijaid esindavat ühendust. Tuginedes mõistete „esindav“ ja „ühendus“ kõige tavalisemale tähendusele, väidab CCCME, et iga organit või üksust, kes tegutseb eksportivate tootjate nimel, võib käsitleda eksportijaid esindava ühendusena alusmääruse tähenduses. Muude kriteeriumide lisamine tähendaks põhjendamata lisatingimuste kehtestamist eksportijaid esindava ühenduse staatuse tunnustamiseks. Seevastu komisjon ja menetlusse astujad leiavad, et mõiste „eksportijaid esindav ühendus“ tuleb määratleda konkreetsete sisuliste ja menetluslike kriteeriumide alusel. Täpsemalt väidavad nad, et mõistet „ühendus“ tuleb mõista liidu liikmesriikidele ühiste traditsioonide alusel, mis puudutavad kehandit, mis on loodud ja tegutseb demokraatlikult ning on valitsusest sõltumatu.

57. Nagu komisjon kohtuistungil märkis, tuleneb sellest, et käesoleva ettepaneku jaoks on mõiste „ühendus“ tõlgendamine keskse tähtsusega. Sellega seoses sätestavad alusmäärus ja selle kontekst sisulised ning menetluslikud kriteeriumid, mis määratlevad „eksportijaid esindava ühenduse“. Mis puudutab täpsemalt menetluslikke kriteeriume, siis on alusmääruse artikli 5 lõike 10 teises lõigus sätestatud, et huvitatud isikud peavad endast teatama.[29] Mis puudutab sisulisi kriteeriume, siis mina leian, et alusmääruses ei ole mõistet „eksportijaid esindav ühendus“ määratletud. Sellega seoses tuleb märkida, et see mõiste esines esimest korda nõukogu määruses (EÜ) nr 3284/94[30], millega rakendati 1994. aasta dumpinguvastast lepingut, samas kui dumpinguvastase alusmääruse kõik varasemad versioonid viitasid mõistele „kaubandusühendus“[31].

58. Kuigi mõiste „kaubandusühendus“ on ette nähtud WTO õiguses, eelkõige 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artikli 6.11 punktis i[32], ei suutnud komisjon Euroopa Kohtus toimunud kohtuistungil selgitada, miks määruse nr 3284/94 vastuvõtmise ja selle lepingu rakendamise ajal tegi nõukogu pakutud teksti muudatused või kust pärineb mõiste „esindav ühendus“[33]. Seetõttu ei ole selge, miks Euroopa Liit võttis kasutusele mõiste „esindav ühendus“ ega rakendanud sama sõnastust mis dumpinguvastases lepingus. See on seda üllatavam, kuna alusmääruse artikli 5 lõige 11 viitab mõistele „kaubandusettevõtete ühendus“, mis selgelt viitab „esindavale ühendusele“, nagu ka pooled kohtuistungil nõustusid.

59. Igal juhul, kuna alusmäärusega on liidu õiguses rakendatud rahvusvaheline kohustus, mis tuleneb 1994. aasta dumpinguvastasest lepingust, siis selleks, et määratleda mõistet „esindav ühendus“ alusmääruse tähenduses, on sobilik arvesse võtta mõistet „kaubandus- ja

[29] Artikli 5 lõike 10 teises lõigus kasutatud sõna „*saavad*“ tuleks tõlgendada järgmiselt: dumpinguvastase menetluse otstarbel *peavad* pooled, kes soovivad saada huvitatud isikuks, endast teatama. Nagu komisjon kohtuistungil märkis, ei saa temalt oodata, et ta teeks algatuse otsida huvitatud isikuid. Seda seisukohta toetab WTO apellatsioonikogu, mille 29. novembri 2005. aasta aruandes „Mehhiko. Lõplikud dumpinguvastased meetmed veiseliha ja riisi suhtes“ (WT/DS 295/AB/R, punkt 251) järeldati, et kõnealune uurimisasutus „ei pidanud artikli 6.1 alusel teavitama nõutud teabest eksportijaid, kellest ta ei olnud teadlik, kuid kellest ta oleks võinud teadlikuks saada“.

[30] Vt 22. detsembri 1994. aasta määruse kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT 1994, L 349, lk 22) artikli 7 lõige 15.

[31] Vt näiteks nõukogu 5. aprilli 1968. aasta määruse (EMÜ) nr 459/68 kaitse kohta dumpinguhindade või subsiidiumide rakendamise eest riikide poolt, mis ei ole Euroopa Majandusühenduse liikmed (EÜT 1968, L 93, lk 1), artikkel 10.

[32] Liidu seadusandja võttis alusmääruse vastu ELTL artikli 207 lõike 2 alusel, et tagada 1994. aasta dumpinguvastase lepingu rakendamine Euroopa Liidu siseses õiguskorras (vt selle kohta 13. jaanuari 2015. aasta kohtuotsus nõukogu jt *vs.* Vereniging Milieudefensie ja Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P–C-403/12 P, EU:C:2015:4, punkt 59). Alusmääruse põhjenduse 3 kohaselt „tuleks nimetatud lepingu sätteid kajastada liidu õigusaktides *nii palju kui võimalik*“ (kohtujuristi kursiiv).

[33] Tuleb võrdluseks märkida, et Ameerika Ühendriigid rakendasid mõistet „kaubandus- või tootmisettevõtete ühendus“ identselt sellega, nagu see on esitatud 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artikli 6.11 punktis i, kuna 19 U.S. Code § 1677(9)(E) ja (F) kohaselt mõiste „huvitatud isik“ („interested party“) hõlmab „kaubandus- või tootmisettevõtete ühendus[i]“ („trade or business associations“).

tootmisettevõtete ühendus“ selle lepingu artikli 6.11 punkti i tähenduses.[34] Nimetatud sätte kohaselt peab kehand selle sätte alla kuulumiseks vastama kahele kriteeriumile: esiteks peab ta olema „kaubandus- ja tootmisettevõtete ühendus“ ning teiseks peab enamik tema liikmeid uurimisalust toodet tootma, eksportima või importima. Analüüsin järgmiseks neid kahte kriteeriumi.

i) Kaubandus- või tootmisettevõtete ühendus

– *Üldised kriteeriumid*

60. Pooled olid kohtuistungil üksmeelel selles, et 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artikli 6.11 punkti i tähenduses „kaubandus- või tootmisettevõtete ühendus“ on rakendatud alusmääruses mõistega „esindav ühendus“.[35] Kuna selles artiklis puudub määratlus või igasugune viide riigisisestele õigusnormidele, tuleks seda mõistet kooskõlas 23. mai 1969. aasta rahvusvaheliste lepingute õiguse Viini konventsiooni artikli 31 lõikega 1 „tõlgenda[da] heas usus, andes lepingus kasutatud mõistetele konteksti arvestades tavatähenduse ning lähtudes lepingu mõttest ja eesmärgist“.

61. Sellega seoses pean esiteks märkima, et 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artikli 6.11 punkti i erinevate keeleversioonide vahel on teatud erinevused, kuivõrd WTO kolmest ametlikust keelest kahes viidatakse „ühendusele“ – inglise keeles „trade or business association“[36] ja hispaania keeles „las asociaciones mercantiles, gremiales o empresariales“[37] –, seevastu kolmandas ametlikus keeles, prantsuse keeles, viidatakse „grupile“ väljendis „un groupement professionnel commercial ou industriel“[38]. Nende mõistete tavapärane tähendus hõlmab minu arvates erinevat liiki organisatsioone, kes ühendavad ja toetavad kindla tootmisharu ettevõtjaid ja tööandjaid ning

[34] Vt 20. jaanuari 2022. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Hubei Xinuegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika).

[35] Olen nagu ka kõik pooled seisukohal, et kuna alusmääruse artikli 5 lõige 11 viitab nii „esindavale ühendusele“ kui ka „kaubandusettevõtete ühendusele“, tähistavad need mõisted sama poolt. Selguse huvides kasutan neile sätetele viidates käesolevas ettepanekus üksnes väljendit „esindav ühendus“.

[36] Ingliskeelses versioonis kasutatud mõistet „trade association“ (kaubandusühendus) võib määratleda kui „voluntary association of business firms organised on a geographic or industrial basis to promote and develop commercial and industrial opportunities within its sphere of operation, to voice publicly the views of members on matters of common interest, or in some cases to exercise some measure of control over prices, output, and channels of distribution“ („vabatahtlik äriühingute ühendus, kes on organiseeritud geograafilisel või tööstuslikul alusel, et edendada ja arendada ärilisi ja tööstuslikke väljavaateid oma tegevusvaldkonnas, väljendada avalikult oma liikmete seisukohti ühiste huvide teemal või teatud juhul teostada mingil määral kontrolli hindade, toodangu ja turustuskanalite üle“) (vt *Encyclopædia Britannica*, „Trade association“, Britannica Academic; tutvutud 10. oktoobril 2022, https://academic.eb.com/levels/collegiate/article/trade-association/73137). Vt samuti mõiste „trade association“ määratlus *Cambridge Dictionary* veebiversioonis: „an organisation that supports companies and employers of a particular type of industry and protects their rights“ (organisatsioon, kes toetab teatava tööstusharu ettevõtjaid ja tööandjaid ja kaitseb nende õigusi).

[37] Erinevalt ingliskeelsest ja prantsuskeelsest versioonist viitab 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artikli 6.11 punkti i hispaaniakeelne versioon kolmele ühenduste kategooriale, kelleks on kaubandusühendused, kutseühendused ja ettevõtjate ühendused („las asociaciones mercantiles, gremiales o empresariales“). Kõik kolm kategooriat viitavad siiski „ühendusele“, kes tähenduslikult seondub juriidilise isiku staatusega kehandiga, kes koosneb paljudest isikutest, olgu need siis füüsilised või juriidilised, kes ühingulepingu sõlmimisega on püsivalt pühendunud teatud mittetulunduslike eesmärkide saavutamisele („Organización dotada de personalidad jurídica integrada por una diversidad de personas, físicas o jurídicas, que, mediante un pacto asociativo, se dedica de forma permanente a la consecución de determinados fines sin finalidad de lucro“; vt https://dpej.rae.es/lema/asociaci%C3%B3n). Näiteks on „asociation empresarial“ määratletud kui „organización de empresarios constituida para la defensa de los intereses económicos y sociales que le son propios“ (ettevõtjate organisatsioon, kes on loodud talle omaste majanduslike ja sotsiaalsete huvide kaitseks) (vt Montoya Melgar, A. (dir.), *Diccionario Jurídico de la Real Academia de Jurisprudencia y Legislación*, Aranzadi, Cizur Menor, 2016).

[38] *Larousse'i veebisõnastik* määratleb mõiste „groupement“ järgmiselt: „organisation plus ou moins structurée constituée par un ensemble de personnes ayant mêmes intérêts, mêmes aspirations ou même idéologie“ (suuremal või vähemal määral struktureeritud organisatsioon, kes koosneb samade huvide, eesmärkide või ideoloogiaga isikute grupist). *Centre national de ressources textuelles et lexicales'i sõnastikus* määratletakse see mõiste kui „ensemble (important) de personnes (physiques ou morales) ayant des caractéristiques communes, réunies pour atteindre un but, pour défendre des intérêts communs“ ((suur) rühm ühiste omadustega (füüsilisi või juriidilisi) isikuid, kes on moodustatud, et saavutada mingi eesmärk, kaitsta ühiseid huve).

kaitsevad nende õigusi. Ühtlasi tuleb täielikkuse huvides lisada, et erinevates õiguskordades on mõiste „kaubandusühendus“ oma arenguajaloo vältel hõlmanud kaubanduskodasid, ühendusi või instituute, kaubanduse kaitse ühinguid, mitte-esindusühendusi, kes pakkusid üldisi kaubandusteenuseid, kutsealade ja manufaktuuride nõuandvaid kodasid ning kaubanduse ja tööstuse sündikaate.[39] Järelikult ei toeta selle mõiste tavapärane tähendus komisjoni kaitstud seisukohta. 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artikli 6.11 punkti i tõlgendusele, mille kohaselt „esindav ühendus“ eksisteerib üksnes siis, kui seda juhitakse demokraatlikult, selles lepingus põhjendust ei leidu.[40]

62. Seetõttu ei ole võimalik mõistlikult tugineda *ainult* mõiste „ühendus“ tähendusele, nagu seda sisustatakse liidu liikmesriikide ühistes traditsioonides, st et tegemist peab olema ühendusega, kes on loodud ja kes tegutseb demokraatlikul viisil ning on valitsusest sõltumatu. Pigem viitab nende mõistete tavapärane tähendus kehandile, kes toetab teatud tööstusharu ettevõtjaid ja kaitseb nende õigusi.

63. Mis puudutab konteksti, siis mõiste „kaubandus- või tootmisettevõtete ühendus“ esineb WTO mitmepoolses kontekstis, kusjuures WTO tegutseb valitsuste esindajate kaudu, kuid selle juured on igapäevases tööstus- ja kaubandustegevuses. Seetõttu on neid kehandeid, keda võiks määratleda „kaubandusühenduseks“ või „tootmisettevõtete ühenduseks“, väga mitmesuguseid. Leian, et see võib hõlmata kehandeid kaubanduskodadest ja kaubanduskodade ühendustest kuni tööstuse kutseliitude, ettevõtjate ühenduste, valdkondlike ühenduste või tööstusorganisatsioonideni välja.[41] Kuna mõiste „kaubandus- ja tootmisettevõtete ühendus“ pärineb WTO mitmepoolsest raamistikust ning see organisatsioon koosneb erinevate poliitiliste ja majanduslike kordadega riikidest, siis leian, et nimetatud mõistele kohaldatav õiguslike kriteeriumide kogum on erinev sellest, mida kohaldatakse ühenduse mõistele liidu liikmesriikide õiguse alusel või liidu õiguse muudes valdkondades. Sellest tuleneb, et kohaldamaks alusmäärust, mis rakendab 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artikli 6.11 punkti i, peaks mõistet „esindav ühendus“ tõlgendama laialt, hõlmates igat liiki üksusi, kes esindavad tootmisharusid, mida puudutab dumpinguvastane menetlus.

– *Suhe ühinemisvabaduse mõistega*

64. Komisjoni sõnul ei saa tegemist olla esindava ühendusega, kui see ei vasta harta artikli 12 lõikes 1 toodud nõuetele. CCCME seevastu väitis kohtuistungil, et viidatud säte ei ole asjasse puutuv.

[39] Ajalooliselt arenesid kaubandusühendused 18. sajandil ja 19. sajandi alguses, asendades kaubandusgildid ja kaupmeeste korporatsioonid, kes olid oma võimu kaotanud. Sel ajal arenesid välja kaks süsteemi: Briti süsteem ja Prantsuse süsteem. Esimeses süsteemis „oli kaubandusorganisatsioonidel vabadus arendada end omal moel“, teises aga „oli valitsus ise kaubandusorganisatsioonide looja, lülitades nad riigi haldussüsteemi ja andes neile ametliku seisundi kui riigiaparaadi lahutamatu osa“ (vt Chisholm, H. (ed.), „Trade Organization“, *Encyclopædia Britannica*, Vol. 27 (11th ed.), Cambridge University Press, 1911, lk 135–140, mis pakub kõikehõlmava ülevaate kaubandusühendustest alates 20. sajandi algusest).

[40] Vastupidi, WTO tunnistab piirkondlikke majandusintegratsiooni ühendusi, nagu Kagu-Aasia Maade Assotsiatsioon (ASEAN) ja Euroopa Vabakaubanduse Assotsiatsioon (EFTA), mis näitab, et mõistel „ühendus“ on WTO mitmepoolses kaubandusraamistikus väga lai tähendus.

[41] Vt näiteks loetelu Ameerika Ühendriikide kaubandusühendustest aadressil https://www.trade.gov/trade-associations.

65. Mis puudutab esiteks harta artikli 12 lõikes 1 ette nähtud ühinemisvabadust, siis see õigus vastab EIÕK artikli 11 lõikes 1 tagatud õigusele ja seetõttu tuleks vastavalt harta artikli 52 lõikele 3 järeldada, et sellel on sama tähendus ja ulatus nagu viidatud EIÕK artiklil. Seetõttu tuleks alusmääruse sätteid tõlgendada viisil, mis võtab aluseks Euroopa Inimõiguste Kohtu (edaspidi „EIK“) kohtupraktika. [42]

66. Sellega seoses tuleneb esiteks EIK praktikast, et õigus ühinguid moodustada kujutab endast ühte demokraatliku ja pluralistliku ühiskonna kesksetest alustest, kuna see võimaldab kodanikel tegutseda kollektiivselt ühise huvi valdkondades ja nii tegutsedes aidata kaasa avaliku elu korrakohasele toimimisele. [43] Teiseks hõlmab see õigus mitte üksnes võimalust luua või saata laiali ühingut [44], vaid ka selle ühingu võimalust tegutseda, mis tähendab muu hulgas, et tal peab olema võimalik oma eesmärkide saavutamiseks tegutseda ja toimida ilma riigi põhjendamatu sekkumiseta [45].

67. Seega, ehkki alusmääruse mõisteid tuleb tõlgendada muu hulgas harta artikli 12 lõikes 1 ette nähtud ühinemisvabaduse alusel ja sellisel viisil, et vältida sellekohase õiguse põhjendamatut piiramist, ei saa seda tõlgendust kasutada selleks, et piirata sellise kehandi õigusi, kes isegi ei soovi tugineda õigusele seda vabadust kasutada. Näiteks tuleb alusmääruse sätteid tõlgendada nii, et ühtegi ettevõtjat ei tohiks sundida või kohustada liituma kaubandus- või tootmisettevõtete ühendusega, v.a arvatud juhul, kui selline sekkumine on põhjendatud ja proportsionaalne. [46]

68. Eelkõige ei saa komisjon kasutada nendes sätetes ette nähtud ühinemisvabadust, et piirata sellise kehandi õigusi, kes enda väitel esindab ettevõtjaid või tööstusharu. [47] Teisisõnu võib kohustus tõlgendada alusmäärust harta ja EIÕK alusel tähendada seda, et dumpinguvastases menetluses osalevatele pooltele antakse õigusi, kuid seda ei saa kasutada selleks, et takistada nendel pooltel harta artiklis 41 või 47 tagatud kaitseõigusi kasutada.

69. Sellega seoses olen seisukohal, et „ühinemisvabadus“ harta artikli 12 lõikes 1 ja „ühingute moodustamise vabadus“ EIÕK artiklis 11 on kitsama tähendusega kui alusmääruses kasutatud mõiste „esindav ühendus“; see mõiste hõlmab ühinemisvabadust, kuid ka mõistet „kaubandus- või tootmisettevõtete ühendus“ rahvusvahelise kaubandusõiguse tähenduses. Teisisõnu, kui see vabadus ei ole kohaldatav, võib kehand siiski oma liikmeid esindada alusmääruse tähenduses ja rahvusvahelise kaubandusõiguse kontekstis.

70. Seetõttu ei saa komisjon tugineda sellele vabadusele, et piirata alusmääruse tähenduses esindava ühenduse mõistet, ja selleks, et välistada organisatsiooni poolt oma liikmete või tööstusharu esindamine. Kui Euroopa Kohus järgiks komisjoni lähenemisviisi, peaks kõnealune

42 EIÕK artikli 11 lõike 1 kohase tõlgendamise kohta vt 18. juuni 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Ungari (ühingute läbipaistvus) (C-78/18, EU:C:2020:476, punktid 112–114).

43 EIK 17. veebruari 2004. aasta otsus Gorzelik jt *vs.* Poola (CE:ECHR:2004:0217JUD004415898, punktid 88, 90 ja 92) ning EIK 8. oktoobri 2009. aasta otsus Tebieti Mühafize Cemiyyeti ja Israfilov *vs.* Aserbaidžaan (CE:ECHR:2009:1008JUD003708303, punktid 52 ja 53).

44 EIK 17. veebruari 2004. aasta otsus Gorzelik jt *vs.* Poola (CE:ECHR:2004:0217JUD004415898, punkt 52) ning EIK 8. oktoobri 2009. aasta otsus Tebieti Mühafize Cemiyyeti ja Israfilov *vs.* Aserbaidžaan (CE:ECHR:2009:1008JUD003708303, punkt 54).

45 EIK 5. oktoobri 2006. aasta otsus Moscow Branch of the Salvation Army *vs.* Venemaa (CE:ECHR:2006:1005JUD007288101, punktid 73 ja 74).

46 Harta artikli 52 lõikes 1 on nõustutud sellega, et õiguste ja vabaduste teostamist tohib piirata ainult seadusega ning arvestades nimetatud õiguste ja vabaduste olemust, ning proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt võib piiranguid seada üksnes juhul, kui need on vajalikud ning vastavad tegelikult Euroopa Liidu poolt tunnustatud üldist huvi pakkuvatele eesmärkidele või kui on vaja kaitsta teiste isikute õigusi ja vabadusi.

47 Sama arutluskäik kehtib ka komisjoni argumentide puhul, mis tuginevad ühinemisvabadusele inimõiguste ülddeklaratsiooni tähenduses, mis võeti vastu ÜRO Peaassamblee poolt 10. detsembril 1948 ning mille artikli 20 lõikes 1 on sätestatud, et „[i]gal inimesel on õigus rahumeelse kogunemise ja liitumise vabadusele“.

kehand – selleks, et teda võiks õiguspäraselt lugeda esindavaks ühenduseks alusmääruse tähenduses – *alati* vastama nende sätete nõuetele, sõltumata sellest, kas see kehand selle vabaduse kasutamise õigusele tugineb või mitte. Sellest tuleneb, et Euroopa Kohus peaks lükkama tagasi komisjoni varem esitatud argumendi, et avaliku võimu kasutamine kõnealuse kehandi poolt [48] välistab selle, et teda saaks lugeda ühenduseks põhjusel, et ta ei vasta harta artikli 12 lõike 1 ja EIÕK artikli 11 nõuetele. Samal põhjusel leian, et tagasi tuleb lükata komisjoni argument, mille kohaselt kõnealusel kehandil ei saa olla reguleerimisvolitusi, kuna see ei vasta nendele nõuetele.

71. Igal juhul ei ole siinses asjas Euroopa Kohtule esitatud toimikus midagi, mis viitaks võimalusele, et alusmääruse tõlgendamisel nii, et CCCME saab lugeda eksportijaid esindavaks ühenduseks, piiratakse põhjendamatult viidatud sätetes ette nähtud põhiõigust.

– *Ühenduse põhikiri*

72. Praktikas tuleks küsimust, kas kehand on „kaubandus- või tootmisettevõtete ühendus“, analüüsida selle põhikirja arvestades. Käesolevas asjas on CCCME põhikirja põhjal selge, et see on muu hulgas mittetulundusühing, kelle asutasid ettevõtjad ja institutsioonid, kes tegelevad masinate ja elektroonikatoodete ekspordikaubanduse, investeeringute ja koostööga. [49] Põhikirja artiklite 2 ja 3 kohaselt on CCCME eesmärk pakkuda oma liikmetele kooskõlastamist, nõustamist ja teenuseid, kaitsta oma liikmete seaduslikke õigusi ja huve ning edendada mehaanika- ja elektroonikatööstust. [50] Leian, et see eesmärk, nagu see on põhikirjas määratletud, ei jäta mingit kahtlust, et CCCME on ühendus, kes vähemalt formaalselt esindab Hiina Rahvavabariigi teatud tootjaid ja eksportijaid.

73. Järgmine küsimus on see, kas CCCME on ühendus, kes esindab konkreetsete uurimisaluste kaupade tootjaid. Nagu selle nimi viitab, on CCCME kehand, kes esindab „masinate ja elektroonikatoodete“ tootjaid ja eksportijaid ning „mehaanika- ja elektroonikatööstust“. [51] Vastab tõele, et need ebamäärased mõisted ei täpsusta, kas selle kehandiga on hõlmatud kindlate toodete, näiteks teatud malmtoodete (äravoolukanalite restid) tootjaid ja eksportijaid. Kui lugeda CCCME liikmete ärilubasid, siis ilmneb siiski ka see, et nende liikmete tegevus hõlmab malmivalu. [52]

74. Lisaks – erinevalt komisjoni argumentidest –, siis isegi kui uurimisalused tooted moodustavad vaid väikse osa kõigist toodetest, mida ühenduse liikmed toodavad, nagu see on minu arvates siinses asjas, võib ühendus siiski esindada vaatlusaluse toote tootjaid, kui need tootjad teevad arvestatava osa kõnealuse valdkonna tehingutest. [53] Kohtuasjas BEUC *vs.* komisjon [54] leidis

48 Komisjon väitis, et EIK leidis 23. juuni 1981. aasta kohtuotsuses Le Compte, Van Leuven ja de Meyere *vs.* Belgia (nr 6878/75 ja nr 7238/75; ECLI:CE:ECHR:1981:0623JUD000687875, punktid 62–66), et Belgia Ordre des médecins, st arstide koda, ei ole oma seadusliku laadi ja konkreetselt oma avalike ülesannete tõttu ühing, kuna ta teostab avalikku kontrolli arstikutse teostamise üle.

49 Vt Üldkohtule esitatud hagiavalduse lisa A.7 ja CCCME põhikirja 1. peatüki artiklid 2 ja 3.

50 *Ibidem.*

51 Vt CCCME põhikirja artikkel 3.

52 Vt Üldkohtule esitatud hagiavalduse lisa A.2. Lisaks on usutav, et üksuse ulatus on laiem, kui selle nimes on mainitud. Malmivalu ja masinatooted ja/või mehaanikatööstus on lähedased; ei ole võimalik välistada, et CCCME kaitseb äravoolukanalite restide tootjate ja eksportijate huve.

53 Vt analoogia alusel 11. juuni 2009. aasta kohtuotsus Confservizi *vs.* komisjon (T-292/02, EU:T:2009:188, punkt 55).

54 27. jaanuari 2000. aasta kohtuotsus (T-256/97, EU:T:2000:21, punkt 75).

Üldkohus, et huvitatud isik peab suutma tõendada objektiivset seost oma tegevuse ja vaatlusaluse toote vahel[55]. Asjaolu, kas neid tooteid mainitakse CCCME veebilehel või mitte, ei peaks asjasse puutuma erinevalt sellest, mida väitsid menetlusse astujad.[56]

75. Seetõttu käsitlen nüüd küsimuse keskset osa: millises ulatuses peaks arvesse võtma kehandi autonoomiat riigist, et selle kehandi saaks õiguspäraselt määratleda eksportijaid esindava ühendusena alusmääruse tähenduses?

– *Autonoomia* versus *riigi sekkumine*

76. Siin tuleb lahendada küsimus, millises ulatuses peab kehand olema seotud selle riigi valitsusega, kus ta asutatud on, et saaks välistada nimetatud üksuse võimaluse oma liikmeid esindada.

77. Alustuseks tuleb märkida, et sõltuvalt riigisisesest õigusest on rahvusvahelises kaubandusõiguses võimalik, et teatud ühendustel, kes esindavad oma liikmeid, on mingi seos oma valitsusega, kuna ühenduste vabaduse ja autonoomia ulatus on eri riikide õigusnormide alusel erinev. Lisaks, kui ühendus on asutatud kolmandas riigis ja selle suhtes kehtib nimetatud riigi õigus nagu siinses asjas, siis on autonoomia ulatust keeruline, kui mitte võimatu kindlaks teha. Komisjon peaks tõendama, et dumpinguvastast menetlust puudutavate otsustega seoses esindab kõnealune ühendus riiki, mistõttu on välistatud oma liikmete igasugune esindamine.

78. Käesolevas asjas tugineb komisjon CCCME põhikirjale, et tõendada, et CCCME tegutseb Hiina Rahvavabariigi erinevate ministeeriumide „järelevalve all ja ametialaste suuniste alusel“.[57] Väljend „järelevalve all ja ametialaste suuniste alusel“ on siiski väga avar, kuna see võib hõlmata mitmel eri tasemel mõju ja sekkumist. Seetõttu ja võttes arvesse komisjoni ning menetlusse astujate esitatud tõendeid,[58] siis kuigi CCCME ilmselt on kehand, kelle üle Hiina riigil on *teatav* kontroll, ei ole selline lai sõnastus piisav, et tõendada, et riik kontrollib teda viisil, mis välistab eksportijate huvide esindamise, või nii, et ta on Hiina Rahvavabariigi käepikendus.

79. Veel tuleb alusmääruse järgse dumpinguvastase menetluse huvides tõendada, et riigi kontroll puudutab *konkreetselt* neid ühenduse otsuseid, mis tehti seose *selle* menetlusega. Seetõttu ei välista teatud seosed või sidemed valitsusega tingimata automaatselt seda, et ühendus esindab samal ajal dumpinguvastase menetluse kontekstis oma liikmetest tootjaid või eksportijaid. Sellest järeldub, et kuigi siinse asja puhul teeb riik teatavat kontrolli, ei ole tõendatud, et kõnealune üksus ei esinda oma liikmeid konkreetses kõnealuses dumpinguvastases menetluses.

80. Igal juhul on minu arvates rahvusvahelises kaubandusõiguses, kus riikide ja ettevõtjate huvid on sageli omavahel seotud, ühenduse autonoomia suhetes riigiga oluline siis, kui riigil ja eksportijatel, keda see ühendus esindab, on vastupidised huvid. Teisisõnu, kui ühenduse liikmetel on sama huvi kui riigil, ei ole esimese huvide eristamisel teise huvidest mingit tähtsust. Käesolevas asjas ei ole tõendatud selliste vastupidiste huvide olemasolu.

55 Üldkohus lükkas tagasi komisjoni lähenemisviisi, mille kohaselt ta välistas tarbijaorganisatsiooni dumpinguvastasest menetlusest põhjusel, et jaekaubanduses müüdud tooted erinevad muudest toodetest.

56 Vt menetlusse astujate vastus Euroopa Kohtu küsimustele, punkt 22.

57 Vt Üldkohtule esitatud hagiavalduse lisa A.7 ning CCCME põhikirja 1. peatüki artikkel 4 ja artikli 6 lõige 2. Täpsemalt on artiklis 4 sätestatud, et ühendus tegutseb Hiina Rahvavabariigi „tsiviilasjade ministeeriumi ja kaubandusministeeriumi järelevalve all ning ametialaste suuniste alusel“.

58 Vt Üldkohtus esitatud kostja vastuse punktid 32 ja 57–60, Üldkohtu 7. aprilli 2020. aasta küsimustele antud kirjalikud vastused, vastus 9. küsimusele, jätkuva numeratsiooni punktid 59–70 ja Üldkohtus esitatud repliigi lisa R.2. Vt samuti menetlusse astujate vastus apellatsioonkaebusele, punktid 11–23.

81. Praktikas on teatud kehanditel seaduslik monopol teatava tegevuse juhtimisel. On võimalik, et rahvusvahelise kaubanduse kontekstis on sellistel kehanditel kõige paremad võimalused oma liikmeid esindada. Sellel juhul peaks kõnealune kehand saama osaleda haldusmenetluses, mille tagajärjel kehtestatakse dumpinguvastane tollimaks.

82. Seetõttu ei ole argumendid riigi sekkumise kohta piisavad, et välistada võimalus, et CCCME tegutseb Hiina eksportijate huvides.

83. Sellist hinnangut ei kõiguta 10. juuli 1986. aasta kohtuotsus DEFI *vs.* komisjon,[59] milles Euroopa Kohus leidis sisuliselt, et asjaomaste Prantsuse õigusnormide alusel oli Prantsuse valitsusel pädevus määrata kindlaks kõnealuse organisatsiooni juhtimine ja tegevussuunad ning seetõttu määratleda huvid, mida see organisatsioon peab kaitsma. Esiteks oli viidatud kohtuasjas riik komisjoni riigiabiotsuse adressaat ning abi saanud kehandid olid üksnes „huvitatud isikud" selles menetluses ning seetõttu ei leitud, et nad võiks ise algatada võistlevat õigusvaidlust komisjoniga samal viisil, nagu on võimaldatud nimetatud liikmesriigile.[60] Käesolevas asjas seevastu käsitleb alusmäärus *kõiki* ettevõtjaid, ettevõtjaid esindavaid ühendusi ja asjaomaste riikide esindajaid kui huvitatud isikuid. Seetõttu ei ole dumpinguvastases menetluses asjasse puutuv eespool viidatud riigiabi valdkonna õigusnormides riigi eristamine ettevõtjast. Teiseks tunnistas organisatsioon viidatud kohtuotsuses ise, et ta ei esinda kõnealuse abi saajaid, vaid enda huve. Siiski võib siinses asjas CCCME tõesti olla organisatsioon, kes esindab Hiina tööstusharu tervikuna, nagu tunnistas ka komisjon. Kuna siinses asjas ei ole CCCME olukord sama mis käsitletud Prantsuse organisatsiooni puhul, ei ole seega võimalik Euroopa Kohtu arutluskäiku 10. juuli 1986. aasta kohtuotsuses DEFI *vs.* komisjon[61] *mutatis mutandis* üle võtta.

84. Euroopa Kohtu kirjalikele küsimustele antud vastustes mainis komisjon lõpuks kohustuslikku liikmesust, et tõendada, et selline üksus nagu CCCME ei saa olla esindav ühendus. Siiski tunnistas komisjon kohtuistungil, et tema argument puudutas üksnes riigi sekkumist ja et kohustuslik liikmesus ei olnud siinses menetluses asjasse puutuv. Igal juhul tuleb märkida, et komisjon ei ole käesolevas asjas esitanud mingeid tõendeid kohustusliku liikmesuse kohta. Kohtuistungil märkis CCCME, et tema liikmesus ei ole kohustuslik, ning kuna puuduvad vastupidised tõendid, ei ole mingit põhjust kahelda selle väite õigsuses.

– *Vahepealne järeldus*

85. Eeltoodu põhjal leian, et sõltumata Hiina Rahvavabariigi väidetavast sekkumisest CCCME tegevusse, vastab see kehand esimesele kriteeriumile, mis tuleneb kaubandusühenduse määratlusest 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artikli 6.11 punkti i tähenduses ja seega esindava ühenduse määratlusest alusmääruse artikli 5 lõike 11 tähenduses.

ii) Liikmed on uurimisaluse toote tootjad, eksportijad või importijad

86. Mis puudutab teist kriteeriumi, siis 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artikli 6.11 punkti i kohaselt peaks enamik kõnealuse üksuse liikmetest uurimisalust toodet tootma, eksportima või importima.

59 282/85, EU:C:1986:316.

60 24. septembri 2002. aasta kohtuotsus Falck ja Acciaierie di Bolzano *vs.* komisjon (C-74/00 P ja C-75/00 P, EU:C:2002:524, punktid 81 ja 83) ning 9. juuli 2008. aasta kohtuotsus Alitalia *vs.* komisjon (T-301/01, EU:T:2008:262, punkt 58).

61 282/85, EU:C:1986:316.

87. Komisjon väidab sisuliselt, et malmitootjad ja -eksportijad ei moodusta enamikku CCCME liikmetest, mistõttu ei saa seda ühendust lugeda neid tootjaid ja eksportijaid esindavaks. Kohtuistungil lisas komisjon, et komisjoni uurimine peab puudutama enamikku kõnealuse kehandi liikmetest.

88. Sellega seoses pean märkima, et uurimisalune toode võib olla väga spetsiifiline toode, nagu siinses asjas. Olukord, kus spetsiifilise toote, nagu siinses asjas teatud malmitooted, eksportijad või tootjad ei moodusta enamikku ühenduse liikmetest, on enam kui tõenäoline. Ilmselgelt ei ole mõistlik nõuda, et iga spetsiifilise toote jaoks oleks olemas eraldi ühendus. See viiks sisuliselt olukorrani, kus juhul, kui dumpinguvastane uurimine on väga kitsa ulatusega, ei oleks ühtegi ühendust võimalik lugeda „eksportijaid esindavaks ühenduseks“. Seetõttu leian, et 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artikli 6.11 punkti i tuleks tõlgendada nii, et ühendus peaks esindama „arvestatavat osa asjaomase valdkonna ettevõtjatest“.[62]

89. Eespool mainitud kriteeriumide alusel leian, et käesolevas asjas ei ole ühtegi alust välistada CCCME lugemine kõnealuse toote eksportijaid esindavaks ühenduseks. Seetõttu olen seisukohal, et CCCME-l kui Hiina malmitööstuse eksportijaid esindaval ühendusel olid alusmääruse järgsed menetlusõigused.

90. Seetõttu tuleb tõdeda, et tegemist on CCCME isikliku puutumusega ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses, kuna tema menetlusõigusi ei järgitud.

91. Mis puudutab otsese puutumuse nõuet, siis tuleb märkida, et komisjon mainis oma vastuses üksnes, et „samamoodi on õigusnormi valesti kohaldatud seoses otsese puutumusega [vaidlustatud] kohtuotsuse punktides 71–75, kuna vahetu õigusmõju alus on järeldus, et CCCME-l on menetlusõigused […], mistõttu see järeldus tuleb samuti tühistada“. Kuid eespool toodud arutluskäigu alusel ja kuna komisjoni vaidlustus ei ole rohkem põhistatud, leian, et Üldkohus järeldas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 71–75 õigesti, et CCCME puhul on tegemist otsese puutumusega, kuna ta saab tagada oma menetlusõiguste järgimise üksnes juhul, kui ta saab vaidlusaluse määruse vaidlustada.

92. Kokkuvõttes ja eespool toodud põhjustel teen Euroopa Kohtule ettepaneku tühistada vaidlustatud kohtuotsuse punktides 58–60 ja 68–70 esitatud arutluskäik, kuna järeldus, et komisjon tunnustas CCCME kui huvitatud isiku staatust haldusmenetluse ajal, ei ole õiguslikult piisav, et tõendada, et on täidetud nõue, et CCCME puhul peab tegemist olema isikliku puutumusega ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses. Kui aga ilmneb, et Üldkohtu otsuse põhjendustes on liidu õigusnormi valesti kohaldatud, kuid otsuse resolutsioon on muude õiguslike asjaoludega põhjendatud, siis ei saa selline rikkumine kaasa tuua otsuse tühistamist. Pigem tuleb selle põhjendused asendada.[63] Käesolevas asjas teen Euroopa Kohtule ettepaneku tuvastada, et CCCME saab lugeda Hiina malmitööstuse eksportijaid esindavaks ühenduseks ning et seetõttu tuleb järeldada, et tegemist on tema otsese ja isikliku puutumusega ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses, kuna tema menetlusõigusi ei järgitud. Juhin siiski tähelepanu, et

[62] Analoogia alusel võib ühendusele anda loa menetlusse astuda, kui see esindab arvestatavat osa asjaomases valdkonnas tegutsevatest ettevõtjatest, kui selle ühenduse eesmärkide hulgas on oma liikmete huvide kaitse, kui see menetlus tekitab põhimõttelisi küsimusi, mis mõjutavad asjaomase valdkonna toimimist, ja kui tehtav kohtuotsus võib tema liikmete huve seega märkimisväärselt mõjutada (vt 10. novembri 2020. aasta kohtumäärus Nevinnomysskiy Azot ja NAK „Azot“ *vs.* komisjon, T-865/19, ei avaldata, EU:T:2020:570, punkt 21 ning seal viidatud kohtupraktika).

[63] 9. septembri 2008. aasta kohtuotsus FIAMM jt *vs.* nõukogu ja komisjon (C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, punkt 187); 6. septembri 2017. aasta kohtuotsus Intel *vs.* komisjon (C-413/14 P, EU:C:2017:632, punkt 94) ning 6. novembri 2018. aasta kohtuotsus Scuola Elementare Maria Montessori *vs.* komisjon, komisjon *vs.* Scuola Elementare Maria Montessori ja komisjon *vs.* Ferracci (C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, punkt 48).

sellele ühendusele antud menetlustagatiste täpne ulatus – mis on sisuline, mitte vastuvõetavuse küsimus – sõltub nendest huvidest, mida ta esindab[64], ja seda analüüsin ma seoses apellatsioonkaebuse viienda väitega.

2. Teine vastuvõetamatuse vastuväide seoses sellega, et CCCME esitas tühistamishagi enda liikmete nimel

93. Komisjon väidab, et CCCMEd ei saa pidada esindavaks ühenduseks ning seega ei ole tema puhul tegemist otsese ja isikliku puutumusega ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses. Komisjon selgitab, et ta väitis Üldkohus, et ühendustel – kui nad tegutsevad oma liikmete nimel – on õigus kohtusse pöörduda üksnes siis, kui neil ühendustel on esindusvõime seoses oma liikmetega. Kuna Üldkohus ei nõustunud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 98–103 nõudega, mille kohaselt saab ühendusel olla esindusvõime üksnes juhul, kui see ühendus on korraldatud demokraatlikult, siis rikkus see kohus õigusnormi.

94. Komisjon leiab, et kaubandusühendus, kes vastutab oma liikmete kollektiivsete huvide kaitse eest, ei saa samal ajal olla sellise riigi käepikendus, mis on korraldatud kommunistliku üheparteisüsteemi alusel. Kaubandusühendusena peaks ta kaitsma oma liikmete huve, nagu need on nendesamade liikmete poolt demokraatlikult määratletud, sellesama riigi ees, mille käepikendus see ühendus on. Komisjoni sõnul ei ole tõlgendus, mille kohaselt kaubandusühendus on osa riigist ja samal ajal kaitseb oma liikmete kollektiivseid huve selle riigi vastu, kooskõlas esindusdemokraatia aluspõhimõtetega, nagu need on ühised liikmesriikide traditsioonidele. Selle riigi eripärade arvesse võtmine, kus ühendus on asutatud, oleks vastuolus ELL artikli 3 lõikes 5 sätestatud põhimõttega, mille kohaselt suhetes maailmaga kaitseb ja edendab Euroopa Liit oma väärtusi. Seetõttu palub komisjon Euroopa Kohtul tühistada Üldkohtu järelduse, et CCCME on kaubandusühendus, kellel on õigus esitada oma liikmete nimel hagisid.

95. Menetlusse astujad väidavad, et CCCME ei ole esindav ühendus alusmääruse artikli 6 lõike 7 tähenduses, vaid sama sätte tähenduses eksportiva riigi esindaja. CCCME, poolriiklik organisatsioon, kontrollib ja kooskõlastab tema esindatud eksportivate tootjate tegevust. Niisiis on eksportivate tootjate huvide teenimine üksnes tagajärg, mis tuleneb tema poolriiklikust ja ülimuslikust rollist riigisisese turu ning eksporditurgude haldamisel. Selleks, et tegu oleks esindava ühendusega, peab esindusvõime kriteerium olema tähtsam kui kontrolli kriteerium.

96. CCCME eitab, et ta on Hiina Rahvavabariigi „käepikendus“, ning väidab, et komisjon ei ole Euroopa Kohtus esitanud vastupidisele osutavaid tõendeid. Ei piisa seose olemasolust selle riigiga, kuna kaubanduskodadel on väga lähedased sidemed oma vastava riigiga. Veel väidab CCCME, et esiteks ei ole komisjon esitanud vastuväiteid faktilisele järeldusele, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 91 ja mis puudutas CCCME eesmärke, teiseks ei ole komisjon tõendanud, et see ühendus ei ole korraldatud demokraatlikult, ja kolmandaks puuduvad komisjoni vastuväiteid sellele, et CCCME eesmärgid võimaldavad olla esindaja kohtumenetlustes, mille eesmärk on kaitsta oma liikmete huve. CCCME rõhutab samuti, et tema põhikiri näitab, et tema liikmetel on hääleõigus.

[64] Kuna menetlustagatised on individuaalsed tagatised, sõltub nende ulatus huvidest, mida kõnealune ühendus tegelikult esindab. Seetõttu tuleb sellise kehandi puhul nagu CCCME, keda teatud ulatuses kontrollib Hiina Rahvavabariik, arvesse võtta neid erinevaid huve, mida see kehand esindab (eksportivad tootjad ja Hiina Rahvavabariik), kui määratakse kindlaks tema menetlusõiguste tegelik ulatus nimetatud sätete alusel.

97. Kõigepealt pean rõhutama, et küsimus, kas kehand on „eksportijaid […] esindav[…] ühendus[…]“ alusmääruse tähenduses[65], on lahus küsimusest, kas see üksus saab esindada oma liikmeid Üldkohtusse esitatud tühistamishagi menetluses. Nagu ka eespool selgitatud[66], tuleb teist vastuvõetamatuse vastuväidet eristada esimesest vastuvõetamatuse vastuväitest osas, milles see puudutab CCCME võimet esitada tühistamishagi *oma liikmete nimel*. Ühenduse võimalus oma liikmeid Euroopa Liidu Kohtus esindada ja nimelt nende liikmete hagi esitamise õigus sõltuvad kriteeriumidest, mis on välja töötatud ELTL artikli 263 neljanda lõiguga seotud kohtupraktikas.

98. Tuleb rõhutada, et ühendus, kes vastutab tootjate kollektiivsete huvide kaitsmise eest, võib reeglina esitada tühistamishagi ELTL artikli 263 neljanda lõigu alusel üksnes juhul, kui neil ettevõtjatel endil on hagi esitamise õigus.[67] Selle sätte kohaselt on seega vastuvõetav hagi, mille ühendus on esitanud ühe või mitme oma liikme asemel, kelle enda hagi oleks olnud vastuvõetav,[68] tingimusel et need liikmed ei ole ise oma huvi(de) kaitseks hagi esitanud[69].

99. Tuleb siiski märkida, et liidu esmases õiguses ei leidu ühtset määratlust või kriteeriumi ühenduse kohta, mis vastutab oma liikmete kollektiivsete huvide kaitsmise eest. Kuna ELTL artikli 263 neljas lõik ei viita kordagi riigisisesele õigusele seoses sellega, mis tähendus tuleb anda mõistele „ühendus“, siis tuleb sellega seoses seda mõistet lugeda liidu õiguse autonoomseks mõisteks, mida tuleb kogu Euroopa Liidu territooriumil ühetaoliselt tõlgendada.[70] Vastavalt kohtupraktikale tuleb seda mõistet tõlgendada, arvestades selle sätte sõnastust, kuid samuti konteksti, milles see esineb, ja nende eeskirjadega – mille osaks see säte on – taotletud eesmärke.[71]

100. Kuna ELTL artikli 263 neljanda lõigu kohaldamise seisukohast ei ole ei liidu esmases õiguses ega Euroopa Kohtu praktikas määratletud mõistet „ühendus“[72], pöördun ühendusi reguleerivate eeskirjade konteksti poole. Nõustun komisjoniga, et liikmesriikide ühiste traditsioonide kohaselt tähendab mõiste „ühendus“, et need üksused saavad vabalt end juhtida ilma riigi sekkumiseta ja kooskõlas oma enda reeglite ja menetlustega ning eelkõige sõltumatult valitsusest ja muudest ametiasutustest.[73] Need tunnused tulenevad harta artikli 12 tähenduses põhiõigusest ühinemisvabadusele ja EIÕK artikli 11 tähenduses põhiõigusest ühingute moodustamise vabadusele.[74] Seetõttu peavad liikmesriigi õigusaktid, millega seda kõigi liikmesriikide poolt tunnistatud põhiõigust rakendatakse, olema nende nõuetega kooskõlas. Sellega seoses on komisjonil õigus, kui ta väidab, et liikmesriikide riigisiseste õigusnormide kohaselt ei osale riik

65 Vt alusmääruse artikli 5 lõige 11.

66 Vt eespool punktid 35 ja 36.

67 Vt selle kohta 22. juuni 2006. aasta kohtuotsus Belgia ja Forum 187 *vs*. komisjon (C-182/03 ja C-217/03, EU:C:2006:416, punkt 56 ning seal viidatud kohtupraktika) ning 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus European Union Copper Task Force *vs.* komisjon (C-384/16 P, EU:C:2018:176, punkt 87).

68 Vt 22. detsembri 2008. aasta kohtuotsus British Aggregates *vs*. komisjon (C-487/06 P, EU:C:2008:757, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika).

69 Vt selle kohta 11. juuni 2009. aasta kohtuotsus Confservizi *vs*. komisjon (T-292/02, EU:T:2009:188, punkt 55) ja 29. märtsi 2012. aasta kohtumäärus Asociación Española de Banca *vs*. komisjon (T-236/10, EU:T:2012:176, punkt 25).

70 Vt analoogia alusel 19. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Engie Cartagena (C-523/18, EU:C:2019:1129, punkt 34).

71 Vt selle kohta muu hulgas 6. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus Jobcenter Krefeld (C-181/19, EU:C:2020:794, punkt 61 ja seal viidatud kohtupraktika).

72 Komisjoni viidatud kohtupraktika puudutab tegelikult põhimõtet, mille kohaselt ühendusel ei ole õigust tühistamishagi esitada, kui tema liikmetel individuaalselt ei ole sellist õigust. Vt selle kohta 18. detsembri 1997. aasta kohtumäärus komisjon *vs.* Sveriges Betodlares Centralförening (C-409/96 P, EU:C:1997:635, punkt 45) ja 13. detsembri 2005. aasta kohtuotsus komisjon *vs*. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, EU:C:2005:761, punkt 70).

73 Vt tõendid, mille komisjon esitas Euroopa Kohtu küsimustele antud vastuse 4.–6. lisas.

74 Vt eespool punktid 67–69.

üldiselt ühendustesiseste otsuste tegemises.[75] Siiski, nagu eespool märgitud,[76] ei saa ühinemisvabadusele tugineda, et takistada pooltel harta artiklitega 41 ja 47 tagatud kaitseõiguste teostamist seoses hagi esitamise õigusega ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.

101. Vaidlust ei ole selles, et Euroopa Kohus lubab esindavatel ühendustel menetlusse astuda, kui nende ühenduste eesmärk on oma liikmete huvide kaitsmine, kohtuasjades, milles lahendatakse põhimõttelisi küsimusi, mis neid liikmeid võivad mõjutada.[77] Siiski leidis Euroopa Kohus kohtuotsuses Venezuela *vs.* nõukogu,[78] et ELTL artikli 263 neljanda lõigu konteksti- ja eesmärgipärane tõlgendamine tõhusa kohtuliku kontrolli ja õigusriigi põhimõtetest lähtudes räägib selle kasuks, et riigil peab olema õigus hagi esitada, kui selles sättes esitatud muud tingimused on täidetud.[79] Tuleb rõhutada, et viidatud kohtuasjas ei seadnud Euroopa Kohus võimalust esitada ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses tühistamishagi sõltuvusse kolmanda riigi demokraatlikust otsuste tegemise protsessist, ehkki selle riigi demokraatlik esindusvõime võib olla küsimuse all. Nii toimides kasutas Euroopa Kohus „väärtusneutraalset“ lähenemist, mis tähendas, et riigi – mida võib mõista muu hulgas kui poliitilist ja kultuurilist kogukonda, millega üksikisikud on seotud selliste erinevate kriteeriumide alusel nagu kodakondsus, elukoht või usund – õigus hagi esitada[80] ei ole seatud sõltuvusse selle riigikorrast ning demokraatlik otsuste tegemise protsess ei ole mingil moel tegur selle kindlaksmääramisel.

102. Seda tõlgendust arvestades, kuivõrd komisjon õigustab siinses asjas täiendava tingimuse nõuet seoses kõnealuse ühenduse esindusvõimega demokraatia aluspõhimõtete ja ELL artikli 3 lõikes 5 esitatud põhimõtte alusel[81], piirataks selle nõude tagajärjel põhjendamatult CCCME õigust pöörduda kohtusse oma liikmete nimel ja harta artiklis 47 tagatud tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtet.

103. Mis puudutab teist nendest põhimõtetest, siis on Euroopa Kohus leidnud, et kuigi ELTL artikli 263 neljandas lõigus sätestatud vastuvõetavuse tingimusi tuleb tõlgendada koostoimes põhiõigusega tõhusale kohtulikule kaitsele, ei saa sellise tõlgenduse tagajärjel jätta kõrvale selles aluslepingus otsesõnu ette nähtud tingimusi.[82] Siinses kohtuasjas ei ole siiski tegemist ühegi sellise tingimusega. Selle sätte komisjonipoolne tõlgendamine tähendab pigem uue tingimuse lisamist, mille tagajärjel piiratakse teatud kehandite õigust pöörduda Üldkohtusse.

75 Komisjon nõustub siiski, et riigil on haldus- või kohtuasutuse roll, kui see peab heaks kiitma ühenduse asutamise. See asutus üksnes kontrollib, kas kõik riigisisestes õigusnormides kehtestatud formaalsed õiguslikud nõuded on täidetud.

76 Vt eespool punkt 68.

77 Vt muu hulgas Euroopa Kohtu presidendi 28. septembri 1998. aasta kohtumäärus Pharos *vs.* komisjon (C-151/98 P, EU:C:1998:440, punkt 6) ja Euroopa Kohtu presidendi 3. aprilli 2014. aasta kohtumäärus komisjon *vs.* Andersen (C-303/13 P, ei avaldata, EU:C:2014:226, punkt 8).

78 22. juuni 2021. aasta kohtuotsus Venezuela *vs.* nõukogu (kolmanda riigi puutumus) (C-872/19 P, EU:C:2021:507, punkt 50).

79 *Ibidem*, punkt 50. Euroopa kohus märkis otsesõnu, et „liidu kohustust tagada õigusriigi väärtuse austamine [ei tohi] seada mingil juhul sõltuvusse vastastikkuse tingimusest, mis on seotud liidu ja kolmandate riikide vaheliste suhetega“.

80 Peale selle on see pluralistlikust vaatenurgast grupi või ühenduse vorm (vt Muñiz-Fraticelli, V. M., „The Structure of Pluralist Arguments“, *The Structure of Pluralism*, Oxford Constitutional Theory, Oxford, 2014, online edition, Oxford Academic, ning üldisemalt Hirst, P. Q. (ed.), *The Pluralist Theory of the State: Selected Writings of G.D.H. Cole, J.N. Figgis, and H.J. Laski*, Routledge, London, 1993).

81 Selle põhimõtte kohaselt kaitseb ja edendab Euroopa Liit suhetes maailmaga oma väärtusi.

82 Vt selle kohta 3. oktoobri 2013. aasta kohtuotsus Inuit Tapiriit Kanatami jt *vs.* parlament ja nõukogu (C-583/11 P, EU:C:2013:625, punktid 97 ja 98).

104. Peale selle võib ühenduste lubamine oma liikmete nimel tegutseda vabastada Üldkohtu mitme hagi menetlemisest ja on kooskõlas korrakohase õigusemõistmise nõudega, kuna see võib vältida suure hulga hagide esitamist sama akti vastu sellise ühenduse liikmete poolt, kes nende huve esindab.[83] Seetõttu ei ole eelmainitud lisatingimus, mida komisjon soovitas, põhjendatud eesmärgiga, mida teenib ühenduse poolt kohtus esindamine.

105. Teise väitega kritiseerib komisjon vaidlustatud kohtuotsuse punkte 89–103, milles Üldkohus lükkas tagasi väite seoses CCCME õigusega esitada hagi oma liikmete nimel. Neis punktides lükkas Üldkohus tagasi komisjoni pakutud tõlgenduse, mille kohaselt 28. veebruari 2019. aasta kohtuotsusega nõukogu *vs.* Growth Energy ja Renewable Fuels Association[84] oli seatud kõnealuse ühenduse esindusvõimet puudutav nõue.

106. Leian siiski, et vastupidi komisjoni väidetele ei ole 28. veebruari 2019. aasta kohtuotsuses nõukogu *vs.* Growth Energy ja Renewable Fuels Association ette nähtud kõnealuse ühenduse esindusvõimet puudutav lisatingimus. Lisaks ei viita ükski asjaolu selles kohtuotsuses sellele, et demokraatlik otsuste tegemine peaks olema tegur kaubandusühenduse esindusvõime tuvastamisel.

107. Eelkõige leidis Euroopa Kohus selle kohtuotsuse punktis 123, et „ei saa nõustuda sellega, et olukord, kus ühenduse teatavatel liikmetel puudub hääleõigus või muu vahend, mille abil nad saavad jõustada oma õigusi selles ühenduses, on piisav alus tuvastamaks, et selle ühenduse eesmärk ei ole nende liikmete esindamine“. Ta järeldas, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta sedastas, et kõnealune ühendus peab tõendama mitte üksnes seda, et nende liikmete puhul on tegemist otsese ja isikliku puutumusega ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses, vaid ka seda, et liikmed, kelle huve on ühendusel kavas kaitsta, peavad ühtlasi saama jõustada oma isiklikke huve selles ühenduses. Nii toimides jättis Euroopa Kohus otsesõnu kõrvale individuaalsete õiguste teostamise ühenduse sees, st nõude, et ühenduse liikmed peavad saama jõustada oma isiklikke huve selles ühenduses.[85]

108. Lisaks, nagu ma juba märkisin esimese vastuvõetamatuse väite analüüsis, tekitab riigi kontrolli ja demokraatliku otsuste tegemise küsimus probleemi, kuidas sellist otsuste tegemist tõendada.[86] Sellega seoses pean märkima, et komisjon esitas Üldkohtus vastuväited seoses esindusvõimet puudutavate tõenditega, väites, et „CCCME otsus esitada [tühistamishagi]“ ja CCCME-le antud volitused ei ole piisavad, et tõendada demokraatlikku protsessi olemasolu ühenduses. Ta viitas ka CCCME põhikirja artiklile 4, mis viitab ministeeriumide kontrollile.[87]

109. Nagu juba märgitud[88], ei ole selline seos riigiga piisav, et tunnistada CCCME riigi käepikenduseks või sedastada, et CCCME ei ole korraldatud demokraatlikult. Küsimus, kas CCCME on korraldatud demokraatlikult, on tõepoolest liiga lai, et otsustada selle ühenduse

83 Üldkohus on sedastanud, et ühenduse võime esitada hagi põhineb kaalutlusel, et ühenduse esitatud hagil on menetluslikud eelised, kuna see muudab mõttetuks mitme eraldi hagi esitamise sama akti vastu, kuna ühendus on asunud oma ühe või mitme liikme asemele, kelle huve ta esindab, kes oleks ise võinud vastuvõetava hagi esitada (vt selle kohta 6. juuli 1995. aasta kohtuotsus AITEC jt *vs.* komisjon, T-447/93–T-449/93, EU:T:1995:130, punkt 60).

84 C-465/16 P, EU:C:2019:155.

85 *Ibidem*, punkt 125.

86 Vt eespool punktid 77–80.

87 CCCME põhikirja artiklis 4 on sätestatud, et ühendus tegutseb Hiina Rahvavabariigi „tsiviilasjade ministeeriumi ja kaubandusministeeriumi järelevalve all ja ametialaste suuniste alusel“ (vt Üldkohtule esitatud hagi lisa A.7).

88 Vt eespool punktid 77–80.

esindusvõime üle.[89] Komisjon ise nõustub, et käesolevas asjas ei ole küsimuse all hääletamisõiguse struktuur, vaid väidetav asjaolu, et CCCME tegutseb Hiina Rahvavabariigi vastavate ministeeriumide juhiste alusel.[90] Pean siiski märkima, et käesolevas asjas puuduvad andmed selle kohta, kuidas tehti otsus esitada Üldkohtusse hagi, või et valitsusel oli selle otsuse tegemisel roll. Üldkohtule esitatud tõenditest ei piisa tõendamaks, et otsus algatada kohtumenetlus tehti ilma liikmete nõusolekuta või valitsuse ärgitusel.

110. Seetõttu olen seisukohal, et Euroopa Kohus peaks lükkama tagasi teise vastuvõetamatuse vastuväite, mille kohaselt CCCME-l puudub kohtumenetluses esindusvõime seoses oma liikmetega.

3. Kolmas vastuvõetamatuse vastuväide, mis puudutab seda, et hagi esitati apellantide poolt, keda CCCME ei esindanud

111. Komisjon juhib tähelepanu, et mis puudutab teisi apellante, keda CCCME ei esindanud, siis väitis ta Üldkohtus, et kahtleb, kas allakirjutanutel oli pädevus volikirju allkirjastada. Komisjoni sõnul rikkus Üldkohus õigusnormi, kui ta keeldus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 133–137 kontrollimast, kas allakirjutanutel oli pädevus seda teha.

112. Institutsioon tugineb kohtuotsusele Barge *vs*. Ülemamet[91], milles Euroopa Kohus leidis, et poolt esindav advokaat ei pea esitama nõuetekohases vormis antud volikirja hagi esitamiseks, tingimusel et esitab asjasse puutuvad tõendid juhul, kui *vaidlustatakse* tema pädevus seda hagi esitada. Komisjoni sõnul ei näinud tollel hetkel kehtinud Euroopa Kohtu kodukorra artikkel 38 ette mingit kohustust esitada volikirja füüsiliste isikute esitatud hagide korral. Siiski lubas Euroopa Kohus tolles kohtuasjas – tuginedes oma põhikirjale – teisel poolel vaidlustada „nõuetekohases vormis antud volitus“ ning leidis, et sellises olukorras peab Euroopa Kohus nõudma asjasse puutuvaid tõendeid. Üldkohtu kodukorda tehtud muudatused ei saa minna vastuollu nimetatud põhikirjas kehtestatud nõudega, kuna põhikiri on kõrgem norm kui kodukord.

113. Käesolevas kohtuasjas palub komisjon Euroopa Kohtul nõuda teistelt apellantidelt dokumente, mis on vajalikud kontrollimaks, kas volikiri on antud nõuetekohaselt.

114. Apellandid väidavad, et komisjon ei väljendanud Üldkohtus mingit kahtlust, kas volikirja allkirjastanutel oli pädevus seda teha, ent väitis, et menetlusdokumendid ei ole täielikud. Üldkohtul oli õigus, kui ta kinnitas, et tema kodukorra kohaselt ei ole nõutavad tõendid selle kohta, et advokaadile on andnud volituse isik, kellel on selleks pädevus. Üldkohus ei leidnud siiski, et ta ei pea enam kontrollima, kas volikirjale alla kirjutanud isikul oli tegelikult pädevus seda teha. Üldkohus leidis üksnes, et kohustuslikud dokumendid olid korras. Komisjon ei vaidlustanud asjaolu, et volituse olid andnud isikud, kellel oli pädevus seda teha. Kuna ei esitatud põhistatud argumente, mis võinuks eelkirjeldatud asjaolud kahtluse alla seada, ei pidanud Üldkohus nõudma mingeid sellekohaseid tõendeid.

[89] Lisaks on vastavalt CCCME põhikirja artikli 10 lõikele 1 selle liikmetel hääleõigus. Seetõttu peaks esinema konkreetsed tõendid, et siinses asjas on neid õigusi rikutud seoses otsusega esitada hagi (vt Üldkohtule esitatud hagi lisa A.7).

[90] Vt komisjoni vastus Euroopa Kohtu küsimustele, punkt 19.

[91] 16. veebruari 1965. aasta kohtuotsus (14/64, EU:C:1965:13, lk 57).

115. Alustuseks pean märkima, et komisjon väitis Üldkohus, et mis puudutab neid seitset muud juriidilist isikut, kelle nimi on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse I lisas, siis volikirja allkirjastanud isiku ametinimetus oli „administraator“, „tegevjuht“, „finantskontrolör“ või „direktor“, ilma et oleks esitatud muid täpsustusi või põhjendatud, kas Hiina õiguse kohaselt oli sellel isikul õigus sellist volikirja allkirjastada. Mis puudutab ülejäänud kahte juriidilist isikut, kelle nimi oli selles lisas esitatud, siis väitis komisjon, et nad esitasid volikirjad, milles ei olnud märgitud alla kirjutanud isiku ametinimetust, ning pealegi ei olnud lisatud ühtegi dokumenti, mis tõendanuks, et alla kirjutanud isikul oli pädevus sellist dokumenti allkirjastada.

116. Sellega seoses on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 19, mida põhikirja artikli 53 alusel kohaldatakse menetlusele Üldkohtus [92], kolmandas ja neljandas lõigus märgitud, et teisi pooli kui liikmesriigid ja liidu institutsioonid peab esindama advokaat, kellel on õigus esineda eelkõige liikmesriigi kohtus.

117. Et tühistamishagi oleks vastuvõetav, on vaja tõendada, et asjaomane isik on tõesti otsustanud esitada hagi ja et advokaatidel, kes väidavad, et nad teda esindavad, on sellekohane volitus. [93] Sellega seoses on Üldkohtu kodukorra artikli 51 lõikes 3 nõutud, et kui pool, keda advokaadid esindavad, on eraõiguslik juriidiline isik, peavad advokaadid esitama kohtukantseleile selle isiku antud volikirja ning volikirja esitamata jätmine võib kodukorra artikli 51 lõike 4 kohaselt kaasa tuua hagiavalduse vastuvõetamatuks tunnistamise.

118. Mis puudutab Üldkohtu kodukorra artikli 51 lõiget 3, siis pean märkima, et erinevalt selle kodukorra varasematest versioonidest [94] ei ole viidatud sättes ette nähtud, et pool peab tõendama, et hageja advokaadile on nõuetekohaselt andnud volituse selleks õigust omav isik. Üldkohus on oma kohtupraktikas tuletanud kodukorra muudatustest seda, et taolist tõendit ei ole vaja esitada. [95]

119. Leian siiski, et kui ka tühistamishagi *esitamise* hetkeks on menetlusnormide nõudeid leevendatud, ei mõjuta see eespool viidatud *sisulist* nõuet, et hagejaid peavad esindama advokaadid, mis on ette nähtud Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklis 19, mis on kõrgem norm kui kodukord. Ühes hiljutises otsuses leidis Euroopa Kohus, et liidu kohus võib eesõiguseta poolte esindajatele artikliga 19 kehtestatud sõltumatuse nõude suhtes teostada vaid piiratud kontrolli. [96] Analoogia alusel tuleks samas ulatuses kontrolli kohaldada ka esindusõigust puudutavale nõudele seoses hageja advokaadile antud volituse kehtivusega.

120. Seetõttu ei vabasta asjaolu, et see uus säte – Üldkohtu kodukorra artikli 51 lõige 3 – ei sisalda otsest sellise tõendi nõuet, Üldkohut kohustusest kontrollida, kas volikirja allkirjastanud isikul oli selleks kehtiv esindusõigus, kui teine pool on selle kehtivuse otsesõnu vaidlustanud. Komisjon märgib õigesti, et kui vaidlustatakse selle volituse kehtivus, mille pool oma advokaadile andis, peab see pool suutma tõendada, et volikirja allkirjastanud isikul oli selleks nõuetekohane esindusõigus. [97]

92 Põhikirja artiklis 53 on sätestatud, et „Üldkohtu menetlust reguleerib III jaotis“. Sellesse jaotisesse kuulub põhikirja artikkel 19.

93 Vt selle kohta 18. jaanuari 2007. aasta kohtuotsus PKK ja KNK *vs.* nõukogu (C-229/05 P, EU:C:2007:32, punkt 113).

94 Üldkohtu kodukorra artikli 44 lõike 5 punkt b redaktsioonis, mis avaldati 2. mai 1991. aasta *Euroopa Ühenduste Teatajas* (EÜT 1991, L 136, lk 1).

95 Vt selle kohta 28. septembri 2016. aasta kohtuotsus European Food *vs.* EUIPO – Société des produits Nestlé (FITNESS) (T-476/15, EU:T:2016:568, punkt 19); 17. veebruari 2017. aasta kohtuotsus Batmore Capital *vs.* EUIPO – Univers Poche (POCKETBOOK) (T-596/15, ei avaldata, EU:T:2017:103, punktid 19–22) ja 19. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Amigüitos pets & life *vs.* EUIPO – Société des produits Nestlé (THE ONLY ONE by alphaspirit wild and perfect) (T-40/19, ei avaldata, EU:T:2019:890, punkt 14).

96 14. juuli 2022. aasta kohtuotsus Universität Bremen *vs.* REA (C-110/21 P, EU:C:2022:555, punkt 53).

97 Vt selle kohta 16. veebruari 1965. aasta kohtuotsus Barge *vs.* Ülemamet (14/64, EU:C:1965:13, lk 57).

121. Seetõttu leian, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta järeldas, et kuna kodukorras ei ole nõuet tõendada, et advokaadile andis volituse selleks pädev isik, tuleb komisjoni vastuväide selle volituse õiguspärasuse kohta tagasi lükata.

122. Sellegipoolest, kui komisjon soovib sellise volituse andmise vaidlustada, peaks tal vähemalt lasuma kohustus tõendada *prima facie* oma väidet. Käesolevas asjas tugineb komisjon pelkadele väidetele. Esiteks tugineb ta asjaolule, et osad kõnealustele volikirjadele alla kirjutanud isikud ei ole kirjutanud oma ametinimetust ega lisanud ühtegi dokumenti, mis tõendaks nende pädevust sellist dokumenti allkirjastada. Teiseks tugineb komisjon oma väidetes asjaolule, et osad allakirjutanud, kes märkisid oma ametinimetuseks administraator, tegevjuht, finantskontrolör või direktor, ei tõendanud, et Hiina õigusnormide kohaselt oli neil pädevus sellist volikirja allkirjastada. Neid väiteid tuleb aga nõuetekohaselt põhjendada.[98]

123. Seetõttu on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 136 õigusnormi valesti kohaldatud. Sellegipoolest ei saa, kui ilmneb, et Üldkohtu otsuse põhjenduses on liidu õigust valesti kohaldatud, kuid otsuse resolutsioon on muude õiguslike asjaoludega põhjendatud, selline rikkumine kaasa tuua otsuse tühistamist. Pigem tuleb selle põhjendused asendada.[99] Käesolevas asjas teen Euroopa Kohtule ettepaneku tühistada vaidlustatud kohtuotsuse asjasse puutuvad punktid ja järeldada, et komisjoni väited ei sea sisuliselt kahtluse alla seda, et hageja advokaadile on volituse nõuetekohaselt andnud selleks pädev isik.

124. Järgmiseks käsitlen kohtuasja sisulist poolt, keskendudes täpsemalt apellatsioonkaebuse esimese väite esimesele osale ning apellatsioonkaebuse teisele ja viiendale väitele.

B. Apellatsioonkaebuse esimese väite esimene osa

125. Apellantide sõnul on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 152–211 ja 398–403 õigusnormi rikkunud, jättes tuvastamata alusmääruse artikli 3 lõigete 2, 3, 5, 6 ja 7 rikkumise ning hea halduse põhimõtte rikkumise seoses importi puudutavate andmetega.

126. Alustuseks märgin, et komisjon kohandas importi puudutavaid andmeid, nagu on kirjeldatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 159–166. Sisuliselt tuginesid need kohandused teesile, et sama tootekoodi alla kuuluvate erinevate toodete impordimahu osakaal jäi aja jooksul ja erinevate riikide vahel samaks. Apellandid vaidlustasid need kohandused Üldkohtus, leides, et meetod tugines põhjendamatutele ja ebamõistlikele oletustele, mille tagajärjel arvesse võetud impordimaht ei tuginenud otsesele tõendusmaterjalile.

127. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 196 lükkas Üldkohus need argumendid tagasi. Kohus leidis, et täpsema ja värskema ning sama usaldusväärse või veelgi usaldusväärsema teabe puudumise tõttu ning komisjoni esitatud hinnangute mõistlikkuse ja usutavuse tõttu, mis nähtub selle institutsiooni selgitustest, on komisjoni ulatuslikku kaalutlusruumi arvestades impordimaht nõuetekohaselt tuvastatud.

128. Apellandid esitasid Euroopa Kohtus kaks argumenti, mida analüüsin järgmisena.

[98] Vt analoogia alusel 14. juuli 2022. aasta kohtuotsus Universität Bremen *vs.* REA (C-110/21 P, EU:C:2022:555, punkt 67).

[99] 9. septembri 2008. aasta kohtuotsus FIAMM jt *vs.* nõukogu ja komisjon (C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, punkt 187); 6. septembri 2017. aasta kohtuotsus Intel *vs.* komisjon (C-413/14 P, EU:C:2017:632, punkt 94) ning 6. novembri 2018. aasta kohtuotsus Scuola Elementare Maria Montessori *vs.* komisjon, komisjon *vs.* Scuola Elementare Maria Montessori ja komisjon *vs.* Ferracci (C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, punkt 48).

1. Tuginemine võrdlusandmetele

129. Apellandid väidavad, et Üldkohus tegi vea, kui ta järeldas, et importi puudutavad andmed, millele komisjon tugines, võib lugeda otseseks tõendusmaterjaliks ning seetõttu oli nende kasutamine põhjendatud. Vaidlustatud kohtuotsuse põhjendustes ei ole käsitletud kriitikat komisjoni poolt aluseks võetud eelduse kohta, mille kohaselt kombineeritud nomenklatuuri (CN) põhise kindla kaubakoodiga toodete impordimahu osakaal ja hinnad [100] vaatlusperioodi esimestel aastatel jäid järgmistel aastatel samaks ning neid kohaldati eri päritoluga kauba puhul. Nad väidavad, et kuna Üldkohus kinnitas, et komisjonil oli õigus võtta arvesse võrdlusaasta andmeid, siis on Üldkohus õigusnormi rikkunud. Apellandid kritiseerivad konkreetselt vaidlustatud kohtuotsuse punkti 194, milles Üldkohus nõustus komisjoni kasutatud hinnangute kohaldamisega, et lükata tagasi hagi esimese väite esimene osa. Apellantide sõnul ei ole Üldkohus käsitlenud nende argumenti, mille kohaselt komisjonil ei olnud õigust eespool viidatud eeldusele tugineda.

130. Apellandid väidavad, et kuna puuduvad toetavad tõendid, ei saa selline eeldus olla mõistlik ning see ei vasta alusmääruse artikli 3 lõikes 2 sisalduvale otsese tõendusmaterjali nõudele. Konkreetselt tuginetakse importi puudutavatele andmetele, et hinnata impordi muutusi ja erinevusi riikide vahel. Apellandid leiavad seetõttu, et eeldus, nagu sellist muutust ei oleks toimunud, on absurdne.

131. Komisjon, keda toetavad menetlusse astujad, väidab, et Üldkohus ei eksinud, kui ta järeldas, et alusmääruse artikli 3 lõikest 2 tulenev otsese tõendusmaterjali nõue oli täidetud.

132. Alustuseks pean meenutama, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on liidu institutsioonidel muu hulgas dumpinguvastaste meetmete ja kahju kindlaksmääramise valdkonnas ulatuslik kaalutlusõigus nende majanduslike, poliitiliste ja õiguslike olukordade keerulisuse tõttu, mida nad uurima peavad. [101]

133. Sellega seoses oli komisjonil kohustus vastavalt alusmääruse artikli 3 lõikele 2 esitada otsest tõendusmaterjali ja viia läbi objektiivne uurimine, mis puudutab kahju elementidega seotud andmeid. [102]

134. Liidu kohus peab seega kontrollima mitte ainult võimalikke õigusnormide rikkumisi, vaid samuti seda, kas menetlusnorme on järgitud, kas vaidlustatud valiku tegemise aluseks olevad asjaolud on sisuliselt õiged, kas nende faktiliste asjaolude hindamisel ei ole tehtud ilmset hindamisviga ja kas võimu ei ole kuritarvitatud. See kehtib eriti seoses liidu tootmisharule tekitatud kahju kindlakstegemisega, mis eeldab keerulise majandusliku olukorra hindamist. [103] Samuti peab hageja esitama tõendid, mis võimaldavad Euroopa Kohtul järeldada, et komisjon on teinud kahju kindlakstegemisel ilmse hindamisvea. [104]

[100] Eurostati andmed klassifitseeritakse CN-koodide alusel. Käesolevas asjas kuulub vaidlusaluses määruses käsitletud toode kahe koodi alla: CN-kood ex 7325 10 00 (mittetempermalm) ja CN-kood ex 7325 99 10 (tempermalm), kusjuures märge „ex“ enne koodi näitab mõlemal juhul, et uurimisalune toode kuulub üksnes asjaomase koodi ühe osa alla.

[101] Vt selle kohta 2. detsembri 2021. aasta kohtuotsus komisjon ja GMB Glasmanufaktur Brandenburg *vs.* Xinyi PV Products (Anhui) Holdings (C-884/19 P ja C-888/19 P, EU:C:2021:973, punkt 117) ning 10. juuli 2019. aasta kohtuotsus Caviro Distillerie jt *vs.* komisjon (C-345/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:589, punkt 14).

[102] Vt selle kohta 10. septembri 2015. aasta kohtuotsus Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, punktid 52 ja 68).

[103] Vt selle kohta 10. septembri 2015. aasta kohtuotsus Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

[104] Vt selle kohta 20. mai 2015. aasta kohtuotsus Yuanping Changyuan Chemicals *vs.* nõukogu (T-310/12, ei avaldata, EU:T:2015:295, punkt 129).

135. Lisaks ei kujuta Üldkohtu tehtud kontroll nende tõendite üle, millele liidu institutsioonid on oma järelduste tegemisel tuginenud, endast faktiliste asjaolude uut hindamist, mis asendaks nende institutsioonide hinnangu. See kontroll ei piira nende institutsioonide ulatuslikku kaalutlusõigust kaubanduspoliitika valdkonnas, vaid piirdub hinnangu andmisega sellele, kas need tõendid võisid olla institutsioonide järelduste aluseks. Seega ei pea Üldkohus mitte üksnes kontrollima esitatud tõendite sisulist paikapidavust, usaldusväärsust ja sidusust, vaid ka seda, kas kogutud tõendid sisaldavad kogu asjakohast teavet, mida keerulise olukorra hindamisel tuleb arvesse võtta, ja kas kõnealused tõendid võivad toetada järeldusi, mis nende alusel on tehtud.[105]

136. Käesolevas asjas peab Euroopa Kohus otsustama, kas Üldkohtul oli õigus, kui ta nõustus komisjoni käsitlusviisiga, mis seisnes vaatlusaluse toote puhul võrdlusaastate ja võrdlusriikide absoluutse ning suhtelise impordimahu ekstrapolatsioonis järgnevatele aastatele ja muudele riikidele.

137. Mis puudutab Eurostati andmete kasutamist, siis lisaks sellele, et Euroopa Kohus on otsustanud, et nende andmete kasutamine ei ole mitte üksnes asjakohane, et määrata kindlaks kahju,[106] peab komisjon samuti neid andmeid „nõutud hoolsusega“ analüüsima, kui need vaidlustatakse[107]. Euroopa Kohtu praktika põhjal on siiski ilmne, et Eurostati andmete „vaidlustamine“ tähendab, et pooled peavad tõendama selliste *sisuliste ebatäpsuste olemasolu*, mis on faktivead.[108] See reegel tuleneb viidatud kohtupraktikast, mille kohaselt peab hageja esitama tõendid, mis võimaldavad Euroopa Kohtul järeldada, et komisjon on teinud kahju kindlakstegemisel ilmse hindamisvea. Olgu märgitud, et apellandid väitsid Üldkohtus, et ei komisjon ega kaebajad ei selgitanud, miks see eeldus oli põhjendatud või mõistlik, et komisjon ei üritanud saada teavet, et kontrollida selle eelduse õigsust, ja et seega ei tugine importi puudutavad andmed otsesele tõendusmaterjalile.[109] Nii toimides oli apellantide eesmärk sisuliselt kanda tõendamiskoormis üle komisjonile ja vabastada end kasutatud andmete usaldusväärsuse tegelikust vaidlustamisest.

138. Seetõttu leidis Üldkohus õigesti, et kui pooled soovivad vaidlustada nende andmete usaldusväärsust, mida komisjon kasutas dumpinguhinnaga impordi kohta, peavad nad põhistama oma väited tõenditega, millega on võimalik konkreetselt kahtluse alla seada selle institutsiooni kasutatud meetodi või andmete usaldusväärsust.[110] Siinses asjas ei leidnud Üldkohus sellist faktiviga ja praeguses faasis peaks Euroopa Kohus hoiduma faktide uuesti hindamisest, mis ei kuulu apellatsioonimenetluses tema pädevusse.

105 18. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus Gul Ahmed Textile Mills *vs.* nõukogu (C-100/17 P, EU:C:2018:842, punkt 64) ning 10. juuli 2019. aasta kohtuotsus Caviro Distillerie jt *vs.* komisjon (C-345/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:589, punkt 16).

106 Eurostati andmeid tuleb kasutada, et arvutada dumpinguimpordi mahtu (vt selle kohta 22. märtsi 2012. aasta kohtuotsus GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, punkt 30).

107 10. septembri 2015. aasta kohtuotsus Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, punkt 68).

108 *Ibidem*, punktid 47–49. Näiteks kohtuotsuses Bricmate lähtus eelotsusetaotluse esitanud Rootsi kohus, kes tugines Bricmate põhjendatud vastuväidetetele seoses impordimahtu puudutavate andmetega, lähtus neist vastuväidetest oma kahtluse puhul, kas need andmed sisaldavad vigu. Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsis, kas liidu institutsioonid tegid vea CN-koodi 6908 90 99 alla klassifitseeritud toodete impordimahuga seoses, kuna Hiina impordi maht oli nõukogu 12. septembri 2011. aasta rakendusmääruses (EL) nr 917/2011, millega kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist pärit keraamiliste plaatide impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ja nõutakse lõplikult sisse selle suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT 2011, L 238, lk 1), 2009. aasta puhul ja uurimisperioodil 1,3 miljoni m^2 võrra üle hinnatud. Tal oli samuti kahtlus, kas institutsioonid on teinud vea seoses CN-koodi 6907 90 99 – mis muudeti CN-koodiks 6907 90 80 – alla kuuluvate toodete impordimahuga, mistõttu 2009. aastal ja uurimisperioodil hinnati nende toodete import 10% võrra suuremaks.

109 Vt Üldkohtule esitatud hagi, punkt 35.

110 Vt selle kohta 20. septembri 2019. aasta kohtuotsus Jinan Meide Casting *vs.* komisjon (T-650/17, EU:T:2019:644, punkt 357, ei avaldata).

139. Mis puudutab kahju kindlaksmääramiseks tehtavaid kohandusi ja ekstrapoleerimist, siis ei ole Euroopa Kohus kehtestanud reeglit selle kohta, mis kujutab endast lubatavat kohandust või ekstrapolatsiooni. Seetõttu peaks Euroopa Kohus hindama, kas kõne all olevad kohandused ja ekstrapolatsioon on lubatud WTO apellatsioonikogu aruannete alusel, mis puudutavad 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artiklit 3.1.

140. Sellega seoses leidis WTO apellatsioonikogu oma aruandes „USA. Kuumvaltsitud teras“, et mõiste „otsene tõendusmaterjal“ puudutab „nende tõendite kvaliteeti, millele ametiasutused võivad teatavat asjaolu tuvastades tugineda“, ja et sõna „otsene“ tähendab, et „tõendid peavad olema laadilt väidet toetavad, objektiivsed ja kontrollitavad ning usutavad“. [111]

141. Ühtlasi nõustus WTO apellatsioonikogu oma aruandes „Mehhiko. Riisi suhtes kehtestatud dumpinguvastased tollimaksud“ sellega, et kaalutlusõiguse raames, mis uurimisasutusel on kahju analüüsimise metoodika valikul, on ootuspärane, et ametiasutus võib tugineda *mõistlikele eeldustele või teha järeldusi*. Ta lisas siiski, et nii toimides peab uurimisasutus tagama, et tema tuvastused tuginevad „otsesele tõendusmaterjalile“. Seega, kui tuvastus tugineb eeldusele, peaks see olema usutavast faktilisest alusest tuletatud *mõistlik järeldus* ja piisavalt põhjendatud, et selle eelduse objektiivsust ja usaldusväärsust saaks kontrollida. [112] Viidatud juhtumi kohta leidis WTO apellatsioonikogu, et kõnealuselt uurimisasutuselt oodati, et ta „põhjendaks teatavate eelduste mõistlikkust ja usaldusväärsust“. [113]

142. Nendest aruannetest tuleneb, et kui puuduvad andmed, mille alusel oleks võimalik otse kindlaks määrata teatud faktide olemasolu, võib uurimisasutus kahju olemasolu kindlaks määrata kohandatud andmete põhjal, mis on tuletatud mõistlikest järeldustest või mõistlikest eeldustest. See tekitab küsimuse, mis on mõistlik järeldus või mõistlik oletus. Leian, et eeldus või järeldus on mõistlik, kui on suurem tõenäosus, et see vastab tõele, kui et see ei vasta tõele. Tegu on hinnanguga sellele, kui tõenäoline on olukord, milles mõistlik järeldus suure tõenäosusega paika peab. Esiteks, kui komisjon selleks tugineb järeldustele, mis on tehtud teadaolevate andmete kohandamise põhjal, peavad need andmed olema usaldusväärsed ja õiged. Seetõttu kasutab komisjon üldiselt Eurostati andmeid, mida on kogutud väljakujunenud menetluse alusel, millega kaasneb piisav kontroll. Teiseks tuleb kohandused teha usutava ja läbipaistva meetodi kohaselt, tagades sel viisil väga tõenäolise järelduse, mis võib kujutada endast mõistlikku järeldust või mõistlikku eeldust. [114]

143. Seetõttu, mis puudutab kohandustele ja ekstrapolatsioonile hinnangu andmist kahju kindlaksmääramise eesmärgil, siis peab kohtulik kontroll piirduma sellega, et kontrollitakse, kas eeldus, millele komisjon tugines, põhineb usaldusväärsetel ja õigetel andmetel, ning kas kohandused tehti usutavat ja läbipaistvat meetodit kasutades. Nende kaalutluste alusel oleks Üldkohus pidanud hindama, kas asjaomaseid tooteid puudutavate Eurostati andmete kohandused ja ekstrapolatsioon komisjoni poolt kujutavad endast *mõistlikku järeldust* või *mõistlikku eeldust*.

111 Vt selle kohta WTO apellatsioonikogu 23. augusti 2001. aasta aruanne „USA. Teatavate Jaapanist pärit kuumvaltsitud terasetoodete suhtes kehtestatud dumpinguvastased meetmed“ (WT/DS 184/AB/R), punkt 192.

112 WTO apellatsioonikogu 29. novembri 2005. aasta aruanne „Mehhiko. Veiseliha ja riisi suhtes kehtestatud dumpinguvastane tollimaks“ (AB-2005-6) (WT/DS 295/AB/R), punkt 204.

113 *Ibidem*, joonealune märkus 228.

114 See nõue tuleneb 10. septembri 2015. aasta kohtuotsusest Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, punktid 65 ja 68), milles Euroopa Kohus leidis, et „liidu institutsioonid ei ole *vajaliku hoolsusega* kontrollinud Eurostati statistikas sisalduvatest andmetest tulenevaid asjaolusid“ (kohtujuristi kursiiv).

144. Vaidlustatud kohtuotsuses selgitas Üldkohus üksikasjalikult, kuidas komisjon tegi kohandusi ja ekstrapolatsiooni, ning seda, kas komisjoni kasutatud andmeid saab õiguspäraselt lugeda otseseks tõendusmaterjaliks.[115] Esiteks kirjeldas ta dumpinguhinnaga impordi mahu 30% osakaalu projitseerimist 2014. aastale järgnevale perioodile. Sisuliselt tugines komisjon teadaolevatele olemasolevatele andmetele, st imporditud toodete jaotumisele enne 2014. aastat.[116] Teiseks, kuna teatud toodete kohta ei olnud teada päritoluriigiti jaotusel põhinevat täpset protsendimäära, siis selgitas Üldkohus meetodit, mille abil hinnati vaatlusaluse toote impordimahu protsendimäära päritoluriigi lõikes.[117] Kolmandaks selgitas Üldkohus, kuidas komisjon tuletas omal algatusel kindla tootekategooria (äravoolukanalite restid) impordimahu, lähtudes valimisse kaasatud eksportivate tootjate asjaomaste toodete keskmisest müügist uurimisperioodil.[118] Nende üksikasjalike selgituste alusel tuvastas Üldkohus *prima facie*, et need meetodid olid usutavad ja läbipaistvad. Seejärel hindas Üldkohus üksikasjalikult apellantide esitatud kolme etteheidet.[119]

145. Sellega seoses on oluline rõhutada, et Üldkohus leidis oma hinnangus sisuliselt, et komisjon tugines usaldusväärsetele ja täpsetele suhtarvudele eri perioodide või eri päritoluriikide kohta. Seega leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 196, et komisjoni esitatud hinnangud olid „mõistlikud“ ja „usutavad“. Sisuliselt võttis ta arvesse asjaolu, et kohandused ja ekstrapolatsioon tuginesid usutavale alusele ja olid sobivad. Nii toimides analüüsis Üldkohus ilmse hindamisvea puudumist ja mõistlikku tõenäosust, et see eeldus vastab tõele, mis minu arvates on õiged õiguslikud kriteeriumid, nagu eespool selgitatud.[120]

146. Täpsemalt väitsid apellandid kohtuistungil, et kõnealuste toodete impordi osakaalus oli *kindlasti* muutusi ja et eeldada, et selliseid muutusi ei olnud, oli „ilmselgelt ebaloogiline“. Nad väitsid, et „lihtsa loogika“ kohaselt muutus toodete impordi osakaal aja möödudes. Leian, et Üldkohtul oli õigus, kui ta sedastas, et hinnangud olid usutavad ja mõistlikud ning et seega oli komisjonil mõistlik eeldada, et konkreetse CN-koodiga või teatavast riigist pärit vaatlusaluse toote impordimaht jäi aja möödudes samaks. Menetlusse astujad mainisid Euroopa Kohtus toimunud istungil, et on mõistlik eeldada, et nõudlus kahe kõnealuse toote – linnaruumimööbli ja äravoolukanalite restid – järele oli enne ja pärast 2014. aastat stabiilne, kuna neil kahel tootel on üsna pikk kasutusiga ja kuna nende toodete impordimaht püsis aja möödudes stabiilsena. Seetõttu oli *väga tõenäoline*, et nende toodete impordi osakaal oli sama enne 2014. aastat, kui

115 Ammendavuse huvides tuleb märkida, et Üldkohus analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 167–173 seda, kas komisjon võttis tegelikult arvesse kõiki argumente, mille apellandid esitasid selle meetodi kontrollimise kohta, mille kaebajad haldusmenetluse käigus välja pakkusid, ja seda, ega nende andmetega ei nõustutud „automaatselt“.

116 Täpsemalt selgitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 159 ja 160, et mis puudutab mittetempermalmist tooteid (CN-kood ex 7325 10), olid komisjoni käsutuses alates 2014. aastast üksnes andmed CN-koodi ex 7325 10 00 kohta, mis hõlmasid lisaks muudele toodetele vaatlusalust toodet. Nende arvandmete eristamiseks, mis vastavad vaatlusaluse toote tegelikule impordile vaatlusalusel perioodil, võttis komisjon arvesse andmeid, mis puudutavad 2014. aastale eelnevat aega mittetempermalmist toodete puhul. Ta tugines selle impordi osakaalule impordist kolme alamkoodi alusel, mis enne 2014. aastat andsid andmeid selle toote kohta. Vaatlusaluse toote puhul hinnati osakaal 30%-le. Selle põhjal järeldas komisjon, et vaatlusaluse toote arvele langes Hiina päritolu impordi mahust 60%, India päritolu impordi mahust 73% ja teiste kolmandate riikide impordi mahust 50%, ning kohaldas neid protsendimäärasid impordile, mis toimus alates 1. jaanuarist 2014 kuni uurimisperioodi lõpuni.

117 Täpsemalt selgitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 161–163, et komisjon oli täheldanud, et Hiina Rahvavabariigist pärit tempermalmist toodete importijad hakkasid 2005. aastal kasutama CN-koodi ex 7325 99 10, kui Euroopa Liit kehtestas varasemad dumpinguvastased meetmed. Selle koodiga hõlmatud impordi arvutamiseks valis komisjon selle võrdlusaastaks 2004. aasta, mille kohta olid tal andmed Hiina Rahvavabariigi puhul CN-koodiga ex 7325 99 10 hõlmatud impordi kohta, mis ei puudutanud aga vaatlusalust toodet. Seetõttu lahutas ta vaatlusaluse perioodi impordimahust 2004. aastal tehtud tehingud. Seetõttu leidis komisjon, et vaatlusaluse tootega seotud tehingud kuuluvad 100% ulatuses CN-koodi ex 7325 99 10 alla, millest tuli maha arvata 14 645 tonni. Samuti arvutas komisjon Indiast pärit tempermalmi CN-koodi 7325 99 10 all toimunud impordi mahu, lahutades vaatlusaluse perioodi impordimahust 2009. aasta impordi mahu selle koodi all, mis ei puudutanud vaatlusalust toodet.

118 Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 165 ja 166.

119 Vt esimese ja teise etteheite analüüsi (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 167–170 ja 174–196), mida puudutab apellatsioonkaebuse esimese väite esimene osa.

120 Vt eespool punkt 142.

andmed selle osakaalu kohta olid saadaval, ja pärast 2014. aastat, kui neid andmeid ei olnud saada. Nagu eespool on selgitatud, tugines komisjon teadaolevatele andmetele ning kasutas usutavat ja läbipaistvat meetodit, mille tulemusel ta jõudis järeldusele, mis on suure tõenäosusega tõsi. Seetõttu ei ole Üldkohus teinud viga sedastades, et komisjoni järeldus on mõistlik.

147. Arvestades eespool mainitud WTO apellatsioonikogu aruandeid, milles on nõustutud „mõistlike järeldustega“ [121], ja komisjonile antud ulatuslikku kaalutlusõigust [122], leian seega, et vaatlusalust toodet puudutavate andmete ekstrapolatsioon ja kohandused selgitatud viisil on lubatavad [123]. Kõnealused kohandused ja ekstrapolatsioon kujutavad endast otsest tõendusmaterjali WTO apellatsioonikogu aruannete ja alusmääruse artikli 3 lõike 2 tähenduses. Seetõttu ei teinud Üldkohus viga, kui ta lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 183–196 tagasi hagejate kriitika ja nõustus kõnealuste hinnangutega.

2. Alternatiivsete andmete tagasilükkamine

148. Apellandid esitavad apellatsioonkaebuses vastuväited seoses sellega, et Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 178 ja 179 tagasi nende pakutud alternatiivsed andmed. Apellandid väitsid Üldkohtus, et komisjon oleks pidanud arvesse võtma Hiina tollieskpordi andmeid, mis näitavad, et liidu prognoosid olid ülepaisutatud [124].

149. Selleks et vältida nende andmete käsitlemist, mida komisjon tegelikult kasutas, esitasid apellandid alternatiivsed andmed. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 178 ja 179 lükkas Üldkohus põhjendatult tagasi apellantide väited ning märkis, et kui esimese kohtuastme hagejad soovivad vaidlustada dumpinguhinnaga impordi mahtu käsitlevate komisjoni esitatud andmete usaldusväärsust, peavad nad põhistama oma väiteid tõenditega, mis konkreetselt seavad kahtluse alla selle institutsiooni kasutatud meetodi või andmete usaldusväärsuse. Seega meenutas Üldkohus, et hageja ei saa piirduda alternatiivsete arvandmete esitamisega, vaid peab esitama tõendid, mis tõepoolest seavad kahtluse alla komisjoni esitatud andmed.

150. Minu arvates ei ole apellandid apellatsioonkaebuses tuvastanud ühtegi konkreetset õigusnormi rikkumist viidatud analüüsis, mistõttu on see argument vastuvõetamatu. Igal juhul tuleb see argument põhjendamatuse tõttu tagasi lükata. Eespool selgitatud põhjustel [125] peavad pooled põhjendama oma väiteid tõenditega, mis seavad konkreetselt kahtluse alla institutsiooni kasutatud meetodi või andmete usaldusväärsuse [126], mitte pelgalt pakkuma erinevatest allikatest pärit alternatiivseid arvandmeid. Nagu eespool selgitati, peab hageja esitama tõendid, mis võimaldavad Euroopa Kohtul järeldada, et komisjon on teinud kahju kindlakstegemisel ilmse hindamisvea. [127]

121 Vt eespool punktid 140 ja 141.

122 Vt eespool punkt 132.

123 Nagu eespool on selgitatud, on WTO aruannetes nõustutud *mõistlike järeldustega*. *Merriam-Webster Dictionarys* on ingliskeelne sõna „infer“ (järeldama) määratletud kui „to derive as a conclusion from facts or premises“ (tuletama järelduse faktidest või eeldustest), samas kui ingliskeelne sõna „extrapolate“ (ekstrapolatsioon) on määratletud kui „to predict by projecting past experience or known data“ (prognoosima varasema kogemuse või teadaolevate andmete projitseerimise teel). Ekstrapolatsioon tähendab seega tulevaste andmete prognoosimist, kasutades varasemaid andmeid. Järelikult tuleks samuti nõustuda sellega, et ekstrapolatsiooni puhul sellisena nagu siinses asjas, kuivõrd see tugineb *teadaolevatele* usaldusväärsetele andmetele, on tegemist mõistliku järeldusega.

124 Üldkohtule esitatud hagi, punkt 37 ja lisa 11.

125 Vt eespool punkt 137.

126 Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 178 ja 179.

127 Vt selle kohta 20. mai 2015. aasta kohtuotsus Yuanping Changyuan Chemicals *vs.* nõukogu (T-310/12, ei avaldata, EU:T:2015:295, punkt 129). Vt analoogia alusel 16. aprilli 2015. aasta kohtuotsus TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punktid 41 ja 42 ning seal viidatud kohtupraktika).

151. Neil asjaoludel teen Euroopa Kohtule ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse esimese väite esimene osa tagasi kui osaliselt vastuvõetamatu ja osaliselt põhjendamatu.

C. Apellatsioonkaebuse teine väide

152. Apellandid väidavad, et Üldkohus rikkus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 302–311 õigusnormi, kuna ta analüüsis üksnes argumente, mis puudutasid ühe liidu ettevõtja (Saint-Gobain PAM) tootmiskulusid, mitte aga selle ettevõtja kasumlikkust puudutavaid argumente. Täpsemalt, arvestades seda, et Saint-Gobain PAM müüs vaatlusalust toodet nii otse sõltumatutele klientidele kui ka müügiga tegelevate sidusettevõtjate vahendusel kaudselt, saanuks Saint-Gobain PAMi kontserni tegeliku kasumi kindlaks määrata ainult nii, et võrreldakse ühelt poolt müügihindu muudele kui seotud klientidele ja teiselt poolt tootja tootmiskulusid ning edasimüüjate müügi-, üld- ja halduskulusid.

153. Võttes arvesse üksnes Saint-Gobain PAMi tootmiskulusid, sõltumata müügi liigist, mis seejärel aset võib leida, jättis komisjon – kui ta arvutas selle ettevõtja üldist kasumlikkust – arvesse võtmata „peidetud“ kasumi, mille tootja sai müügist sidusettevõtjatele. Kohtuistungil väitsid apellandid, et komisjon jättis arvesse võtmata sõltumatute edasimüüjate kulud.

154. Täpsemalt väidavad apellandid, et sellises olukorras, kus müügiga tegelevad sidusettevõtjad saavad 2% kasumit müügist muudele kui seotud klientidele ja kus tootja saab 10% kasumit müügist sidusettevõtjatele, on Saint-Gobain PAMi kontserni tegelik kasum nimetatud protsendimäärade põhjal saadud arvude summa. Kuid kohaldades oma meetodit, jõudis komisjon selles olukorras väidetavalt tulemuseni, et Saint-Gobain PAMi kontserni kasum oli vaid 2%. 10% suurune lisakasum, mille tootja sai müügist sidusettevõtjatele, on „peidetud“ ja seda müüki loetakse kahju analüüsis kuluks.

155. Komisjon, keda toetavad menetlusse astujad, väidab, et apellatsioonkaebuse teine väide on vastuvõetamatu.

156. Kõigepealt tuleb meelde tuletada, et alusmääruse artikli 3 lõike 2 alusel peab kahju kindlaks määrama otsese tõendusmaterjali alusel ja selle raames peab objektiivselt uurima dumpinguhinnaga impordi mõju samasuguste toodete hindadele liidu turul. Mis puudutab täpsemalt dumpinguhinnaga impordi mõju hindadele, siis selle määruse artikli 3 lõikes 3 on sätestatud, et tähelepanu tuleb pöörata sellele, kas dumpinguhinnaga impordi mõjul on toimunud oluline hinna allalöömine võrreldes liidu tootmisharu samasuguse toote hinnaga või kas sellise impordi mõjul hinnad muidu oluliselt langevad või takistatakse olulisel määral hinnatõuse, mis muidu aset leiaksid.

157. Mis puudutab seda mõju hindamist, siis on alusmääruse artikli 3 lõikes 5 sätestatud, et see hinnang peab põhinema kõigi liidu tootmisharu seisundit mõjutavate majandustegurite ja -näitajate hindamisel. See säte sisaldab loendit erinevatest teguritest, mida võib arvesse võtta, ja selles on täpsustatud, et see loend ei ole ammendav, samuti ei saa otsustamisel tingimata määravaks üks või mitu loetletud tegureist.[128]

158. Mis puudutab seda apellatsioonkaebuse väidet, siis tuleb teha kaks esialgset märkust.

[128] 28. novembri 2013. aasta kohtuotsus CHEMK ja KF *vs.* nõukogu (C-13/12 P, ei avaldata, EU:C:2013:780, punkt 56); 19. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Transnational Company Kazchrome ja ENRC Marketing *vs.* nõukogu (C-10/12 P, ei avaldata, EU:C:2013:865, punkt 20) ning 16. aprilli 2015. aasta kohtuotsus TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punkt 32).

159. Esiteks, mis puudutab üle-eelmises punktis viidatud tegureid, siis on oluline eristada makromajanduslikke ja mikromajanduslikke näitajaid. Ühest küljest on makromajanduslike näitajate – nagu tootmine, tootmisvõimsus, tootmisvõimsuse kasutamine, müügimaht, turuosa, tööhõive, kasv, tootlikkus ja dumpingumarginaali suurus ning toibumine varasemast dumpingust – aluseks liidu tootmisharu kui terviku andmed, st kõigi liidu tootjate andmed.[129] Teisest küljest hõlmavad mikromajanduslikud andmed keskmist ühikuhinda, ühikukulu, tööjõukulu, varusid, kasumlikkust, rahavoogu, investeeringuid, investeeringutasuvust ja kapitali kaasamise võimet. Ajutise määruse põhjendustest 161–167 nähtub, et mikromajanduslikke tegureid analüüsiti andmete põhjal, mis saadi valimisse kaasatud liidu tootjate vastustest komisjoni küsimustikule kahju kohta.[130]

160. Apellatsioonkaebuse teine väide käsitleb minu meelest ühte mikromajanduslikku kahju näitajat, nimelt liidu tootmisharu *kasumlikkust*. Kuna see on mikromajanduslik kahju, siis tugines komisjon oma arvutustes viidatud küsimustikule antud vastustele.[131]

161. Teiseks selgitatakse kasumlikkuse arvutamist ajutise määruse põhjenduses 161 ning arvutuste tulemused on esitatud nimetatud määruse tabelis 12. Komisjoni selgituse kohaselt „[s]elleks et teha kindlaks valimisse kaasatud liidu kolme tootja kasumlikkus, esitas [ta Euroopa L]iidu sees sõltumatutele klientidele müüdud samasuguse toote eest saadud maksueelse puhaskasumi protsendina selle müügi käibest“. Nagu komisjon selgitas oma vastuses Euroopa Kohtu küsimustele, on kasumlikkus „erinevus kontserni tootmiskulude, mis hõlmavad müügiga tegeleva sidusettevõtja müügi-, üld- ja halduskulusid, ja selle hinna vahel, mida tasus esimene sõltumatu klient“.[132] Sellest tuleneb, et kasumlikkus on erinevus kahe arvu, st ühelt poolt ettevõtja tootmiskulude ja teiselt poolt esimese sõltumatu kliendi makstud hinna vahel.

162. Üldkohtus märkisid apellandid oma esimese väite viiendas osas, et „liidu tootmisharule tekitatud kahju arvutamisel kasutas komisjon Saint-Gobain PAMi puhul hindu, mida küsiti seda tootjat hõlmava kontsernisisese edasimüügi eest (siirdehindade kasutamine), ilma et ta oleks hinna[n]ud nende ostuhindade reaalturuväärtusele vastavust“.[133] Täpsemalt väitsid apellandid Üldkohtus, et komisjon oleks pidanud kasutama Saint-Gobain PAMi (Prantsusmaa) tootmiskulusid, millele lisandusid Saksamaa, Hispaania ja Itaalia Saint-Gobaini müügi-, üld- ja halduskulud, ning võrdlema neid tootmiskulusid hindadega, mida viidatud müügiga tegelevad sidusettevõtjad kohaldasid müügil nende esimesele sõltumatule kliendile. See teine meetod oleks välistanud igasuguse kunstliku müügihinna tõusu, mis lepiti kokku Saint-Gobain PAMi ja sidusettevõtjate vahel.

163. Euroopa Kohtus esitavad apellandid vastuväited Üldkohtu analüüsile, mis käsitles kontsernisiseste hindade hõlmamist liidu tootmisharu kulude arvutusse.[134] Apellantide sõnul tegi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 302–311 vea, kuna ta analüüsis üksnes nende argumente kulude kohta, mitte aga Saint-Gobain PAMi kasumlikkuse kohta.

129 Vt vaidlusalune määrus, punktid 130–137 ja 142–160.

130 Vt analoogia alusel 10. juuli 2019. aasta kohtuotsus Caviro Distillerie jt *vs.* komisjon (C-345/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:589, punkt 44).

131 Vt ajutise määruse tabel 12.

132 Vt vastuse punkt 43.

133 Vt vaidlustatud kohtuotsus, punkt 302. Mõiste „reaalturuväärtus“ tähendus tuleb sõltumatust suhtest sõltumatute poolte vahel. Reaalturuväärtusega hind on hind, mida oleks tulnud kohaldada seotud üksuste vahel, kui need ei oleks olnud üksteisega seotud.

134 Apellandid ei ole nõus Üldkohtu hinnanguga esimese väite viienda osa kohta, mis puudutab kontsernisiseste hindade lisamist liidu tootmisharu kulude sisse, ja eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktidega 302–311. Siiski välistavad nad otsesõnu selle kohtuotsuse punktid 308–310 (vt apellatsioonkaebuse 24. joonealune märkus). Seetõttu on käesolev ettepanek piiratud vaidlustatud kohtuotsuse punktidega 302–307 ja 311.

164. Sellekohased Üldkohtu järeldused on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 305 ja 306. Ta tuvastas, et asjaolu, et Saint-Gobain PAM müüs vaatlusalust toodet mitte üksnes otse sõltumatutele klientidele, vaid ka kaudselt siduskauplejate vahendusel, ei oma mingit mõju tootmiskulude kindlaksmääramisele. Ta järeldas selle kohtuotsuse punktis 307, et teatud müük sidusettevõtjate vahendusel ei mõjutanud Saint-Gobain PAMi tootmiskulude arvutamist ja seega liidu tootmisharule tekkinud kahju hindamist.

165. Sellega seoses tuleb märkida, et apellantide argumendid Üldkohtus ja Euroopa Kohtus puudutavad esimest tegurit kasumlikkuse kindlaksmääramisel, st tootmiskulusid. Järeldus, et tootmiskulude kindlaksmääramine ei sõltu kontsernisisesest müügist, on *faktiline tuvastus*, mida apellatsiooniastmes vaidlustada ei saa. On oluline märkida, et vastupidi apellantide väidetele [135] ei ole Üldkohus tuvastanud, et kasumi arvutamine põhines kontsernisisesel ostuhinnal, mis oli kokku lepitud Saint-Gobain PAMi ja siduskauplejate vahel. Seetõttu tuleb tagasi lükata argumendid, mille kohaselt komisjon ei avaldanud „peidetud“ kasumit kontsernisisese müügi tõttu, kuna see müük ei olnud tootmiskulude kindlakstegemisel asjasse puutuv.

166. Tuginedes selgitustele, mille komisjon esitas Euroopa Kohtus, olen igal juhul seisukohal, et komisjon ei kasutanud Saint-Gobain PAMi kasumlikkuse arvutamiseks kontsernisisest kasumit. Nagu komisjon selgitas, arvutas ta kõigepealt iga sellise toote tootmiskulu, mida valimisse kaasatud liidu tootja valmistas. [136] Seda tootmiskulu võrreldi seejärel müügihinnaga, mida kohaldati müügil esimesele sõltumatule kliendile liidu turul. Teisisõnu, kui liidu tootja müüb toote kõigepealt siduskauplejale, siis kasutab komisjon hinda, mida see siduskaupleja kohaldas müügil esimesele sõltumatule kliendile. Seetõttu ei hõlmanud kasumlikkuse arvutamine hinda, mida kohaldati tehingutes ühe liidu tootja kahe siduskaupleja vahel. [137] Lõpuks, tuginedes iga valimisse kaasatud liidu tootja kasumlikkusele, kes küsimustikule vastas, koondas komisjon andmed ja arvutas nende keskmise, et saada kahjunäitaja nimetusega „kasumlikkus“. [138] Seetõttu olen seisukohal, et Üldkohus järeldas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 306 põhjendatult, et tootja tootmiskulude arvutamisel ei ole kontsernisisestel müügihindadel mingit tähtsust.

167. Seetõttu ei leia ma, et Üldkohtule võib ette heita seda, et ta nõustus komisjoni lähenemisega. Kahju tuvastamine tugineb seega ilmselgelt objektiivsetel asjaoludel. Neil asjaoludel teen Euroopa Kohtule ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse teine väide tagasi kui põhjendamatu.

D. Apellatsioonkaebuse viies väide

1. Esimene väiteosa

168. Apellatsioonkaebuse viienda väite esimeses osas vaidlustavad apellandid esimeses kohtuastmes esitatud kolmanda väite – mis puudutas eri kehandite võimet tugineda kaitseõiguste rikkumisele – osalise vastuvõetamatuse.

169. Vaidlustatud kohtuotsuses tuvastas Üldkohus kolm olukorda, mis sõltuvad väite esitanud ettevõtja isikust. Esimeses olukorras tegutseb CCCME iseenda nimel ja väidab, et tema menetlusõigusi on rikutud. Teises olukorras esitavad väite CCCME liikmed ja muud juriidilised

135 Vt apellatsioonkaebuse punkt 23.

136 Nn tehingupõhine arvutamine.

137 Komisjon viitab Üldkohtu 7. aprilli 2020. aasta küsimustele antud kirjalike vastuste punktidele 54 ja 55.

138 Vt ajutise määruse tabeli 12 esimene rida. Komisjon rõhutab, et selles tabelis esitatud andmeid ei ole haldusmenetluses vaidlustanud ükski huvitatud isik ega CCCME.

isikud, kelle nimed on loetletud vaidlustatud kohtuotsuse I lisas, kes vaidlustavad vaidlustatud määruse seetõttu, et neile ei edastatud nende huvide kaitseks keskse tähtsusega teavet. Kolmandas olukorras on võimalikud kaks erinevat stsenaariumi. Esimeses väidavad muud juriidilised isikud, kelle nimed on loetletud viidatud lisas, et CCCME menetlusõigusi on rikutud.[139] Teises väidavad CCCME liikmed, et nende endi menetlusõigusi on rikutud seetõttu, et CCCME väidetavalt kasutas oma liikmete menetlusõigusi dumpinguvastases menetluses.[140]

170. Apellantide kriitika puudutab teist ja kolmandat olukorda.

171. Seoses teise olukorraga väidavad apellandid, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 434–438 tegi Üldkohus vea, kui ta järeldas, et CCCME liikmed ja ülejäänud üheksa apellanti ei olnud osalenud uurimises ning seetõttu oli vastuvõetamatu nende etteheide, et neile ei esitatud teavet, mis puudutas dumpingu ja kahju kindlaksmääramist. Apellantide sõnul olid need isikud uurimises osalenud, kuna nad olid teinud koostööd valimi koostamisel või olid ise kaasatud valimisse.

172. Need argumendid puudutavad küsimust, kas väljavõttelise uuringu küsimustikule vastamine ja valmisolek valimisse kuuluda on õiguslikult piisav, et lugeda importivat tootjat alusmääruse artikli 5 lõike 10 teise lõigu tähenduses huvitatud isikuks, mille tagajärjel võib see pool tugineda menetluslikele tagatistele, mis on alusmääruses ette nähtud.

173. Enne sellele küsimusele vastamist pean vajalikuks märkida, et viisi, kuidas komisjon tegi Hiina tootjate väljavõttelise uuringu alusmääruse artikli 17 alusel, on kirjeldatud ajutise määruse põhjendustes 22 ja 23. Komisjon selgitas, et väljavõttelise uuringu vajalikkuse väljaselgitamiseks ja sellise vajaduse ilmnemise korral valimi moodustamiseks palus ta, et kõik Hiina eksportivad tootjad esitaksid algatamisteates nimetatud teabe.[141] 81 Hiina eksportivat tootjat esitasid nõutud teabe ja olid nõus enda kaasamisega valimisse; 78 neist loeti valimisse sobivaks.[142] Euroopa Liitu suunatud ekspordi suurima tüüpilise ekspordimahu põhjal moodustas komisjon esialgu valimi kolmest koostööd tegevast tootjast. Alusmääruse artikli 17 lõike 2 kohaselt konsulteeriti valimi moodustamisel kõigi teadaolevate asjaomaste eksportivate tootjate ja Hiina Rahvavabariigi ametiasutustega. Teatavate poolte nõudel muutis komisjon valimit, lisades viis suurimat eksportivat tootjat, kes ekspordivad Euroopa Liitu. Hiina Rahvavabariigi esindus Euroopa Liidu juures väljendas lõplikule valimile toetust. Sellest kirjeldusest ja selgitustest, mille komisjon andis Euroopa Kohtus toimunud kohtuistungil, tuleneb, et tegelikult oli olemas kolm eksportivate tootjate kategooriat, st esiteks eksportivad tootjad, kes vastasid algatamisteatele ja kes seega olid huvitatud isikud; teiseks valimisse kaasatud eksportivad tootjad ning kolmandaks need, kes tegid komisjoniga koostööd seoses valimi moodustamisega.

174. Üldkohtus väitsid eksportivad tootjad, et nende *endi* kaitseõigusi on rikutud. Üldkohus lükkas tagasi talle esitatud kolmanda tühistamisväite, kuna selle olid esitanud valimisse kaasatud eksportivad tootjad ja muud koostööd tegevad eksportivad tootjad.[143] Euroopa Kohtus väidavad

139 Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 440 ja 441.

140 Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 442–447.

141 Komisjon avaldas *Euroopa Liidu Teatajas* teate Hiina Rahvavabariigist ja Indiast pärit teatavate malmist toodete importi käsitleva dumpinguvastase menetluse algatamise kohta (ELT 2016, C 461, lk 22). Lisaks palus komisjon Hiina Rahvavabariigi esindusel Euroopa Liidu juures teha kindlaks muud eksportivad tootjad, kes võiksid olla uurimises osalemisest huvitatud, ja/või võtta nendega ühendust.

142 Kolm tootjat ei teatanud vaatlusaluse toote Euroopa Liitu suunatud ekspordist uurimisperioodi jooksul ja seega ei tunnistatud neid valimisse sobivaks.

143 Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 434–450.

apellandid, et Üldkohus tegi asjaolude õiguslikus kvalifikatsioonis vea.[144] Apellantide sõnul tuleb väljavõttelise uuringu küsimustikule vastanud isikuid lugeda uurimises osalevateks eksportivateks tootjateks.[145]

175. Sellega seoses tuleb märkida, et on üldteada, et teatud isikud tegid koostööd valimi moodustamisel ja nad kaasati sellesse valimisse. Tegemaks kindlaks, mis viisil need isikud haldusmenetluses osalesid, tuleks analüüsida, kas uurimises osaleja alusmääruse artikli 5 lõike 10 alusel ja väljavõttelises uuringus osaleja alusmääruse artikli 17 tähenduses on mingis osas kattuvad mõisted.

176. Esiteks on alusmääruse artikli 5 lõike 10 esimeses lõigus sätestatud, et „[m]enetluse algatamise teates teatatakse uurimise algatamisest“ ja eelkõige „teatatakse tähtajad, mille jooksul huvitatud isikud saavad endast teatada, oma seisukohad kirjalikult teatavaks teha ja teabe esitada, kui kõnealuseid seisukohti ja teavet peetakse uurimise seisukohalt vajalikuks“. Nagu ma juba märkisin,[146] tuleb seda sätet lugeda koostoimes alusmääruse artikli 5 lõikes 11 ette nähtud huvitatud isikute loeteluga, millesse kuuluvad „eksportija[d], importija[d] ning eksportijaid või importijaid esindava[d] ühendus[ed], samuti ekspordiriigi esindaja[d] ja kaebuse esitaja[d]“. Apellandid väidavad sisuliselt, et see loetelu ei ole ammendav ja et valimi moodustamises osalevatel *isikutel* ja isikutel, kes valimisse kaasati, peaks olema sama õiguslik seisund kui viidatud loeteluga hõlmatud isikutel. Alusmääruses ei ole otseselt sätestatud, kas see loetelu on ammendav või mitte.[147]

177. Teiseks näeb alusmääruse artikli 17 lõige 1 ette, et juhul, kui kaebuste esitajaid, eksportijaid või importijaid, tooteliike või tehinguid on palju, võib uurimine piirduda mõistliku hulga isikute, toodete või tehingutega, kasutades valimeid. Ettevõtja, kes soovib, et talle kohaldataks kindlat tollimaksu, võib seega täita alusmääruse artikli 17 lõike 2 alusel küsimustiku,[148] kuid see on vaid uurimise üks etapp.

178. Apellandid väidavad, et kuna komisjon võib alusmääruse artikli 5 lõike 10 alusel teha igasuguseid toiminguid, siis on väljavõttelise uuringu küsimustiku esitamine viis, kuidas eksportiv tootja saab komisjoniga „ühendust võtta“ vastusena alusmääruse artikli 5 lõike 10 alusel avaldatud algatamisteatele.

179. Leian siiski, et alusmäärusest ei saa tuletada, et eksportijate väljavõttelise uuringu küsimustikule vastamine tähendab, et isikust saab alusmääruse artikli 5 lõigete 10 ja 11 tähenduses huvitatud isik. Alusmääruse üldisest ülesehitusest nähtub, et nimetatud artiklis olev huvitatud isiku mõiste on erinev alusmääruse artiklis 17 viidatud poolte mõistest.

144 Selles osas, milles apellandid väidavad, et Üldkohus on ilmselgelt fakte moonutanud, tuleb märkida, et nad ei ole nimetanud, milliseid fakte on moonutatud.

145 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 120 selgitas Üldkohus, et CCCME liikmed on vaatlusalust toodet tootvad ja eksportivad ettevõtjad, kes esiteks esitasid komisjonile teavet, vastates uurimise algatamise teate I lisas sisalduvale küsimustikule, ja teiseks on identifitseeritud vaidlusaluses määruses. CCCME liikmetele kui selles lisas identifitseeritud teistele koostööd teinud äriühingutele kohaldatakse erimääraga dumpinguvastast tollimaksu, mis erineb määrast, mida kohaldatakse kõigi teiste kindlaks määramata äriühingute suhtes, kelle suhtes vaidlustatud määrust kohaldatakse.

146 Vt eespool 35. joonealune märkus.

147 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artikkel 6.11 ei anna vastust, kuna see *lubab* pooltel lisada muid isikuid kui huvitatud isikuid. Alusmääruses ei ole otsesõnu selgitatud, kas Euroopa Liit kasutas seda võimalust lisada ettevõtjate hulka need isikud, kes teevad koostööd valimi moodustamisel ja kes on sellesse valimisse kaasatud.

148 Valimisse kaasatud eksportivatele tootjatele arvutatakse individuaalne ettevõtjapõhine dumpinguvastane tollimaks. Muudele eksportivatele tootjatele, kes ei ole valimisse kaasatud, kohaldatakse dumpinguvastast tollimaksu, mis võrdub valimisse kaasatud isikute suhtes kindlaks määratud kaalutud keskmise dumpingumarginaaliga (vt alusmääruse artikli 9 lõige 6). Alusmääruse artikli 17 lõikes 3 on sätestatud veel üks erand sellest reeglist.

180. Esiteks, alusmääruse artikli 17 lõike 1 kohaselt, mis käsitleb väljavõttelist uuringut, on komisjonil lubatud moodustada valim, et piirata poolte, toodete või tehingute arvu, kui „kaebuse esitajaid, eksportijaid või importijaid, tooteliike või tehinguid on palju“.[149] Seetõttu on selle sätte eesmärk võimaldada komisjonil koguda ettevõtjate väiksemalt grupilt andmeid ja neid analüüsida, et teha järeldusi suurema hulga andmete kohta. Teisisõnu võimaldab see komisjonil töötada väikese ja hallatava andmehulgaga, selle asemel et analüüsida kõiki kättesaadavaid andmeid. Komisjonil ei ole mõistlik kasutada väljavõttelise uuringu küsimustikke, kui see tähendab, et iga küsimustikule vastanu saaks huvitatud isikuks alusmääruse artikli 5 lõike 10 teise lõigu tähenduses.

181. Teiseks ilmneb alusmääruse artikli 9 lõike 6 tõlgendusest, et on olemas kaks spetsiifilist isikute kategooriat, st „eksportija[d] või tootja[d] […], kes on endast artikli 17 kohaselt teada andnud, kuid keda uurimine ei hõlmanud“, ja „valimisse kaasatud isiku[d]“. Viide alusmääruse artiklile 17, mitte aga selle artiklile 5, näitab minu arvates, et väljavõttelises uuringus osalevad isikud on erinevad huvitatud isikutest selle määruse artikli 5 lõigete 10 ja 11 tähenduses.

182. Lisan, et ka 1994. aasta dumpinguvastase lepingu artiklis 6.1 on tehtud vahet „huvitatud poolte“ ning „[e]ksportijate[…] ja välistootjate[…], kes saavad dumpinguvastases juurdluses kasutatavad küsitluslehed“, vahel, kuna selles sättes on märgitud, et „[k]õigile dumpinguvastase juurdluse huvitatud pooltele teatatakse […]“, samas kui selle lepingu artiklis 6.1.1 on sätestatud, et „[e]ksportijatele ja välistootjatele, kes saavad dumpinguvastases juurdluses kasutatavad küsitluslehed, jäetakse vastamiseks vähemalt 30 päeva“.

183. Seetõttu tuleb järeldada, et alusmääruses on sätestatud erineval tasemel õigused isikutele, kellele seda määrust kohaldatakse, st väljavõttelises uuringus osalevatele isikutele ja uurimises osalevatele huvitatud isikutele. Sellest eristamisest tuleneb, et neile isikutele kuuluvad menetlusõigused on erinevad. Mis puudutab huvitatud isikuid, siis võivad eksportijaid esindavad ühendused taotleda teabega tutvumist (alusmääruse artikli 6 lõige 7) ja andmete avalikustamist (alusmääruse artikli 20 lõige 1). Väljavõttelises uuringus osalemine ilmselgelt selliseid õigusi ei anna. Leian, et see annab üksnes õiguse võtta seisukoht komisjoni pakutud valimi kohta, mitte aga uurimise muude üksikasjade kohta.

184. Olen seisukohal, et järelikult on Üldkohus põhjendatult eristanud isikuid, kes ei ole tõendanud, et nad uurimises osalesid või esitasid taotluse, et neile edastataks asjasse puutuv teave, alusmääruse artikli 5 lõike 10 teises lõigus määratletud huvitatud isikutest.[150] Seetõttu leian, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta sedastas, et isikud, kes tegid üksnes koostööd väljavõttelises uuringus, ei saa esitada väidet selle põhjal, et teavet, mis oleks tulnud neile edastada, ei edastatud neile.

185. Mis puudutab kolmandat olukorda, siis väidavad apellandid, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 443–447 rikkus Üldkohus õigusnormi, kui ta järeldas, et CCCME võis kaitsta üksnes enda nende liikmete menetlusõigusi, kelle puhul on tõendatud, et uurimise ajal sai ta neilt volituse, mis võimaldab sel ühendusel teostada neid menetlusõigusi nende liikmete nimel, samas kui CCCME tegutses kogu uurimise vältel kehandina, kes esindab Hiina tootmisharu kui tervikut.[151]

[149] Vt eespool punkt 177.

[150] Vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 434–436.

[151] CCCME tugineb asjaolule, et ta on alusmääruse artikli 5 lõike 11, artikli 6 lõike 7, artikli 20 lõike 1 ja artikli 21 lõike 2 tähenduses „esindav ühendus“. Apellandid väidavad, et see õiguslik staatus tähendab automaatselt, et CCCME esindab kõigi eksportivate tootjate huve.

186. Täpsemalt väidavad apellandid, et Üldkohus kohaldas väära õiguslike kriteeriumide kogumit, kui ta järeldas, et CCCME ei saanud teostada individuaalsete ettevõtjate menetlusõigusi ega asjaomaste liikmete menetlusõigusi Üldkohtu menetluses. Järeldades, et mitmel ettevõtjal ja asjaomasel liikmel ei olnud hagi esitamise õigust, kohaldas Üldkohus väära õiguslike kriteeriumide kogumit ning muutis nende ettevõtjate ja asjaomaste liikmete kaitseõigused kehtetuks. Väide, et esindavatel ühendustel on vähem menetlusõigusi kui eksportivatel tootjatel, ei ole õiguslikult põhjendatud.

187. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 444 leidis Üldkohus, et ühendus võib teostada mõne oma liikme menetlusõigusi, tingimusel et ta „väljendas uurimise ajal kavatsust tegutseda oma teatud liikmete esindajana, mis eeldab, et viimati nimetatud liikmed on seega identifitseeritud ja ühendus suudab tõendada, et on saanud neilt volituse, mis võimaldab sel ühendusel kasutada neid menetlusõigusi nende liikmete nimel“. Selle kohtuotsuse punktis 445 sedastas Üldkohus, et „[t]oimikust nähtub aga, et käesolevas asjas ei esitlenud CCCME end uurimise ajal komisjonile sellisena, vaid ta tegutses hoopis kogu uurimise vältel Hiina tootmisharu kui tervikut esindava üksusena“. Üldkohus tugines oma järelduses seisukohtadele, mille CCCME oli esitanud 15. septembril 2017 ajutise määruse kohta.[152]

188. Sellega seoses olgu meenutatud, et kaitseõiguste tagamisel on dumpinguvastastes menetlustes määrav tähtsus.[153] Seda reeglit tuleb tõlgendada, võttes aluseks harta artikli 41 lõike 2 punkti b, mis sisaldab õigust toimikuga tutvuda kui osa õigusest heale haldusele. Õigus toimikuga tutvuda annab pooltele võimaluse tutvuda tõenditega, et nad saaks oma seisukohti tõhusalt väljendada.

189. Täpsemalt tuleb märkida, et seoses asjaomastele ettevõtjatele uurimismenetluse käigus teabe edastamisega tähendab kaitseõiguste järgimine, et huvitatud ettevõtjatele tuleb tagada haldusmenetluses võimalus tõhusalt väljendada oma seisukohta väidetavate asjaolude tõelevastavuse ja asjakohasuse kohta ning tõendite kohta, millele komisjon tugineb, et põhjendada oma väidet dumpingu ja sellest tuleneva kahju esinemise kohta.[154] Need nõuded on ette nähtud alusmääruse artikli 20 lõigetes 1 ja 2, milles on sätestatud, et eksportijad ja neid esindavad ühendused „võivad taotleda selliste oluliste faktide ja kaalutluste lõplikku avalikustamist, mille alusel kavatsetakse soovitada lõplike meetmete kehtestamist“.

190. Sellest sättest tuleneb, et kaitseõigused kuuluvad *individuaalselt konkreetsetele kehanditele*.[155] Vastupidi Üldkohtu seisukohale ei leia ma, et põhiline põhjus, miks kaitseõiguste rikkumisele saab tugineda üksnes asjaomane isik, seisneb selles, et nende õiguste rikkumine on laadilt *subjektiivne*.[156] Sellega seoses tuleb märkida, et Euroopa Kohus on juba otsustanud, et

152 Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 446.

153 Vt selle kohta 27. juuni 1991. aasta kohtuotsus Al-Jubail Fertilizer *vs.* nõukogu (C-49/88, EU:C:1991:276, punktid 15–17); vt analoogia alusel 21. septembri 2006. aasta kohtuotsus Technische Unie *vs.* komisjon (C-113/04 P, EU:C:2006:593, punkt 55) ja 1. oktoobri 2009. aasta kohtuotsus Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu (C-141/08 P, EU:C:2009:598, punkt 93).

154 Vt selle kohta 27. juuni 1991. aasta kohtuotsus Al-Jubail Fertilizer *vs.* nõukogu (C-49/88, EU:C:1991:276, punkt 17) ning 16. veebruari 2012. aasta kohtuotsus nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 76).

155 Euroopa Kohus on juba otsustanud, et ettevõtja, kes ei osalenud dumpingu uurimises ja kes ei ole seotud ühegi eksportiva tootjaga riigis, mida uurimine hõlmab, ei saa väita, et tal on kaitseõigused seoses menetlusega, milles ta ei osalenud (vt selle kohta 10. septembri 2015. aasta kohtuotsus Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, punkt 73).

156 Vt vaidlustatud kohtuotsus, punkt 440.

subjektiivsete õiguste rikkumisele võivad tugineda teised isikud.[157] Minu arvates põhjus, miks dumpinguvastases menetluses on kaitseõigused laadilt *intuitu personae*, tuleneb asjaolust, et need õigused on tihedalt seotud isikuga, kellele need on antud, kuna üksnes kõnealune kehand ise saab tuvastada komisjoni meetmete majandusliku ja õigusliku mõju tema spetsiifilisele olukorrale. Teisisõnu saab dumpinguvastases menetluses *ainult* kehand ise kaitseõigusi teostada, kuna need õigused puudutavad teda ennast. Nende õiguste ainuõiguslik laad tuleneb kaitseõiguste laadist haldusmenetluses, kus neid ei saa teostada teine isik.[158] Seetõttu saab CCCME kui esindav ühendus tugineda *oma* menetluslikele tagatistele, mis tulenevad *tema enda osalemisest* haldusmenetluses.[159]

191. Lisaks ei tähenda ühenduse liikmeks olemine automaatselt menetlusõiguste ja *kaitseõiguste* üleminekut kõnealusele ühendusele seoses nimetatud menetlusega. Selline üleminek peab ühemõtteliselt tulenema kõnealuse ühenduse liikmetelt. Kui ühendus teostab oma liikmete menetlusõigusi, peab ta selgelt väljendama, milliseid liikmeid ta esindab, ja esitama talle antud õiguste kohta volituse. See nõue tuleneb alusmääruse artikli 5 lõikes 10 teisest lõigust, mis lubab huvitatud isikutel endast teatada – mis viitab kaudselt nende volikirjade esitamisele.[160] Lisaks sellele on alusmääruse lõike 5 punktis 11 otsesõnu eristatud eksportivad ettevõtjad ja neid esindavaid ühendused[161].

192. Seetõttu olen seisukohal, et Üldkohus järeldas põhjendatult, et ühenduste õigus teostada mõne oma liikme menetlusõigusi dumpinguvastase menetluse raames sõltub tingimusest, et ühendus väljendas uurimise ajal – ja mitte *ex post facto* – kavatsust tegutseda oma teatud liikmete esindajana. Nagu Üldkohus märkis, peavad need liikmed olema selgelt identifitseeritud ja ühendus peab suutma tõendada, et ta on saanud neilt volituse, mis võimaldab sel ühendusel teostada neid menetlusõigusi nende liikmete nimel.[162] Sellest tuleneb, et isegi kui ühenduse õiguslikust staatusest tulenev eesmärk on esindada kõiki, kes on seotud kindla tootmisharuga, peab ta juhul, kui ta soovib teostada oma liikmete *menetlusõigusi*, olema saanud igalt liikmelt nõuetekohase volituse, et teostada menetlusõigusi *nende nimel*.

193. Vastupidi apellantide argumentidele ei järgi menetlusõiguste teostamine dumpinguvastases uurimises sama loogikat kui ühenduste algatatud kollektiivhagid kohtumenetlustes. Euroopa Kohus on lugenud vastuvõetavaks hagi, kus ühendus esindab selliste ettevõtjate huve, kellel on endal õigus kohtusse pöörduda, ilma et ühenduse liikmed peaks konkreetse volituse andma.[163] Seda põhjendavad menetluslikud eelised, kuna see võimaldab vältida suure arvu erinevate hagide esitamist samade otsuste peale.[164] Olukord on aga erinev, kui on kõne all huvitatud isikute menetlusõigused dumpinguvastases menetluses. Kuna kaitseõigused on laadilt ja ulatuselt

157 Näiteks nõustus Euroopa Kohus 16. juuli 2015. aasta kohtuotsuses CHEZ Razpredelenie Bulgaria (C-83/14, EU:C:2015:480, punkt 59) sellega, et isik, keda ei ole diskrimineeritud – mis on subjektiivse õiguse rikkumine –, võib esitada hagi, tuginedes diskrimineerimisele „tema tegevuskoha linnaosa teiste elanike valdava osa päritolu“ tõttu. Sellest kohtuotsusest tuleneb, et subjektiivse õiguse rikkumisele võivad tugineda ka muud isikud kui asjaomane isik.

158 9. septembri 2021. aasta kohtuotsus Adler Real Estate jt (C-546/18, EU:C:2021:711, punkt 59).

159 Seda sätet tuleks tõlgendada alusmääruse põhjenduse 29 alusel, mis viitab pooltele, kes peavad saama *oma huve kaitsta*.

160 Euroopa Kohus on juba otsustanud, et alusmäärus annab menetlusõigusi ja -tagatisi teatud huvitatud isikutele, kuid nende õiguste ja tagatiste teostamine sõltub siiski nende isikute aktiivsest osalemisest selles menetluses, mis peab avalduma vähemalt kirjaliku taotluse esitamises kindlaksmääratud tähtaja jooksul (9. juuli 2020. aasta kohtuotsus Donex Shipping and Forwarding, C-104/19, EU:C:2020:539, punkt 70).

161 19. septembri 2019. aasta kohtuotsus Zhejiang Jndia Pipeline Industry *vs.* komisjon (T-228/17, EU:T:2019:619, punktid 34–36).

162 Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 444.

163 Vt 6. juuli 1995. aasta kohtuotsus AITEC jt *vs.* komisjon (T-447/93–T-449/93, EU:T:1995:130, punkt 60) ning 15. jaanuari 2013. aasta kohtuotsus Aiscat *vs.* komisjon (T-182/10, EU:T:2013:9, punkt 53).

164 Vt 6. juuli 1995. aasta kohtuotsus AITEC jt *vs.* komisjon (T-447/93–T-449/93, EU:T:1995:130, punkt 60).

individuaalsed, siis ei väldi kollektiivhagi mitme identse hagi esitamist sama otsuse peale, vaid pigem ühendab mitu erinevat osalushagi, mis peavad seetõttu olema identifitseeritavad ja sõnaselgelt väljendatud.

194. Käesolevas asjas on vaidlusaluse määruse põhjenduses 25 märgitud, et CCCMEd tuleb lugeda huvitatud isikuks, kes esindab muu hulgas Hiina valutööstust.[165] Märgin siiski, et selles põhjenduses ei ole esitatud mingeid andmeid selle kohta, et ta esindas individuaalseid eksportivaid tootjaid. Lisaks on selle määruse põhjendustes 30 ja 62–74 viidatud CCCME nõuetele, kuid ei ole märgitud, et need nõuded esitati eksportivate tootjate nimel. Olen seisukohal, et seetõttu osutab vaidlusalune määrus sellele, et CCCME tegutses iseenda nimel kui Hiina valutööstuse esindaja.

195. Olgu märgitud, et apellandid ei ole esitanud tõendeid selle kohta, et mõni eksportiv tootja oleks andnud CCCME-le volikirja või volitanud teda muul viisil end esindama komisjonis toimunud haldusmenetluses, või tõendanud, et need ettevõtjad oleksid olnud CCCME liikmed asjasse puutuval ajahetkel. Seetõttu ei piisa asjaolust, et CCCME määratles dumpinguvastases menetluses end ühendusena, kes esindab kõiki Hiina tootjaid, kes tegutsevad Hiina Rahvavabariigis asjaomases valdkonnas, ja et komisjon teda sellisena tunnustas, selleks, et CCCME saaks teostada kõigi oma liikmete menetlusõigusi dumpinguvastases menetluses.

196. Järelikult olen seisukohal, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 444, et see, et ühendus võib teostada mõne oma liikme menetlusõigusi dumpinguvastases menetluses, sõltub siiski tingimusest, et ühendus peab olema uurimise ajal väljendanud kavatsust tegutseda oma teatud liikmete esindajana, mis eeldab, et viimati nimetatud liikmed on seega identifitseeritud ja ühendus suudab tõendada, et on saanud neilt volituse, mis võimaldab sel ühendusel teostada neid menetlusõigusi nende liikmete nimel.

197. Seda järeldust ei kõiguta alusmääruse artikkel 20, milles on sätestatud, et esindavad ühendused võivad taotleda oluliste faktide ja kaalutluste avalikustamist, mille alusel kavatsetakse kehtestada muu hulgas lõplikud meetmed. Nagu eespool märgitud, tuleb seda sätet sisustada alusmääruse põhjendusele 29 tuginedes, mis rõhutab seost menetlusosalisel oma huvide kaitseks olevate menetlusõigustega. Alusmääruse artikli 20 järgne avalikustamine on huvitatud isikute kaitseõiguste keskne alustala[166] ja nõuab seega asjaomase poole osalemist uurimises, et ta saaks hiljem esitada võimalikke puudusi käsitleva kaebuse liidu kohtule.

198. Seetõttu olen seisukohal, et Üldkohus järeldas põhjendatult, et CCCME, kes tegutses enda nimel kui Hiina tööstusharu kui tervikut esindav ühendus, võis esitada esimeses kohtuastmes käsitletus kolmanda väite, milles kritiseeriti komisjoni dumpingu ja kahju kindlaksmääramisega seotud teabe apellantidele avalikustamata jätmise eest, ning lükkas vastuvõetamatuse tõttu tagasi argumendid, mille selle väite raames esitasid CCCME liikmed ja muud juriidilised isikud, kelle nimed on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse I lisas.[167]

199. Seetõttu teen Euroopa Kohtule ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse viienda väite esimene osa tagasi.

[165] Viidatud põhjenduse kohaselt „leidis komisjon, et kõikidele huvitatud isikutele, sealhulgas CCCME-le, juhtumi kohta kättesaadavaks tehtud avalikus toimikus oli olemas uurimises kasutatav teave, mis oli asjakohane nende seisukohtade esitamiseks. Juhul kui teavet peeti konfidentsiaalseks, sisaldas toimik selle kohta sisulist kokkuvõtet. Kõikidel huvitatud isikutel, sealhulgas ka CCCME-l, oli juurdepääs avalikule toimikule ja nad võisid sellega tutvuda. CCCME puhul täheldas komisjon, et kuigi ta esindab muu hulgas Hiina valutööstust, ei olnud tal eraldi ühegi valimisse kuuluva eksportiva tootja volitust pääseda juurde selle konfidentsiaalsele teabele. Seega ei saanud CCCME-le anda üksikutele Hiina eksportivatele tootjatele saadetud avalikustatud konfidentsiaalset teavet“.

[166] Vt Van Bael, I., ja Bellis, J. F., *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Sixth edition, point 8.25, lk 409.

[167] Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 450.

2. Teine väiteosa

200. Teine väiteosa puudutab vaidlustatud kohtuotsuse seda osa, mis käsitleb CCCME väidet, et komisjon oleks pidanud esitama arvutused koondatud kujul, eelkõige mis puudutab ühelt poolt i) normaalväärtuse, ii) Hiinast pärit impordi mõju hindadele ja iii) kahju kõrvaldamise taseme arvutamist ning teiselt poolt makromajanduslike tegurite hindamist.[168] Mikro- ja makromajanduslike tegurite analüüsi aluseks olevate arvutuste puhul, mis võimaldavad liidu tootmisharule põhjustatud kahju hindamist, sai CCCME üldised arvandmed teguri ja aasta kaupa, mis on esitatud ajutise määruse põhjendustes 137–166.[169]

201. CCCME esimene etteheide sisaldab vastuväiteid vaidlustatud kohtuotsuse punktile 507, milles Üldkohus sedastas, et konfidentsiaalsete andmete esitamine koondatud kujul ei võimalda tingimata kõrvaldada nende konfidentsiaalset laadi ja et ei olnud vajalik määrata kahju makromajanduslike tegurite avalikustamist, kuna need olid konfidentsiaalsed.[170] Täpsemalt väidab ta ühest küljest, et kuna komisjon ei väitnud kunagi, et kahju puudutavad makromajanduslikud koondandmed olid iseenesest konfidentsiaalsed, siis ei saanud Üldkohus tugineda sellele kui argumendile, astumata seejuures õigusvastaselt komisjoni rolli. Vaidlusaluse määruse põhjendus 130 ei puuduta andmete konfidentsiaalsust, vaid nende andmete olemasolu. Teisest küljest väidab CCCME, et Üldkohus tegi vea, kui ta hinnangulised kahju makromajanduslikud tegurid õiguslikult määratles konfidentsiaalsete andmetena. Koondatud kujul andmete avalikustamine liidu tootmisharu kui terviku kohta ei oleks võimaldanud huvitatud isikutel kontrollida nende andmete täpsust, eelkõige hinnangute puhul.

202. Kõigepealt pean rõhutama, et teabega tutvumise õiguse ja teabe avalikustamise kohustuse eesmärk on lubada pooltel ise tutvuda tõenditega, et nad saaks tõhusalt esitada oma seisukohad.[171] Avalikustamiskohustus on ette nähtud alusmääruse artiklis 20.

203. Mis puudutab argumenti, et komisjon ei määratlenud ei haldusmenetluses ega Üldkohtule esitatud dokumentides kordagi ametlikult konfidentsiaalsena makromajandusliku näitaja koondhinnanguid, siis tuleb märkida, et komisjon on seisukohal, mida ta kordas ka Üldkohtus – kusjuures apellandid ei ole talle selles osas vastu vaielnud –, et neid andmeid ei ole kunagi eksisteerinud. Kuna vaidlust ei ole selles, et koondandmeid ei ole kunagi eksisteerinud, on selge, et komisjon ei oleks saanud neid ametlikult konfidentsiaalsena määratleda ei haldusmenetluses ega Üldkohtule esitatud kirjalikes dokumentides. Seetõttu teen ettepaneku apellantide esitatud menetluslik argument tagasi lükata.

204. Mis puudutab argumenti, et ainus otsustav küsimus on see, kas makromajanduslikud andmed – isegi koondatud kujul – on endiselt konfidentsiaalsed, siis tuleb meenutada, et kohtuotsuses Timex *vs.* nõukogu ja komisjon[172] leidis Euroopa Kohus, et kõik andmed, mis ei ole konfidentsiaalsed, sõltumata nende allikast, tuleb avalikustada, et kaebuse esitaja saaks näha, kas juhtumis on faktid õigesti tuvastatud. Kohtuotsuses Al-Jubail[173] sedastas Euroopa Kohus, et teabega tutvumise õigust tuleb käsitada osana õigusest olla ära kuulatud. Liidu institutsioonid

168 Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 505.

169 Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 489.

170 Selle põhjal lükkas Üldkohus kolmanda väite teise osa teise etteheite tagasi.

171 Õigus tutvuda toimikuga on lahutamatu osa õigusest olla ära kuulatud ning nii õigus tutvuda teabega kui ka kohustus teavet avalikustada on kaitstud harta artiklis 41 ette nähtud menetlusõiguste osana.

172 20. märtsi 1985. aasta kohtuotsus (264/82, EU:C:1985:119).

173 27. juuni 1991. aasta kohtuotsus Al-Jubail Fertilizer *vs.* nõukogu (C-49/88, EU:C:1991:276, punkt 17).

peavad tegutsema nõuetekohase hoolsusega, kui nad täidavad kohustust anda kogu teave, mis on vajalik poolte tõhusaks kaitseks, tagades selle, et kaitstakse kaebuse esitajaid ja koostööd tegevaid tootjaid, kellele dumpinguvastane menetlus tugineb.

205. Kohustust teavet anda tuleb täita kooskõlas hoolsuskohustusega, st „pädeva institutsiooni kohustusega uurida hoolsalt ja erapooletult juhtumi kõiki tähtsust omavaid asjaolusid“ [174], mis tingimata tähendab haldusasutuse teatavat kaalutlusruumi. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb teabega tutvumise õigust käsitlevaid põhimõtteid ühitada konfidentsiaalsusnõudega, eelkõige institutsioonide kohustusega hoida *ärisaladust*. [175] Institutsioonide kohustus tagada, et teavet, mille avalikustamisel oleks oluline ebasoodne mõju seda teavet andnud ettevõtjale, käsitletakse konfidentsiaalsena, ei tohi jätta teisi asjasse puutuvaid isikuid ja eelkõige eksportijaid ilma alusmäärusest tulenevatest tagatistest ega muuta sisutühjaks õigusi, mis neil on nendesamade sätete alusel. [176]

206. Seetõttu tähendab otsus hoida andmed konfidentsiaalsena *tasakaalu leidmist* liidu tootjate (kes algatavad menetluse ja kelle kaebus on uurimise aluseks) andmete kaitse ja kolmandate riikide eksportivate tootjate ning neid esindavate ühenduste õiguste vahel.

207. Käesolevas asjas ei ole vaidlust, et andmete koondatud kujul esitamine piirab CCCME võimalust kontrollida kõnealuste andmete täpsust. Lähtudes sellest, et mainitud õiguste ja konfidentsiaalsete andmete kaitse vahel peab valitsema tasakaal, tuleks siiski järeldada, et andmete esitamine koondatud kujul ei too tingimata kaasa CCCME kaitseõiguste rikkumist. Sellega seoses on oluline rõhutada, et kui makromajanduslikud andmed, sõltumata sellest, kas need on seotud kolmandate riikide tootjate või liidu tootjatega, põhinevad turuteadmistel, peaks need olema kaitstud, kuna nende tootjate koostöö on dumpinguvastase uurimise aluseks.

208. Pean vajalikuks märkida, et Üldkohus on juba otsustanud, et asjaomaste liidu tootjate kõnealuse toote hinnangulist toodangut, millele komisjon tarbimise arvutamisel tugines, peeti õigesti konfidentsiaalseks, kuna see põhines kaebuse esitajate *turuteadmistel*. Üldkohus leidis seega, et kui komisjon piirdus toodangu kohta koondarvandmete esitamisega, tegutses ta kooskõlas alusmäärusega. [177] Olen selle käsitlusega nõus, kuna dumpinguvastased uurimised võivad tugineda väikese arvu tootjate või väikese turusegmendi andmetele. [178] Isegi koondatud kujul ja pelgalt hinnangutel põhinevatest andmetest on teoreetiliselt võimalik tuletada majandusandmeid teatava tootmisharu osaliste, konkreetsete toodete või koguni konkreetse äriühingu kohta ning seetõttu järelduste abil ilmsiks tuua teatud ärisaladusi.

209. Käesolevas asjas selgitas komisjon vaidlusaluse määruse põhjenduses 130, et andmete allikaks olid tegelikud andmed ja „liidu ülejäänud tootmisharu puhul kaebuste esitajatelt saadud hinnangu[d]“. Nõustun komisjoniga, et asjaolu, et kaebuse esitajad olid esitanud *hinnanguid* liidu ülejäänud tootmisharu kohta, tähendab, et need hinnangud tuginesid liidu tootmisharu puudutavatele *turuteadmistele*. Turuteabel põhinevad väited – isegi kui need väited olid pelgad

174 Vt selle kohta 21. novembri 1991. aasta kohtuotsus Technische Universität München (C-269/90, EU:C:1991:438, punkt 14). Vt samuti Korkea-aho, E., ja Sankari, S., „External participants v. internal interests: Principles of EU administrative law in anti-dumping investigations“, *European Papers – A Journal on Law and Integration*, 2017, Vol. 2, lk 560.

175 Vt selle kohta 20. märtsi 1985. aasta kohtuotsus Timex *vs.* nõukogu ja komisjon (264/82, EU:C:1985:119, punkt 24); 18. detsembri 1997. aasta kohtuotsus Ajinomoto ja NutraSweet *vs.* nõukogu (T-159/94 ja T-160/94, EU:T:1997:209, punkt 75) ning 11. juuli 2013. aasta kohtuotsus Hangzhou Duralamp Electronics *vs.* nõukogu (T-459/07, EU:T:2013:369, punkt 115).

176 Vt 30. juuni 2016. aasta kohtuotsus Jinan Meide Casting *vs.* nõukogu (T-424/13, EU:T:2016:378, punkt 94 ja seal viidatud kohtupraktika).

177 25. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus CHEMK ja KF *vs.* nõukogu (T-190/08, EU:T:2011:618, punkt 231).

178 Näiteks ilmnes, et 15. märtsi 2018. aasta kohtuotsuses Caviro Distillerie jt *vs.* komisjon (T-211/16, EU:T:2018:148, punkt 45) tugines komisjon kolmest liidu tootjast koosnevale valimile, kes esindas ligikaudu 56% liidu samasuguse toote kogutoodangust.

hinnangud ja koondatud kujul – võivad kajastada kaebuse esitajate või dumpinguvastases menetluses koostööd tegevate tootjate ärisaladusi ning on oma laadilt konfidentsiaalsed, nagu Üldkohus sedastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 507. Seetõttu ei teinud Üldkohus viga, kui ta järeldas selles punktis, et koondatud kujul esitatud makromajanduslikud andmed võivad siiski olla konfidentsiaalsed. Seetõttu teen Euroopa Kohtule ettepaneku lükata esimene etteheide tagasi.

210. Teist ja kolmandat etteheidet tuleks käsitleda koos, kuna mõlemad puudutavad vaidlustatud kohtuotsuse põhistuskäigu sama osa. Esiteks väidab CCCME, et Üldkohus moonutas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 509 fakte, kui ta järeldas, et CCCME taotletud hinna allalöömise koondarvutusi ei olnud olemas, kuna hinna allalöömine arvutati üksnes tooteliigi ja eksportiva tootja kaupa. CCCME väidab, et ta esitas selle kohta tõendeid ja et komisjonil on võimatu arvutada hinna allalöömist ilma hinnaandmeid liidu tootmisharu tasandil koondamata.

211. Kõigepealt tuleb märkida, et vaidlusaluse määruse põhjenduses 24 sedastas komisjon, et CCCME taotletud hinna allalöömise koondarvutusi ei olnud olemas, kuna hinna allalöömine arvutati üksnes tooteliigi ja eksportiva tootja kaupa. Iga valimisse kaasatud Hiina eksportiv tootja sai seega kõik hinna allalöömise arvutused iga tooteliigi kohta, mida ta eksportis. CCCME väidab, et komisjonil on võimatu järelda, et „valimisse kaasatud liidu tootjate kogumüügist liidus oli 62,6% puhul […] hinnad alla löö[d]ud“, ilma hindade allalöömise koondarvutusi tegemata.[179] Pean siiski märkima, et CCCME ei esita ühtegi tõendit selle väite põhjenduseks. Seetõttu ei ole tõendatud faktide moonutamist, mis CCCME väitel esines. CCCME üksnes viitab faktide moonutamisele, kuid ei tõenda seda.

212. Teiseks väidab CCCME, et Üldkohus kohaldas väära õiguslike kriteeriumide kogumit, kui ta järeldas, et hindade allalöömist puudutavate arvutuste avalikustamine koondatud kujul oleks alusmääruse artikli 20 järgimiseks liiga koormav. Kohtuistungil lisas CCCME, et selliste andmete ettevalmistamine ei võtaks peaaegu üldse aega.

213. Siin tuleb lahendada küsimus, kas kaitseõiguste kaitsmise kaalutlusel on komisjon kohustatud esitama uued dokumendid olemasolevate andmete põhjal. Sellega seoses pean rõhutama, et uute dokumentide esitamine komisjoni poolt tähendab sellise teabe jagamist, mis puudutab kaebuse esitajaid ja teisi koostööd tegevaid ettevõtjaid. Seega, kuna see võib potentsiaalselt võimaldada teistel huvitatud isikutel tutvuda ärisaladustega, ei saa seda käsitada kui majandusandmeid sisaldava tabeli automaatset koostamist. Võttes arvesse hoolsuskohustust, mis hõlmab komisjoni kohustust hinnata konkreetse juhtumi asjasse puutuvaid aspekte hoolikalt ja erapooletult[180], peab komisjon pigem kaaluma iga teabekildu, mida ta kavatseb avalikustada.

214. Praktikas peab komisjon iga dokumendi kohta, mis dumpinguvastases menetluses avalikustatakse ja mis sisaldab koondandmeid, määrama kindlaks, kas need andmed võivad kahjustada selliste andmete konfidentsiaalsust, mida pooled on komisjonile usaldanud ja mida see dokument sisaldab. Seega nõuab uute koondandmete koostamine ja avalikustamine seda, et komisjon peab leidma tasakaalu konfidentsiaalsuse ja kõnealuste poolte kaitseõiguste vahel. Kuigi komisjoni töökoormus ei saa iseenesest olla vastuväide, on see üks tegur selle tasakaalu leidmisel, kuna kaebuse esitajate ja koostööd tegevate poolte andmete kaitse ise võib sõltuda sellest töökoormusest. Teisisõnu, kui komisjon peaks süstemaatiliselt koostama uusi andmekoondeid, peaks ta samuti kindlaks määrama, kas nende andmete avalikustamine võib kahjustada selliste andmete konfidentsiaalsust, mille pooled on komisjonile usaldanud. Seda tingimust tuleb mainitud tasakaalu leidmisel arvesse võtta. Seetõttu nõustun Üldkohtu järeldusega, et käesolevas

179 Vt apellatsioonkaebuse punkt 54.

180 Vt eespool punkt 204.

asjas CCCME nõutud teabe maht on selline, et komisjoni tegevus ja uurimine võivad olla takistatud, kui ta peab esitama kogu teabe vormis, mis on kohandatud üksnes CCCME vajaduse kohaselt.[181]

215. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 513 leidis Üldkohus sisuliselt, et CCCME-le olid teada „käesolevas asjas olulised faktilised asjaolud ja kaalutlused, mille alusel komisjon kavatses vastu võtta lõplikud meetmed“, ning et „see [kehand] sai seega tõhusalt kaitsta oma huve Hiina tootmisharu [esindava ühinguna]“. Seetõttu tuleb Üldkohtu faktilise hinnangu põhjal järeldada, et CCCME-l oli võimalik kaitsta oma huve, mistõttu mis tahes viga vaidlustatud otsuse punktides 511 ja 512 ei avalda mõju.

216. Lõpuks väidab CCCME sisuliselt, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 511 ja 512 on Üldkohus rikkunud oma järeldusega alusmääruse artikli 20 lõiget 2, kuna CCCME-l ei võimaldatud tutvuda nõutud andmetega, ehkki need andmed ei olnud konfidentsiaalsed või neid oleks saanud avalikustada kujul, mis välistanuks konfidentsiaalsuse. Lisaks väidab CCCME, et Üldkohus ei leidnud tasakaalu konfidentsiaalsuskaalutluste ja kaitseõiguste vahel, kui ta keeldus CCCME-le edastamast koondatud kujul makromajanduslikke andmeid.

217. Üldkohtu järelduse, et CCCME-le olid teada olulised faktilised asjaolud ja kaalutlused, kohta käiv CCCME kriitika puudutab faktiküsimust ning seda ei saa apellatsioonkaebuses vaidlustada. Euroopa Kohtus esitatud CCCME väited ei ole piisavad, et tõendada õigusnormi rikkumist alusmääruse artikli 20 lõike 2 kohaldamisel. Täpsemalt, nagu on märgitud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 451–470 ja 484–504, analüüsis Üldkohus üksikasjalikult komisjoni hinnangut seoses CCCME kaitseõigustega.

218. Seetõttu teen Euroopa Kohtule ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse viienda väite teine osa tagasi.

3. Kolmas väiteosa

219. Esiteks väidab CCCME, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 524 tegi Üldkohus vea, kui ei lubanud tal tutvuda toote omadusi puudutava teabega – peale andmete, mis sisaldusid tootekoodides – põhjusel, et see teave ei võimalda sellel ühendusel paremini oma kaitseõigusi kaitsta. CCCME väidab, et on õiguslikult vale, et vaid koostööd tegevad eksportivad tootjad võivad taotleda kohanduste tegemist, ja et see teave ei oleks seetõttu olnud kasulik CCCME-le, kellel on kõikehõlmavad teadmised turu kohta.

220. CCCME väidab, et Üldkohus on sisuliselt loonud huvitatud isikute alamkategooria, tekitades erinevuse esindavate ühenduste ja muude huvitatud isikute vahel, millega rikutakse alusmääruse artikli 20 lõiget 2. CCCME väidab, et ta on eksportivaid tootjaid esindav ühendus, mistõttu see, mis on oluline tema liikmetele, on oluline ka CCCME-le. Oma väidete põhjenduseks tugineb CCCME 20. märtsi 1985. aasta kohtuotsusele Timex *vs.* nõukogu ja komisjon[182], väites, et komisjon pidi esitama vähemalt kõik andmed, mis on vajalikud, et CCCME saaks kõnealused üksikasjad tuvastada selleks, et veenduda, kas institutsioonid on faktid õigesti tuvastanud[183].

181 Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 512.

182 264/82, EU:C:1985:119.

183 *Ibidem*, punkt 27.

221. Alustuseks tuleb märkida, et Üldkohus vaagis kaitseõiguste ja konfidentsiaalsuse kaalutlusi, nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 451–470 ja 484–504, mida ei ole vaidlustatud.

222. Mis puudutab toodete omadusi puudutava teabega tutvumise nõuet, siis heitis CCCME Üldkohtus komisjonile ette, et see institutsioon ei edastanud talle India ja liidu tootjate toodete puhul – mida imporditud toodetega võrreldi – muud teavet kui tootekoodides esitatud andmed. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 523 ja 524 eristas Üldkohus eksportiva tootja olukorda CCCME omast. Viimane on siinses asjas ühendus, kes esindab Hiina tootmisharu tervikuna.[184] Üldkohus leidis, et need andmed toodete omaduste kohta ei võimaldaks tal asjaomaseid tooteid tõhusalt võrrelda, kuna üldjuhul ei ole tal tootemudeleid, mille valimisse kaasatud Hiina eksportivad tootjad olid turule viinud ja mida võrreldi India toodetega.

223. Selles hinnangus ei ole minu arvates õigusnormi rikutud, isegi kui selles eristatakse olulisi fakte ja kaalutlusi, mis tehti kättesaadavaks esindavale ühendusele, neist, mis tehti kättesaadavaks teistele huvitatud isikutele. Leian, et komisjon võib teha vahet esindavatel ühendustel ja eksportivatel tootjatel, kuna ta peab leidma õiglase tasakaalu kaitseõiguste ja konfidentsiaalsuse kaitse vahel.[185] Kuna teave puudutab toodete omadusi ja on seega ärisaladus, siis peab komisjon seda kaitsma. Sellest tuleneb, et kõnealust tasakaalu otsides komisjon võib teha ja peakski tegema vahet nende kehandite vahel, kes selle teabega soovivad tutvuda.

224. Teiseks kritiseerib CCCME vaidlustatud kohtuotsuse punkti 529, milles Üldkohus leidis, et dumpinguvastases menetluses oli CCCME käsutuses kogu teave meetodi kohta, mida komisjon kasutas impordimahu arvutamisel. CCCME sõnul on sellises hinnangus jäetud arvestamata sellega, et kõnealust importi käsitlev teave ei olnud avalikult kättesaadav. Impordimahu kindlaksmääramine seisnes väga keerulises arvutuses, mis tugines mitmele eeldusele, ning andmed põhinesid peamiselt kaebuse esitajate antud teabel ja soovitatud metoodikal. CCCME väidab, et ei ole kuidagi mõistlik nõuda, et huvitatud isik teeks sellise keerulise arvutuse, mis koosneb mitmest osast ja hõlmab mitut eeldust, kui komisjonil oleks kerge olnud arvutus avalikustada, sest see ei sisaldanud konfidentsiaalset teavet ning need andmed ja arvutused kujutasid endast olulisi fakte ja kaalutlusi.

225. Kõigepealt tuleb juhtida tähelepanu teatud faktilistele järeldustele, mille Üldkohus tegi.

226. Esiteks teavitati CCCMEd dumpinguvastase menetluse käigus komisjoni kasutatud impordimahu arvutamise meetodist. Täpsemalt oli CCCME teadlik i) Hiina Rahvavabariigist, Indiast ja muudest kolmandatest riikidest pärineva varasemate alamkoodide all, mida kasutati enne üldise CN-koodi ex 7325 10 00 kasutuselevõtmist 2014. aastal, toimunud impordi puhul dokumenteeritud protsendimääradest, ii) CN-koodi ex 7325 99 10 puhul mahaarvatavast fikseeritud summast, et saada tulemuseks Hiina Rahvavabariigist, Indiast ja muudest kolmandatest riikidest pärineva impordi maht, ning iii) koguimpordist äravoolukanalite restide välistamiseks mahaarvatavast protsendimäärast.

227. Teiseks, kuna selle impordimahu kindlaksmääramiseks kasutatud andmed pärinesid Eurostati esitatud statistikast, mis on kättesaadav andmebaasis Comext, siis oli CCCME käsutuses kogu vajalik teave, et ise korrata komisjoni arvutusi, mille avalikustamist ta taotles.

184 Nagu Üldkohus on juba järeldanud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 445 ja 446.

185 Vt eespool punktid 205 ja 206.

228. Seetõttu olid CCCME-l olemas asjakohased andmed, et soovi korral kontrollida komisjoni arvutuste usaldusväärsust. Käesolevas asjas ei põhjenda CCCME mingil viisil väidet, et ta ei saa neid arvutusi korrata. On mõistlik eeldada, et selline huvitatud isik nagu CCCME kontrollib kõnealuseid arvutusi ise. Näiteks vaidlustasid huvitatud isikud kohtuotsuses Bricmate [186] teatavate liikmesriikidega seoses asjaomaste toodete keskmised impordihinnad. Seetõttu oli põhjendatud riigisisese kohtu väljendatud kahtlus, mille tagajärjel dumpinguvastased meetmed üle vaadati. [187] Seetõttu leian, et Üldkohus otsustas põhjendatult, et CCCME käsutuses oli kogu vajalik teave, et ise korrata komisjoni arvutusi, mille avalikustamist ta taotles. [188]

229. Kolmandaks kritiseerib CCCME vaidlustatud kohtuotsuse punktis 538 esitatud hinnangut, väites, et Üldkohus tegi vea, määratledes tegelikud koondarvandmed ja hinnangud konfidentsiaalsena. CCCME väidab, et kuna need andmed ei olnud konfidentsiaalsed, tuleb need huvitatud isikutele edastada kooskõlas alusmääruse artikli 6 lõikega 7 ning need kujutavad endast alusmääruse artikli 20 lõike 2 tähenduses olulisi fakte ja kaalutlusi.

230. Olgu märgitud, et CCCME ei nõustu vaidlustatud kohtuotsuse punktis 538 tehtud järeldusega, et komisjon ei pea sellist vahet tegema, kui ta hindab liidule tekkinud kahju, mida hinnatakse kogu liidu tootmisharu alusel. Ehkki see vastab tõele, ei ole see hindamiskriteerium piisav, et põhjendada kõnealuste tegelike koondarvandmete ja hinnangute edastamata jätmist. Seetõttu võib komisjon kaitseõiguste tagamise kaalutlusel olla kohustatud koostama selle dokumendi. Siinses asjas järeldas Üldkohus siiski – kusjuures CCCME ei ole seda järeldust apellatsioonkaebuses vaidlustanud –, et ühelt poolt valimisse kaasatud tootjate ja teiste kaebuse esitajate tegelikud andmed ning teiselt poolt ülejäänud tootjate osas antud hinnangud on isegi koondvormis konfidentsiaalsed. Minu arvates on need põhjused piisavad, et põhjendada nimetatud andmete CCCME-le edastamata jätmist.

231. Seetõttu teen Euroopa Kohtule ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse viienda väite kolmas osa ja see väide tervikuna tagasi.

VII. Kohtukulud

232. Euroopa Kohus palus mul käsitleda vastuvõetamatust puudutavaid väiteid ja apellatsioonkaebuse esimese väite esimest osa ning apellatsioonkaebuse teist ja viiendat väidet. Kuna apellatsioonkaebuse kohta tehtav lõplik lahend sõltub Euroopa Kohtu seisukohast mitte üksnes nende väidete kohta, vaid ka apellatsioonkaebuse esimese väite teise osa ning kolmanda ja neljanda väite kohta, ei tee ma siinses asjas ettepanekut kohtukulude kohta.

VIII. Ettepanek

233. Eeltoodu põhjal ja ilma, et see mõjutaks hinnangut, mille Euroopa Kohus annab apellatsioonkaebuse esimese väite teisele osale ning kolmandale ja neljandale väitele, teen Euroopa Kohtule ettepaneku lükata tagasi apellantide apellatsioonkaebuse esimese väite esimene osa ning teine ja viies väide.

186 10. septembri 2015. aasta kohtuotsus (C-569/13, EU:C:2015:572).

187 Vt selle kohta 10. septembri 2015. aasta kohtuotsus Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, punkt 57). Vt samuti kohtujurist Sharpstoni ettepanek kohtuasjas Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:342, punktid 52 ja 53).

188 Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 529.